Karen Leabo

122

Omul din amurg

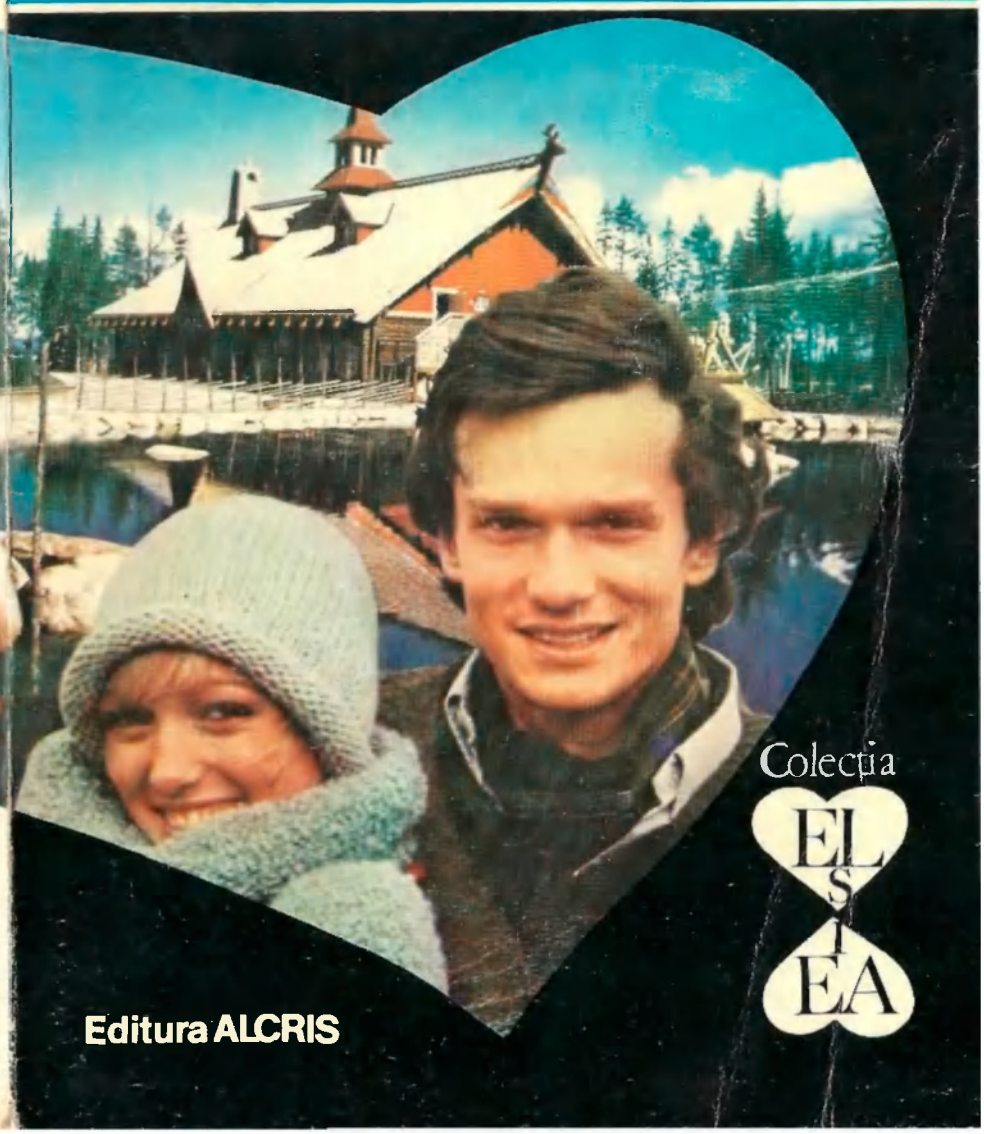

Colecția ELSIEA

Editura ALCRIS

Karen Leabo

KAREN LEABO

OMUL DIN AMURG

Coperta : **ANDY**

Această carte a fost tipărită pentru prima dată în limba engleză sub titlul : TWILIGHT MAN.

© Karen Leabo, 1994

LES MAGICIENS DES BAYOUS

Harlequin S.A.

Toate drepturile asupra acestui titlu în limba română aparţin editurii ALCRIS-M94

KAREN LEABO

OMUL DIN AMURG

Traducere din limba franceză de
ILEANA JITARU

EDITURA ALCRIS

BUCUREŞTI

Redactor : **AURELIAN MICU ANDY**
Consilier editorial : **TRAIAN IANCU**
Lector : **ANGELA VASILE**

ISBN 973-580-023-3

Colecţia „EL şi EA“

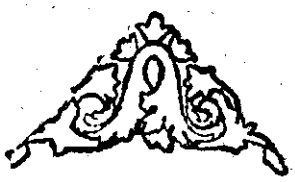

PROLOG

Această tristă zi de martie era pe sfârşite, soarele se pregătea să apună. Jones era negru de supărare.

Se lăsase păcălit ca un începător. Trebuia să fii nebun să te cufunzi în năţişurile de pe malul lacului Caddo, în amurg şi fără lanternă...

Când tocmai îşi pierduse orice speranţă, în lumina albăstrie a înserării apăru panoul gigantic ce semnala campingul „Chiparoşii negri", şi Jones începu să meargă cu un pas mai vioi pe şoseaua departamentală 23. Deodată, se auzi în depărtare un zgomot de motor.

Bucuros, grăbi pasul pentru a ajunge cât mai repede pe o linie dreaptă a şoselei, de unde ar fi putut face semn şi ar fi putut fi văzut de şoferul vehiculului.

Bucuria i se evaporă însă repede în clipa când auzi un zgomot îngrozitor de tablă îndoită. Putu să vadă atunci un camion care năvălise pe şosea cu toate farurile stinse, crezând că cele două căi de rulare îi aparţineau în totalitate.

Jones se rostogoli în şanţ ca să nu fie lovit.

Când își dădu seama că pericolul trecuse, se ridică și se repezi spre mașina pe care o zărea în semiobscuritatea ce se lăsase.

Ajuns aici, descoperi, prăbușită peste volan, o tânără care-și pierduse cunoștința. Nu-i putea vedea fața, ascunsă de o impresionantă coamă de păr blond, dar hainele îi erau însângerate.

— Trezește-te ! urlă el. Trezește-te, știu că ești în viață !

Văzu mișcându-se câteva șuvițe de păr blond. Încurajat de acest infim semn de viață, Jones insistă. Trebuia neapărat s-o scoată de aici înainte ca mașina să ia foc.

— Desfă-ți centura de siguranță, reluă el. Repede !

Neliniștea care străbătea din vocea lui păru să-și facă efectul, căci ea începu să reacționeze, dar cu o încetineală îngrozitoare.

— Dă-mi mâna, spuse el pe un ton mai blând.

În aceeași clipă, flăcările izbucniră în partea din spate a vehiculului. Orbită, necunoscuta îi întinse brațele și Jones o apucă cu fermitate, reușind să o scoată din mașină prin geamul spart. Fără să mai aștepte, o strânse cu putere în brațe și începu să fugă.

Câteva secunde mai târziu, o deflagrație asurzitoare îi proiectă la pământ pe cei doi. Tânăra necunoscută își pierdu din nou cunoștința. Jones o întinse imediat pe pământ și, cu cea mai mare delicatețe, începu să-i facă

respirație gură la gură. Când, în sfârșit, ea începu să se zbată pentru a-l respinge, el zâmbi. Câștigase !

— Slavă Domnului ! murmură el. Stai liniștită, văd niște faruri apropiindu-se... Vom cere ajutor...

Din fericire, șoferul mașinii care venise avea un telefon mobil și putu să anunțe imediat spitalul cel mai apropiat. Jones se întoarse spre tânăra femeie și începu să-i vorbească pe un ton blând și reconfortant, împiedicând-o să cadă din nou în inconștiență. Controlând repede diversele răni care îi acopereau corpul, nu se putu împiedica să constate că era într-o excelentă formă fizică.

În clipa când îi desfăcea eșarfa care-i ținuse părul pentru a-i confecționa un pansament provizoriu, ea întredeschise ochii. Pentru o clipă, Jones zări privirea cea mai albastră pe care o văzuse vreodată.

— Mă doare... scânci ea când el îi înnodă eșarfa în jurul coapsei.

— Știu că te doare, frumoasa mea, spuse el netezindu-i cu mâna șuvițele lungi și blonde. Auzi sirena ? Este ambulanța. O să te ducă la spital !

Jones se ridică și se îndepărtă în grabă.

— Stai ! gemu ea. Nu mă lăsa !... Cine ești dumneata ?

Dar el nu se întoarse.

CAPITOLUL I

Şezând în faţa ferestrei cabanei sale, Jones Larabee contempla cerul albastru al acestei frumoase dimineţi de aprilie, întrebându-se ce program să-şi facă în orele următoare. Pescuit sau hoinăreală ? Deodată, în câmpul său vizual apăru canoea domnişoarei Hildy.

Cu trupul său generos rotunjit, ce părea să se reverse din ambarcaţiunea îngustă, domnişoara Hildy sfida toate legile echilibrului. Chiar dacă uneori canoea sa avea un targaj periculos, reuşea să ajungă totuşi la mal fără complicaţii.

Hildy aparţinea tribului indienilor Caddo care populau regiunea încă din negura timpurilor şi darul ei de vindecătoare era recunoscut de o parte şi de alta a frontierei dintre Texas şi Louisiana. Unii o dispreţuiau, alţii se temeau de ea, dar toată lumea îi respecta puterea de a vindeca bolile, perfecta cunoaştere a florei şi faunei mlaştinilor.

— Salut, Jones ! lansă ea străbătând ultimii

metri pe apa mâloasă înainte de a atinge malul.

— Bună ziua ! Ce vânt te aduce astăzi pe aici ? Nu mă așteptam la vizita dumitale.

— Și de când, mă rog, îți trebuie un motiv ca să-ți vizitezi un prieten ? răspunse ea. Ți-am adus legume proaspete din grădină. Cu ploile care au căzut în ultima vreme, s-au făcut din plin și nu reușesc să vând totul. Cred că nu ai vrea să arunc toate astea ?!

— Mi-ai adus și săptămâna trecută multe, domnișoară Hildy, și încă mai am.

— Ei bine, asta pentru că nu mănânci suficiente verdețuri. Dar ceaiul pe care ți l-am dat ? Măcar ceaiul acela îl bei ?

— Da, da... De altfel, aproape că nu mai am.

— Ei, vezi că am făcut bine că am trecut pe aici... Ți-am adus un borcan.

Domnișoara Hildy se îndreptă spre casa lui Jones, o construcție minusculă din trunchiuri de brad rotunjite, ghemuită la picioarele copacilor centenari.

După instalarea lui Jones pe această insuliță, bătrâna doamnă nu a așteptat prea mult ca să-i facă o vizită vecinului ei, presupunând că se poate vorbi de „vecinătate" în uriașul labirint de canale care împânzeau mlaștina. Apoi, foarte repede, ea își stabilise un ritm de vizite săptămânale, iar Jones sfârșise prin a respecta filozofia acestui extraordinar personaj. Și cu toată grija ei exagerată, ca de cloș-

că, față de Jones, acesta începuse, încetul cu încetul, să o considere ca pe o prietenă.

Ea era, de fapt, astăzi, singura lui prietenă.

— Ca să fiu sinceră, vizita mea are o altă cauză, declară ea prăbușindu-se cu toată puterea pe un scaun. Te caută o fată.

— Cine ? întrebă el, alertat dintr-o dată.

Ce altă femeie, în afară de Mary-Lynn, ar fi pornit în căutarea lui ?

Jones luase toate măsurile care se impuneau ca să-și piardă urma. Se ferise de toate formalitățile administrative curente, lipsindu-se astfel de mașină, de telefon, de cutie poștală și închiriase cabana și barca pe un nume fals. Îi venea greu să creadă că, după atâtea precauții, cineva să reușească să-i dea de urmă.

— O fată destul de drăguță, îl asigură Hildy. Cu o cascadă de bucle blonde.

Această descriere împrăștie deodată bănuiteile lui : Mary-Lynn avea părul de un negru ca abanosul.

— Am văzut-o la Peter, continuă bătrâna. Arăta la toată lumea eșarfa aceea verde veche pe care o porți uneori ca să-ți ții părul și încerca să afle cui aparține.

Jones zâmbi. Așadar, era vorba despre tânăra pe care el o salvase într-o seară, luna trecută... Își aminti că plecase grăbit de la locul accidentului, lăsând-o în grija infirmierei de pe ambulanță după ce o readusese la viață și se asigurase că este în afară de orice peri-

col. Se simţea oare bine ? Cu atât mai bine. Nu-i păsa de recunoştinţa unei necunoscute.

Se feri să-i relateze faptele lui Hildy, care-şi stăpânea cu mare greutate curiozitatea. Se mulţumi doar să-i promită că îi va bea ceaiul pregătit special şi va mânca legumele pe care i le adusese. Apoi, o conduse politicos dar ferm, spre uşă. De altfel, era şi timpul ca ea să se întoarcă în tabăra ei ambulantă care reprezenta singura ei sursă de venituri.

Când rămase singur, Jones se gândi din nou la faţa diafană a tinerei necunoscute care văzuse moartea cu ochii. O fată într-adevăr drăguţă, dar pe care nu dorea s-o mai revadă. Tot ceea ce-şi dorea era să fie lăsat în pace.

* * *

Faith privi harta pe care Hoady, proprietarul terenului de camping, o desenase la repezeală pentru ea, şi o compară cu peisajul care se întindea în faţa ei.

Nu avea obişnuinţa acestor expediţii în care ciudăţeniile naturii ţin loc de nume de străzi şi era pentru prima oară când se deplasa cu o barcă cu motor. Un motor capricios, pe deasupra.

Reperă curând imensul chiparos despicat în două de un trăsnet şi care indica o bifurcaţie. Apoi merse de-a lungul malului unui râu foarte îngust care o obligă să încetinească.

atât era de plin de trunchiuri scufundate şi alte capcane.

În sfârşit, printre nuferi apăru o cale de apă limpede, trasată de trecerea recentă a unei alte ambarcaţiuni.

Datorită specificului muncii ei, Faith venise să exploreze mlaştina în aceste ultime luni şi acum începuse să-i iubească zgomotele, culorile, mirosurile, animalele. Dar ce-i plăcea cel mai mult în aceste locuri erau locuitorii, aceste fiinţe care scăpau oricărei clasificări. Iar descrierea pe care Hoady i-o făcuse despre Jones Larabee îi stârnise curiozitatea. S-ar putea ca acesta să fie un subiect de excepţie pentru studiul ei...

Şi totuşi, Hoady încercă s-o facă să se răzgândească în legătură cu această expediţie şi să nu încerce această aventură, descriindu-l pe Jones Larabee ca pe un singuratic mai degrabă sinistru şi nu prea civilizat. Dar Faith nu dădea deplină crezare acestor descrieri, cu atât mai mult cu cât cunoştea tendinţa oamenilor de a exagera lucrurile când observau că ea era interesată de subiect.

Oricum, bărbatul care-şi riscase viaţa pentru ea nu putea fi tât de rău pe cât îl credeau alţii. Şi ea ţinea neapărat să-i mulţumească şi să-i ofere cadou eşarfa cea nouă pe care i-o cumpărase. Şi, dacă el va accepta să-i dea un interviu şi să se lase filmat, va însemna o contribuţie inestimabilă la teza ei. Cine ştie ?

Poate că acest Jones Larabee era unul dintre ultimii păstrători ai tradițiilor locale ?

Între timp, barca ei ajunse într-un bazin mai larg, acoperit în întregime cu frunze de nufăr. Aici era următorul reper pe hartă. Probabil că vara, când florile de un alb strălucitor acopereau apa, acest loc era feeric. Dar, alungându-și din minte aceste viziuni încântătoare, Faith se angajă pe canalul cel mai îngust, așa cum indica harta.

Puțin câte puțin, o perdea groasă de vegetație se închidea asupra ei, împiedicând pătrunderea luminii soarelui. Atmosfera deveni sufocantă, apăsătoare, țipetele animalelor i se părură amenințătoare, încât ea se gândi să se întoarcă imediat ce lărgimea canalului i-o va permite.

Dar curând ajunse într-o lagună inundată de soare, în centrul căreia se afla o insulă care adăpostea cea mai fermecătoare căsuță din lemn pe care ea o văzuse vreodată. Construită pe stâlpi bătuți pe fundul apei, era înconjurată de o verandă deschisă unde trebuia să fi fost divin să admiri apusul, instalat într-un șezlong și cu un pahar de limonadă rece.

Curtea, întreținută cu grijă, era umbrită de cedri ; mușcate roșii și albe mărgineau treptele de la intrare și două ciocănitoare ciuguleau din cutiuța agățată de ramura unui copac.

Era greu să-ţi imaginezi că această căsuţă de vis era locuită de un om al pădurilor neospitalier şi necioplit...

Faith ajunse la mal şi amară ambarcaţiunea de o răchită. Apoi, urcă treptele şi tocmai ridică mâna ca să ciocănească în uşă. Nu avu timp. Uşa se deschise brusc, pentru a lăsa să treacă un fel de tornadă.

Bărbatul se opri deodată din mişcare. La fel de buimăcit ca şi ea, el se retrase câţiva paşi. Ea observă că avea în mână o undiţă şi o cutie cu momeală iar ţinuta lui se rezuma la nişte blugi vechi, tăiaţi grosolan la nivelul genunchilor.

— Cine eşti dumneata ? strigă el. Ce naiba cauţi aici !?

El era, fără nici o urmă de îndoială ! Ar fi recunoscut dintr-o mie această voce care îi ordonase să-şi desfacă centura de siguranţă. O voce acum plină de furie, dar care putea să fie atât de blândă...

Obişnuită cu acest gen de primiri, puţin prietenoase, Faith îi oferi surâsul cel mai radios.

— Mă numesc Faith Kimball, domnule Larabee. Am venit să vă aduc această eşarfă ca s-o înlocuiesc pe cea pe care aţi folosit-o ca să mă pansaţi în seara accidentului.

— Nu înţeleg nimic din tot ce-mi spui, o asigură el, evident ostil.

— Sunteţi domnul Jones Larabee ? întrebă Faith, descumpănită.

— Nu.

Faith îl simţi în defensivă. Studiase destul comportamentul uman pentru a şti să deosebească un adevăr de minciună. Şi domnul Larabee îi oferise o superbă mostră de minciună.

Privi cu atenţie faţa lui Jones, ale cărei trăsături corespundeau celor din amintirile ei : părul lung drept, o gropiţă în mijlocul bărbiei. Şi un tors de o frumuseţe de-ţi tăia respiraţia ! Sigur, nu putuse să-l admire cu ocazia primei lor întâlniri, dar acum...

— Nu dumneata eşti cel care m-a scos din maşina mea accidentată pe departamentala 23, acum câteva săptămâni ? reluă ea. Este ciudat, aş fi putut să jur...

— Ei bine, te înşeli. Şi acum, pleacă de aici !

Faith îi surprinse privirea pe care el o aruncă spre piciorul ei încă nevindecat. Scoase din buzunar o eşarfă ruptă, decolorată şi pătată de sânge.

— Asta chiar nu-ţi aminteşte nimic ? insistă ea.

— Domnişoară, dacă nu o ştergi de aici...

Ea îl întrerupse.

— Ah ! înţeleg ! Ţi-e teamă să nu te chem în justiţie, să nu-ţi provoc neplăceri... Dar vreau să te liniştesc. Chirurgul mi-a spus că fără dumneata şi fără primul ajutor pe care mi l-ai dat, nu aş fi scăpat.

Pentru câteva clipe, ceva ce nu avea nimic de-a face cu furia înceţoşă privirea lui Jones.

S-ar fi putut spune că retrăia clipele dramatice în care viaţa lui Faith ţinuse doar de un fir.

Dar refuză cu încăpăţânare să-şi recunoască rolul pe care-l avusese în existenţa ei. Şi totuşi, Faith trebui să se hotărască să abandoneze partida. El dorea cu orice preţ să fie lăsat în pace, era evident. Şi nimic nu-i dădea dreptul să-l deranjeze.

— Măcar păstrează asta, spuse ea, punându-i în mâna eşarfa nouă. Culoarea aceasta merge perfect cu verdele ochilor dumitale. Şi întorcându-se, se îndreptă spre scară, conştientă de privirea lui asupra ei.

Desfăcu legăturile bărcii şi se sui în ea, în timp ce se întreba asupra motivelor care-l determinaseră pe acest bărbat să trăiască izolat, într-un colţ pierdut de lume. Spunându-şi că, probabil, acesta era singurul mod de viaţă pe care el îl cunoscuse vreodată, trase de starter.

Motorul scoase un fel de geamăt scurt. Repetă operaţia cu un gest mai ferm, fără să obţină un rezultat mai bun. Atunci, îngenunche pe scândura care ţinea loc de bancă în partea din spate a bărcii, prinse cu amândouă mâinile sfoara şi trase cu toată puterea.

De data aceasta, rămase cu starterul în mână iar ea ateriză în apa vâscoasă, din fericire nu prea adâncă.

Umilinţa i-ar fi fost mult mai suportabilă în absenţa martorului... Dar el privea de la

înălțimea celor un metru și optzeci ai săi, fără să-și ascundă amuzamentul.

— Ai ceva probleme ? întrebă el pe un ton ironic, detașat.

Ceva probleme ? Faith fu cât pe-aci să-i răspundă usturător. Totuși se abținu, înțelegând dintr-o dată că soarta îi oferise poate o a doua șansă ca să încerce să stabilească o legătură cu misteriosul domn Larabee.

— Eu ? Oh, nu ! îl asigură ea ridicându-se. Cred că motorul bărcii este...

Ieșind din apă, își șterse picioarele de noroi, cu ajutorul vechii eșarfe.

— Nu-mi rămâne decât să mă întorc vâslind, adăugă ea. Doar dacă... Din întâmplare, nu ai cumva noțiuni de mecanică.

— Nu, spuse el apropiindu-se. Nu mă pricep deloc la motoare, știu doar să pun benzină atunci când trebuie.

Ciudat... gândi ea. Un bărbat care a crescut printre ape ar trebui să știe totul despre funcționarea motoarelor de barcă...

— Unde ai găsit epava asta ?

— Am închiriat-o de la campingul „Chiparoșii negri".

— Hoady ți-a plasat-o ? Atunci înțeleg.

— Ce mă sfătuiți să fac ?

— Tocmai mergeam la pescuit, răspunse el după o clipă de gândire. Pot să pun mâna pe Hoady și să ți-l aduc aici. O să repare pe loc motorul, sau te va remorca până la camping.

— Nu ar fi mai simplu să mă remorchezi dumneata până acolo ?

— Barca mea este prea mare ca să poată intra pe canalele pe care ai venit dumneata. Ar mai fi un canal mai larg, dar este pe o parte a lacului situată la câțiva kilometri de camping.

— În cazul acesta, aș putea să-ți folosesc telefonul pentru a-l chema pe Hoady.

— Desigur că ai fi putut, dacă aș fi avut unul.

Perspectiva de a-și petrece restul zilei aici, așteptându-l pe Hoady, nu o bucura deloc pe Faith. Fără a mai pune la socoteală reținerile pe care le avea la ideea de a se afla singură cu dubiosul personaj care era Hoady.

— Lasă-mă să vin cu dumneata, insistă ea. Nu ai decât să mă debarci în apropierea vreunei șosele, sau a unei case care să aibă telefon. După aceea, mă voi descurca.

— De acord, spuse în sfârșit. Dar nu ai să te urci în halul acesta în barca mea, spuse el oftând.

— Să-ți spun sincer, nu îndrăzneam să-ți cer voie să folosesc dușul...

— În spatele casei este un furtun de stropit grădina. Apa este rece, dar curată, spuse el întorcându-i spatele.

— O clipă ! n-am înțeles bine...

— Furtunul de stropit se află în spatele casei, repetă el iritat și apa este rece dar curată.

— Știam eu. Nu ești de pe aici ! strigă ea dintr-o dată.

— Nu înțeleg ce vrei să spui, domnișoară...

— Pe mine mă cheamă Faith. Și îți spun că accentul dumitale nu este de pe aici. Știu asta pentru că am studiat diversele dialecte de pe malul lacului Caddo.

— Poți să crezi ce vrei.

El se îndreptă spre hangarul bărcii, care era lipit de casă. Faith știa că avea dreptate : Acest bărbat era într-adevăr Jones Larabee. Din motive pe care ea le ignora, el se ascundea în această mică lagună din mijlocul mlaștinilor.

Până să limpezească această enigmă, avea tot interesul să se spele repede, înainte ca Jones s-o abandoneze aici. Își luă valijoara care conținea camera video și se duse în spatele casei.

Singur în hangar, Jones își permise să respire, în sfârșit, mai în voie.

Cu privirea ei albastră, pătrunzătoare și cu cunoștințele ei despre accente, Faith reușise să-l sperie ! Pentru o clipă, i se păruse chiar că-l recunoaște. Ipoteza asta nu i se păru deloc extravagantă. Degeaba era Dallas-ul un oraș mare și important, meseria lui de avocat îl obliga să întâlnească o mulțime de oameni. Pledase în fața a sute de jurați și-i apăruse de multe ori fotografia în ziare.

Slavă Domnului, Faith Kimball nu-i remarcase fața, ci doar îi comentase accentul... Și

totuşi, de la venirea ei aici, se străduia să vorbească şi el ca oamenii din partea locului. Reuşise acest lucru pentru restul lumii, până astăzi.

Cu tot aerul ei angelic, această Faith nu părea genul care se lăsa uşor păcălit. Jones fusese frapat imediat de inteligenţa pe care o trădau minunaţii ei ochi albaştri. Dar şi de nemaipomenitul ei păr blond, desigur. Şi de zâmbetul ei delicios...

Remarcase de asemeni şi cicatricea fină care-i marca fruntea şi pe cea mai profundă, care-i traversa coapsa. Cu timpul ele vor dispărea la fel cum se vindecaseră şi ale lui. Curând nu vor mai rămâne decât nişte urme aproape invizibile pe pielea ei aurie, aparent atât de catifelată...

Jones se îndreptă, surprins că se gândea astfel la o altă femeie decât Mary-Lynn. Sentimentele pe care le avea faţă de logodnica sa semănau mai mult cu afecţiunea decât cu pasiunea, dar ea îi arătase o asemenea loialitate, un asemenea devotament, încât el nu putea s-o trădeze, nici măcar cu gândul. Şi chiar dacă el nu mai putea să se afle lângă ea, şi chiar dacă nu o va mai vedea vreodată...

In această clipă, uşa hangarului se deschise şi Faith îşi făcu apariţia, curată dar udă toată. Tricoul bleu-deschis se mulase pe bustul ei sculptural atât de sugestiv încât el îşi făcu imediat de lucru în jurul bărcii. Nu se gândea

decât cum să plece mai repede, să o lase în apropierea vreunei case şi să o uite. Era cel mai sigur mijloc de a scăpa puterii de seducţie a acestui diavol cu chip îngeresc. O putere de care ea părea să nu fie conştientă.

— Frumoasă barcă, spuse ea urcându-se.

Faith îşi puse misterioasa valijoară în geanta de pe fundul bărcii, apoi dezlegă parâmele.

— Ce vrei să pescuieşti astăzi ? întrebă ea, bibani sau păstrăvi ?

— O să văd.

Jones nu îndrăzni să-i mărturisească faptul că el habar nu avea de peşte. Nu era decât un pescar de ocazie, cu foarte puţină experienţă... Nu prindea el mare lucru, dar acest sport îi dădea o senzaţie de calm şi seninătate absolută.

— Dumneata pescuieşti ? o întrebă el în timp ce manevra barca pentru a ieşi din hangar.

— Da, dar nu am mai făcut nici o ieşire de la moartea tatălui meu.

Intrigat, Jones constată că prezenţa lui Faith pe care o decretase până acum indezirabilă, i se părea dintr-o dată agreabilă. La urma-urmei, nu era de mirare. Era de acum multă vreme de când nu mai vorbise cu nimeni, în afara domnişoarei Hildy.

Aşa că se hotărî să navigheze calm până în port. De altfel, atâta timp cât Faith nu-i punea întrebări, nu risca nimic.

CAPITOLUL II

Fascinată, Faith îl privea pilotând ambarcaţiunea cu o siguranţă şi o dexteritate demne de un bătrân lup de mare. El nici nu clipi când fundul bărcii atinse misterioasele trunchiuri scufundate, în timp ce ea îşi ţinea răsuflarea la cel mai mic ruliu neliniştitor care clătina coca.

Deodată un peşte enorm sări din apă ; solzii îi sclipeau în umbra dantelată a uriaşilor chiparoşi care creşteau de-a lungul malurilor. Imediat, Jones opri motorul şi privi atent spre locul unde dispăruse peştele, nehotărât între dorinţa de a încerca să-l prindă şi obligaţia de a o duce pe Faith. Până la urmă aruncă ancora.

— Ai văzut ?

— Da, se pare că apele astea sunt bogate în peşte, răspunse ea.

— Te deranjează dacă facem o mică escală ? Aş vrea să-mi încerc norocul.

Faith fu de acord fără nici o ezitare, cucerită de farmecul acestui loc liniştit şi umbros. Domnea aici o atmosferă calmă şi senină, de

parcă locul fusese ferit până acum de orice prezență umană.

— Poți să iei o undiță, dacă vrei, spuse el.

— Mi-ar face plăcere.

La repezeală, Jones își pregăti undița lui, imitat imediat de Faith. Aceasta, știind că pescuitul și trăncăneala nu făceau casă bună, se strădui să nu spună nimic. Ar fi dat, totuși, orice, să afle cauza acestei schimbări bruște de atitudine a lui Jones.

Îl observă discret în timp ce el se tot mișca de la un capăt la altul al bărcii, cu torsul gol, cu picioarele puternice în blugii aceia decoloraţi și rupți, și aproape că nu-și mai putea lua ochii de la el, fascinată de jocul mușchilor lui sub piele în momentele când lansa undița.

— Nu așa se face ? întrebă el deodată, conștient de privirea ei ațintită asupra lui.

— Poftim ?

— Da, mă privești într-un fel... Mi-am aranjat cumva prost undița ?

— Nu, nu, undița este perfect montată... Liniștea îi învălui din nou, întreruptă doar de zumzăitul insectelor și de șuieratul ușor al undițelor care despicau aerul. Încet, încet, Faith începu să aibă sentimentul că aceste clipe de liniște erau încărcate cu o semnificație particulară. De parcă, de acum încolo, acest loc și aceste clipe le aparțineau doar lor.

Era din ce în ce mai cald, și Jones își legă până la urmă o eșarfă în jurul capului. În

felul acesta, gândi Faith, semăna cu un autentic indian şi îl găsi mai frumos ca niciodată.

— Dumneata eşti cel care m-a salvat, nu-i aşa ? întrebă ea brusc.

— Bun, spuse el, resemnat. Dacă recunosc o să mă laşi în pace ?

— Ţineam mult să-ţi mulţumesc pentru că mi-ai salvat viaţa.

— Nu este nevoie să-mi mulţumeşti. Nu te mai gândi la asta.

— Dar ţi-ai riscat viaţa pentru mine ! Nu oricine ar fi făcut asta...

— Te rog... o întrerupse el.

— Cum doreşti, murmură ea. Ai.... ai mai prins vreodată mult peşte pe aici ?

— Nu, recunoscu el. Sunt mereu în căutarea unui loc mai bun.

— În cazul acesta, nu am putea să mai încercăm şi în altă parte ?

— De acord, dar de data aceasta vei alege dumneata locul.

După ce trecură prin mai multe locuri, Faith hotărî să se oprească într-un ochi de apă umbros, foarte aproape de mal.

— De ce aici ? întrebă el.

— Din instinct, răspunse ea evaziv. Tatăl meu m-a învăţat că, pentru a alege locul cel mai bun, un pescar nu se poate încrede decât în flerul lui.

Surprins, Jones îşi agăţă o nouă momeală în cârlig, iar Faith îşi păstră lingura galbenă.

După vreo cinci minute, ea simți un pește, mușcase unul mare. Jones veni imediat lângă ea.

Impresionată de atenția pe care i-o dădea el, ea începu să manevreze pentru a obosi peștele și, în sfârșit, îl scoase afară din apă cu o mână de maestru.

— Bravo ! spuse Jones admirativ. Peștele acesta trebuie să aibă peste un kilogram. În orice caz, avem cu ce ne desfăta ! Nimic nu este mai gustos ca fileul de biban la grătar.

— Doar nu vorbești serios ?

— Ai dreptate. Am să te duc acum la Sinclair, o mică stațiune. De acolo, vei putea telefona.

Faith tresări. Jones o condamna deci să se întoarcă în lumea reală, plină de griji și responsabilități, când ea ar fi dorit din toată inima să mai rămână încă multă vreme prin aceste locuri...

Îi veni în minte deodată că, înainte de accident n-ar fi avut această reacție. Atunci, pentru ea conta, încă, doar munca. Se dăruise cu trup și suflet redactării tezei sale pentru obținerea titlului de doctor în antropologie, până în ziua când văzuse moartea cu ochii.

Pentru ea, legătura între pofta ei de lucru și accident era indiscutabilă. Dacă nu s-ar fi supus unui asemenea surmenaj, și-ar fi păstrat vii reflexele. Și când acel camion s-a îndreptat drept spre ea, n-ar fi rămas blocată, paralizată de frică.

Din noaptea aceea de coşmar, îşi reduse considerabil ritmul de lucru. Şi apoi, cum avea de acum suficient material ca să-şi redacteze teza, nu avea nici un motiv să se învinovăţească pentru plăcerea unei partide de pescuit...

În fond, ceea ce o tulburase era faptul că Jones căuta să se debaraseze de ea, în ciuda momentului de intimitate pe care îl trăiseră amândoi.

— Ce-i asta ? întrebă el deodată, arătând spre valijoara ei.

— Camera mea video, explică ea. Aveam de gând să te filmez.

— Nu-ţi lipseşte îndrăzneala !

— O ! fii liniştit, nu filmez niciodată oameni contra voinţei lor, replică ea. Iar în ceea ce te priveşte, am renunţat la idee imediat ce mi-am dat seama că nu eşti originar de prin împrejurimile lacului Caddo.

— De ce ? întrebă el, ridicând ancora.

— Pentru că nu mă interesează decât populaţia autohtonă.

— De fapt, care este subiectul dumitale de studiu ?

— Cred că nu te interesează prea mult...

Faith ştia din experienţă că munca ei era de nivel universitar şi prea specializată pentru a interesa pe majoritatea oamenilor. Aşa că răspundea întotdeauna destul de evaziv când era întrebată despre acest subiect.

Dar Jones o privea în tăcere, cu braţele încrucişate.

Era evident că aştepta un răspuns mai clar, încât ea se hotărî să-i dea detalii.

— Domeniul meu de cercetare este antropologia. Sunt pe cale să-mi redactez teza de doctorat... Subiectul este inspirat de lucrările celebrului profesor Alfred Kermit care a descris, în urmă cu treizeci de ani, viaţa şi obiceiurile indienilor Caddo. Scopul meu este de a demonstra corelaţia negativă care există între creşterea economică şi supravieţuirea tradiţiilor unui grup etnic minoritar, aşa cum este cel al indienilor Caddo.

— Încerci să demonstrezi deci că dezvoltarea economică şi turismul distrug autenticitatea vieţii primitive care face ca această zonă să fie atât de deosebită, unică ?

— Într-adevăr. În nişte documente filmate pe care le am la dispoziţie, profesorul Kermit arăta cum vânau şi pescuiau indienii, cum fumau plante uscate şi preparate după reţete seculare, în nişte minunate pipe sculptate ; cum beau un alcool, distilat de ei înşişi, în timpul sărbătorilor tradiţionale, sau cum transmiteau copiilor lor o bogată cultură orală. Acum, toate acestea au dispărut. Copiii şi nepoţii lor ascultă muzică rap, privesc casete video şi îşi cumpără haine pe care le regăseşti aproape pe întreaga planetă. Îşi amintesc ceea

ce li se povestea odinioară... dar nu mai transmit aceste povești urmașilor lor.

Jones asculta cu multă atenție, într-un fel amuzat de patima pe care Faith o punea în tot ce relata, dar și întristat de drama pe care aceasta o descria. Era gata s-o întrebe dacă o întâlnise pe domnișoara Hildy, dar se răzgândi imediat. Dacă afla de existența ei, ar fi vrut să-i ia imediat un interviu. Iar Jones o respecta prea mult pe bătrâna ei prietenă, ca să suporte ideea ca ea să devină un capitol într-o teză universitară.

— Ți-e foame ? întrebă el pornind motorul. Sandvișurile din stațiune sunt destul de bune.

— Sunt înfometată ! strigă ea entuziasmată. De altfel, te invit eu. Nu, nu, este inutil să refuzi. Mi-ai fost ghid toată dimineața și am petrecut momente minunate, ceea ce nu mi s-a întâmplat de... În sfârșit, de mulți ani.

Fața tinerei femei se întunecă.

— Tatăl dumitale când a murit ? întrebă Jones.

— Citești cumva gândurile ?... A murit anul trecut, după o lungă suferință.

— De ce suferea ?

— De un cancer pulmonar, răspunse ea repede. A fumat mult toată viața. Până la sfârșit. Și cum să-i interzici unui om care se știa condamnat să renunțe la ultimele plăceri care i-au mai rămas...

— Înţeleg, murmură el. Şi mama dumitale ?

— Locuieşte în Florida. Părinţii mei au divorţat de multă vreme, astfel că mama nu era la căpătâiul lui când tata a murit.

— Te ocupai singură de el ?

— Da, şi nu a fost deloc uşor... Dar nu regret că am rămas alături de el. Într-un an, am aflat mai multe despre el decât în cursul precedenţilor douăzeci de ani. Dar dumneata ? Ai familie ?

Trebuia să se fi aşteptat la asta...

Cu câteva ore mai devreme, lucrurile ar fi fost foarte simple. El s-ar fi mulţumit să-i răspundă scurt şi clar şi subiectul ar fi fost închis. Dar acum, când ea îi vorbise despre tatăl ei, nu se simţea în stare să se poarte astfel.

— Eu nu am familie, spuse el. Sunt... orfan.

— Linişteşte-te, spuse ea. N-am să insist.

Deodată Faith înţelesese... Jones Larabee era un nume fals. Aşadar, omul acesta se ascundea... Încerca oare să scape vreunei inculpări, plăţii vreunei pensii alimentare ? Era oare căutat pentru a fi martor în vreo afacere delicată ? Fugea de creditori ?

Faith zâmbi vag, gândindu-se că ea stătea poate în faţa unui individ periculos, în orice caz o cunoştinţă neindicată. Ar fi trebuit să-şi înghită repede sandvişurile şi s-o şteargă. În loc de asta, ea încerca să prelungească aceste momente. Mai întâi desigur, pentru că era cu-

rioasă, pentru că omul acesta o fascina. Sau mai degrabă, trebuia să recunoască, se simțea cucerită de acest bărbat...

— Cine ești dumneata ? întrebă ea brusc.

— Am petrecut împreună o dimineață agreabilă, replică el cu răceală. Nu o strica.

Terminară de mâncat într-o liniște apăsătoare. Apoi Faith se ridică, bolborosi ceva, își luă geanta și se îndreptă spre o cabină telefonică.

Hotărî să-și rezolve problemele în ordinea în care se prezentau. Răsfoi cartea de telefon și formă numărul campingului.

— Campingul „Chiparoșii negri" ! se auzi vocea lui Hoady la celălalt capăt al firului.

Faith se întoarse cu spatele spre Jones pe care îl putea vedea prin geamul cabinei și îi povesti toată pățania lui Hoady. Acesta se arătă răbdător și atent până în clipa în care ea îi preciză locul unde lăsase barca.

— Te înșeli amarnic dacă-ți imaginezi că o să mă aventurez prin părțile prin care bântuie Larabee, îi spuse Hoady. Ți-am spus să nu te duci acolo, că poți avea necazuri. Ai rupt sfoara starterului ? Descurcă-te cum știi și adu barca înapoi ! Dacă nu te întorci cu ea până diseară, poți să-ți iei adio de la garanție.

— Dar nu sunt eu vinovată pentru proasta calitate a bărcii ! strigă ea. Nu văd de ce profiți astfel pentru a-mi opri cei șaizeci de dolari de garanție.

Faith avea nevoie de acești bani. Ea se descurca din salariul mizerabil de asistent universitar, iar cheltuielile medicale ocazionate de accident nu-i fuseseră încă rambursate de asigurările sociale.

— De ce ? răspunse Hoady cu aroganță. Pentru că așa vreau eu ! și închise telefonul.

Furioasă, Faith încercă să reflecteze. Ar fi putut închiria o barcă de aici, din stațiune, să se întoarcă la insula lui Jones, să remorcheze cealaltă barcă până la camping. Apoi s-ar întoarce să predea barca închiriată de aici și... iarăși nu va avea mijloc de transport până la camping...

Când mai văzu și tarifele de închiriere ale minusculelor bărci cu motor, se simți inundată de un val de deprimare.

Jones o observase pe Faith în timp ce-i telefona lui Hoady și simțise o reală compasiune auzind-o când negocia prețul pentru a închiria o barcă.

Cu toate acestea, se hotărî să plece imediat, decis să uite frumosul chip al lui Faith Kimball și tot ceea ce avea legătură cu ea.

Ieși cu barca sa din apele stătătoare ale mlaștinii și se îndreptă spre partea deschisă a lacului Caddo, acolo unde se putea scălda fără să se teamă de antipaticele gângănii. Curând, aruncă ancora și se aruncă în apă.

Înotă în jurul bărcii până când se simți epuizat. Apoi, se cățără din nou în barcă și se întinse la soare.

Imaginea lui Faith îl urmărea. Revedea chipul ei, părul ei blond, picioarele perfecte pe care ea şi le unsese cu cremă. Şi apoi, trebuia să recunoască, îi plăcuse spontaneitatea ei, felul de a vorbi, pasiunea pentru cercetare, precum şi respectul pentru sentimentele celorlaţi. Astfel, aruncase peştele înapoi în apă fără să încerce nici un pic de ranchiună faţă de Jones.

Într-adevăr, de acum el n-ar mai fi putut ucide nici o creatură vie. Chiar şi păianjenii care-şi ţeseau pânza în casa lui, îi aduna într-o cană şi-i dădea afară.

Evident, îi era mult mai milă de insecte sau de peşti decât de Faith... Dar el se temea de curiozitatea tinerei femei.

„Este o problemă de supravieţuire", îşi spuse el, hotărât s-o uite o dată pentru totdeauna.

Jones îşi petrecu restul după-amiezii la el la cabană, pierzând vremea şi aruncând priviri anxioase spre barca lui Faith. Pe cer începuseră să se adune nori negri şi se temea ca ea să nu fie surprinsă de furtună.

Nu o văzu apărând nici la lăsarea serii şi deduse că ea se hotărâse să-şi amâne expediţia pentru a doua zi. Ceea ce însemna că o să piardă cei şaizeci de dolari, punând la socoteală şi noaptea asta, în folosul pungaşului de Hoady...

Deodată, el își spuse că ar mai avea timp să se ducă până la camping înainte de a se înnopta de tot. Ploaia nu părea că va cădea curând. Și putea foarte bine să înapoieze barca fără a-i face o vizită lui Faith Kimball. Dorea oare s-o revadă ? Da, dar numai o dată.

CAPITOLUL III

Faith ieşi de la duş şi se îndreptă spre cortul său. Încă nu se înnoptase, dar ea se simţea foarte obosită. Era gata să se ghemuiască în sacul ei de dormit şi să doarmă dusă până a doua zi dimineaţă.

Ziua fusese plină de peripeţii...

Făcuse autostopul de la staţiunea Sinclair până la camping. Ajunsă aici, cum Hoady refuza să-i înapoieze garanţia, Faith începuse să-l ameninţe cu poliţia, până când acesta îi mai acordă o păsuire de o zi pentru a aduce barça... Bineînţeles, cu condiţia ca ea să închirieze o altă barcă pentru a o remorca pe prima, căci pentru nimic în lume, el nu ar fi pus piciorul pe insula lui Jones.

Jones Larabee. Sau poate Larabee Jones ? Pentru un om care fugea de lume, i se părea că apreciase compania ei. Poate că nu el alesese să trăiască aici, poate că fusese obligat să se refugieze ? Dar de ce ? Ce i se întâmplase ? Şi cum putea să-şi ducă viaţa aici ?

„La urma-urmei, poate foarte bine să fie implicat într-o activitate ilegală... Ascunde

poate vreo plantaţie de marijuana undeva, în mlaştină ?" îşi spuse ea, intrând în cort.

Cu atâtea îndoieli era mai bine să rămână prudentă, să nu-şi mai încarce mintea cu întrebări inutile, şi să-l uite definitiv pe domnul Larabee.

Venise să-i mulţumească pentru că-i salvase viaţa ? Ei bine, o făcuse.

Deocamdată, îi era foame. Avea chef să prăjească nişte cârnaţi pe cărbuni. Dar auzind sunetele ce începeau să umple aerul, se resemnă cu o cină simplă, cu nişte sandvişuri cu brânză.

Alergă până la maşină ca să-şi ia cutia cu alimente şi constată că în câteva minute temperatura scăzuse cu câteva grade şi că începuse să bată vântul.

De cum ajunse din nou în cort, se asigură că toate legăturile erau bine prinse, apoi închise cu grijă fermoarul de la intrare.

In sfârşit, după ce-şi puse tricoul lung care-i servea de cămaşă de noapte, îşi întinse masa frugală pe un şervet de hârtie.

Deodată, printre rafalele de vânt, i se păru că aude strigându-i-se numele.

— Este cineva afară ? strigă ea cât putu de tare, cu inima bătându-i accelerat.

— Eu sunt, Faith, Jones Larabee. Nu te deranja. Vreau doar să-ţi spun că ţi-am adus barca.

Cuprinsă de panică, vrând să deschidă repede fermoarul, își rupse o unghie. În fine, reuși să scoată capul prin deschizătură și se trezi în fața unor genunchi, doi genunchi... niște picioare îmbrăcate în blugi.

Faith ridică privirea și trebui să recunoască faptul că, îmbrăcat, Jones nu-și pierdea nimic din farmec.

Purta niște blugi decolorați și un tricou alb, scurt, care arăta destul din abdomenul lui.

— Dar de ce ? bolborosi ea. Azi-dimineață n-ai vrut să...

— Am auzit conversația dumitale telefonică cu Hoady, explică el aplecându-se. N-am putut suporta ideea ca acest escroc să te jupoaie de garanția care i-ai lăsat-o.

— Îți mulțumesc, spuse ea buimăcită.

— Hoady are noroc. Dacă l-aș fi găsit, m-aș fi dus la el să-i spun ce gândesc. Nu-mi place felul cum își tratează clienții. Trebuie să fii inconștient să trimiți o femeie singură în mlaștină și, în plus, cu o epavă. Nici nu îndrăznesc să mă gândesc ce ți s-ar fi putut întâmpla dacă motorul te-ar fi lăsat în altă parte. Ai fi putut rămâne blocată acolo câteva zile...

— Aveam și o vâslă, remarcă ea.

Lumina orbitoare a unui fulger împrăștie pentru o clipă întunericul, apoi un tunet zgudui văzduhul. Faith avu, instinctiv, o mișcare de retragere, în timp ce pe fața lui Jones încremenise o expresie de neliniște.

— Cred că aș face mai bine să mă întorc cât mai repede, spuse el.

În clipa aceea, începu ploaia torențială. Pânza întinsă a cortului vibra ca o tobă.

— Nu poți pleca acum ! strigă ea. Ai putea fi lovit de trăsnet sau, în cel mai bun caz, ai să te uzi până la piele și o să navighezi într-un întuneric-beznă.

— O să mă descurc.

— Nu și cu ploaia asta ! Intră la adăpost, așteaptă măcar să treacă grosul furtunii.

Luat repede, Jones șovăi. Sigur, inițiativa ei era justificată, dar îl deranja.

Tunetul trosni dintr-o dată ca o lovitură de bici, și Jones intră repede în cort. O clipă mai târziu, un adevărat potop se abătu asupra fragilului adăpost.

Deja Faith își regreta inițiativa. Prezența lui Jones nu putea fi ignorată, într-un spațiu atât de restrâns. Fizicul lui atletic părea să umple micul cort, și mai ales mirosul lui de iarbă udă și de vanilie.

Amețită, ea se simți învăluită de această bruscă intimitate. Era în același timp surescitată, nervoasă, bucuroasă și temătoare.

Jones se așeză turcește și își plimbă privirea prin interiorul cortului.

— Te-am întrerupt de la masă ? spuse el.

— După cum vezi, un adevărat ospăț. Vrei să guști ?

— Am mâncat deja. Pot să dau drumul la radio ?

— Bineînțeles. M-ar interesa să ascult buletinul meteorologic.

El răsuci mult timp butonul, din cauza paraziților. Știrile erau dezastruoase : furtunile continuau să bântuie, aducând ploi abundente și grindină, iar vântul va continua să bată violent. Populația era prevenită de eventualitatea unei tornade.

— Oh, Doamne ! murmură Faith.

— Ți-e teamă de furtună ?

Ca un ecou la întrebarea lui, se auzi un tunet asurzitor și ea tresări violent.

— Nu chiar, dar... oricum, puțin... bolborosi ea. În sfârșit, atâta timp cât am un acoperiș deasupra capului, este în regulă. Dar, când tot ceea ce mă protejează de elementele dezlănțuite ale naturii se rezumă la o foaie subțire de nailon, încep să devin nervoasă.

Nervoasă era un eufemism. În realitate, era îngrozită, tremura din tot corpul și Jones îi simțea această frică, de parcă venea în valuri spre el, aproape la fel de încărcate de electricitate ca și fulgerele de afară.

— Oare o să dureze mult ? gemu Faith.

Vântul șuiera, pânza cortului pocnea ca o pânză de corabie în furtună și se auziră prin preajmă copaci căzând.

Faith era pradă unei neliniști abia stăpânite și care, după experiența lui Jones, urma s-o

determine să-i spună totul. Asta se va transforma curând într-o criză de nervi. Avusese de nenumărate ori ocazia s-o constate la Mary-Lynn.

— O să se potolească, murmură el cu o voce blândă. Nu te neliniști. Calmează-te.

Căută prin întuneric mâna lui Faith și când o găsi, fu uimit să constate că era rece ca gheața. Apoi se apropie de tânăra femeie și o cuprinse cu brațul pe după umeri. Fără nici o urmă de ezitare, ea se ghemui la pieptul lui, ascuzându-și fața în golul umărului.

Mai întâi derutat chiar de propriul lui gest, Jones își accentuă strânsoarea până ce simți că ea încetase să mai tremure.

Dacă ea, cuprinsă de panică, încerca să găsească confort și căldură în brațele lui, acesta, în schimb, cu greu putea să rămână insensibil la contactul cu acest minunat trup și la atingerea părului ei mătăsos pe fața sa.

— Oh, sunt ridicolă, murmură ea. Abia te cunosc și...

— Ssst !

Avea dreptate. Ea nu-l cunoștea și nu-l va cunoaște vreodată. El va avea grijă de asta, va ști să-și înăbușe această dorință nebună de a i se destăinui, de a-i spune totul. Asta ar fi trebuit să facă dacă nu dorea să fie din nou în imposibila situație care-l făcuse să-și părăsească orașul, prietenii, familia și logodnica.

— Am impresia că s-a mai liniştit furtuna, spuse ea. Nu ţi se pare ?

Lui nu-i veni s-o contrazică, deşi era sigur de contrariu. Tunetele se auzeau din ce în ce mai aproape şi după cum începuseră să se trântească portierele şi să zbârnâie motoarele maşinilor, era clar că mulţi plecau din camping.

Radioul anunţă prezenţa unei tornade la vreo treizeci de kilometri de lacul Caddo.

— N-aş vrea să te alarmezi, declară el, dar cred că ar trebui să plecăm de aici.

— Şi unde să mergem ? întrebă ea cu o voce slabă, în plină panică.

— Poate în clădirea în care sunt duşurile.

— Bună idee ! Stai să-mi pun ceva pe mine.

Jones aşteptă răbdător, încercând să-şi ascundă neliniştea. În sfârşit, Faith îi dădu cheile de la maşină şi ieşiră amândoi din cort. Alergară cât putură de repede, dar când ajunseră să se aşeze în maşină erau uzi până la piele.

El dădu drumul la căldură şi puse ştergătoarele pe viteză maximă. Se lansă apoi pe drumul întortocheat care traversa campingul. Era de ajuns un viraj prost, ceea ce nu era imposibil în această noapte tenebroasă, şi s-ar fi trezit în apele mlaştinii...

Ajunseră la drumul principal şi curând Jones opri maşina, în faţa intrării clădirii în

care se aflau duşurile. Fugiră repede înăuntru.

— Uf ! exclamă Faith. Parcă mă simt mult mai în siguranţă aici.

Jones nu era prea sigur de soliditatea construcţiei al cărei acoperiş din fibră de sticlă risca să fie smuls la prima rafală ceva mai violentă ca precedentele. În afară de asta, erau singuri şi el găsi că este ciudat faptul că nimeni nu se mai refugiase aici... Păstră însă aceste îndoieli pentru sine, de teamă de a nu trezi din nou neliniştea lui Faith.

Oricum, locul avea un avantaj de netăgăduit, era luminat.

Faith se aşeză pe banca de lemn care se afla în cămăruţa care despărţea duşurile femeilor de cele ale bărbaţilor. Sprijinindu-şi capul de perete, închise ochii. Văzând-o astfel, Jones se gândi cât era de frumoasă şi fragilă, cu părul ud şi cu hainele îmbibate de apă. Putea să admire rotunjimea sânilor mulaţi de tricoul lipit de piele, cu vârfurile lor mai închise la culoare şi întărite din cauza frigului. Tulburat, îşi întoarse privirea şi se aşeză lângă ea, la o distanţă respectabilă.

— Te simţi mai bine ?

— Da, te rog să mă scuzi, m-am purtat într-adevăr ca un copil.

— În aceste condiţii, nu este nimic ruşinos în asta.

— Este ciudat că tocmai dumneata spui aşa ceva... Ştii că celor de pe aici le inspiri o

teamă nebună ? Hoady chiar pretinde că ai vrut să-l omori.

— Este o interpretare prea exagerată a faptelor.

— Da ! Dar, de fapt, ce s-a întâmplat ?

— Își punea plasele în laguna mea, și eu nu aveam chef să-l văd toată ziua dând târcoale insulei, i-am spus să meargă să-și pună plasele în altă parte. S-a făcut că nu aude, eu am scos revolverul și...

— Un revolver ?

— ...și am tras în aer. Hoady a întins-o ca un iepure !

El izbucni în râs și ea râse împreună cu el, imaginându-și scena.

— Dar nu numai Hoady te descrie ca pe o adevărată teroare ! Mai este și Bill, cel care ține băcănia. Povestește tuturor că dumneata ești un criminal fugar și că ți-a văzut poza într-un ziar.

— Bill Holt. Uf ! Poate să creadă ce-o vrea ! Nu-mi pasă.

— Fiecare om din sat pare să aibă versiunea proprie asupra motivelor care te-au determinat să te refugiezi în mlaștini. Dar toți sunt de acord asupra unui punct : acela că ești mai viclean ca un șarpe. Nu trebuie să-ți mai spun că m-au sfătuit insistent să nu te vizitez.

— Și nu ai ascultat acest sfat ? De ce ?

— Nu. Pentru că mi-am amintit de felul în care m-ai scos din mașina mea în flăcări și

de delicateţea cu care mi-ai acordat primele îngrijiri.

— Da, bine, mormăi el, jenat de aceste complimente. Aveai nevoie de ajutor şi întâmplător mă aflam prin preajmă... N-am făcut nimic extraordinar...

— Dar de ce îi laşi pe oameni să răspândească ororile astea pe seama dumitale ?

— Pentru a-i împiedica să vină să mă vadă. Dar, după cum se vede, nu este totdeauna eficace, şpuse el aruncându-i o privire semnificativă.

— Şi de ce vrei cu orice preţ să-i împiedici pe oameni să se apropie de dumneata ?

— Nu ţi se întâmplă niciodată să te opreşti să mai pui întrebări ?

— Eşti cumva într-o situaţie ilegală ?

— Nu !

— În cazul acesta, de ce nu vrei să-mi spui ce faci aici ?

— De ce ţi-aş spune ?

— Pentru că... spuse ea respirând adânc înainte de a continua : îmi placi. Şi aş vrea să te cunosc mai bine.

Cum ea îşi puse mâna pe a lui, el sări în picioare ca ars. Se îndepărtă de ea, traversă încăperea. Nu trebuia în nici un caz să o lase să-şi continue intenţia de apropiere pe care o începuse. De altfel, trebuia să se gândească la Mary-Lynn...

Nu se simți în stare să înfrunte privirea tinerei, într-atât îi era de insuportabil aerul ei nefericit.

— N-am nimic împotriva ta, spuse el.

— Și totuși s-ar zice că...

— Dar nu, crede-mă, ești fermecătoare, pasionantă și în alte împrejurări, nu m-aș fi purtat astfel. Dar... nu sunt liber.

— O prietenă ?

— Sunt logodit.

— Cum o cheamă ?

— Mary-Lynn.

— Mary-Lynn și mai cum ?

— Hoffman.

Jones regretă imediat că pronunțase acest nume. Surprins de întrebările ei, vrusese s-o convingă de sinceritatea lui.

— Când o să vă căsătoriți ?

— După cum merg lucrurile, niciodată.

— Atunci, nu mai este logodnica ta ?

— I-am oferit un inel de logodnă, și ea încă îl mai poartă.

„În sfârșit, probabil...“ gândi el. În scrisoarea pe care o lăsase lui Mary-Lynn, îi ceruse să vândă inelul și să-și găsească pe altcineva, dar se îndoia că ea îi urmase sfatul. Mary-Lynn era o mare romantică.

— Atunci de ce... ?

— Te rog, încetează să-mi mai pui întrebări. Ascultă, nu mai plouă. Mă duc până la mașină să încerc să prind un buletin meteorologic la radio.

Ea îl privi îndepărtându-se, cu un sentiment de neputință. Situația era disperată și acționase absolut ridicol. Chiar dacă el ar fi fost atras de ea, era evident că va respinge orice tentativă de apropiere din partea el. Și era culmea că fidelitatea lui Jones față de această misterioasă Mary-Lynn o făcea să-l dorească și mai mult.

Se duse în sala dușurilor, se privi într-o oglindă și trase concluzia că doar mutra ei de câine bătut îl pusese pe fugă pe Jones. Ce se întâmplase cu misterioasa Mary-Lynn ? Rupsese logodna cu Jones ? Murise ?

Vocea neliniștită a lui Jones îi întrerupse șirul gândurilor și ea își promise să nu-i mai pună nici un fel de întrebări.

— Faith !

— Vin acum !

Ieși din sala de dușuri și îl găsi pe Jones plimbându-se nervos prin vestibul.

— Ah ! Aici erai ! spuse el văzând-o.

S-o fi așteptat poate ca ea să se fi aruncat în lac de disperare ?

— Da, aici sunt, răspunse ea cu un râs ironic.

— Buletinul meteo anunță că tornada se îndreaptă spre Louisiana și Arkansas.

— Cu atât mai bine !

Acum, ea era nerăbdătoare să-l vadă pe Jones plecând pe insula lui. Pentru ea acest lucru însemna chiar reluarea cursului normal al existenței sale.

El se așeză la volan și conduse mașina pe drumul care ducea spre camping. Deodată, lumini roșii și albastre străpunseră întunericul dând la iveală un peisaj dezolant. Doar trei rulote mai rămăseseră pe teren : acoperișul uneia dintre ele era sfâșiat dintr-o parte în alta, cealaltă zăcea culcată pe o parte. Un polițist venise să constate pagubele, încercând să-i mai consoleze pe proprietarii vehiculelor.

Un copac dezrădăcinat care bara șoseaua îi obligă să abandoneze mașina și făcură restul drumului pe jos.

— Rulota aceasta vă aparține ? îi întrebă polițistul de cum îi văzu, arătând cu mâna spre cea care rămăsese cât de cât intactă.

— Nu, răspunse Faith. Eu am un cort... un cort mic, roșu.

— Ah, Ah ! Da... un cort roșu.

Polițistul îndreptă fascicolul lanternei sale spre vârful unui copac. Astfel putură vedea o bucată de pânză roșie fluturând la vreo douăzeci de metri de sol.

— Oh ! nu... murmură Jones.

— Am avut un noroc nemaipomenit. Este pentru a doua oară că îmi salvezi viața. Dacă nu m-ai fi scos din cortul ăsta, eu aș fi rămas înăuntru, paralizată de frică, și tornada m-ar fi dus acolo sus.

— Ați zis Jones ? spuse polițistul orbindu-l pe tânăr cu fascicolul luminii. Jones Larabee ? Ce faceți aici la ora asta ?

Stupefiată, ea văzu expresia de pe fața lui Jones trecând repede de la blândețe la agresivitate. Recunoscu figura întunecată care o întâmpinase pe insulă.

— Da, eu sunt, răspunse el cu accentul leneș al oamenilor din zonă.

— Te previn, băiete, îl amenință polițitul, nu ai nici un interes să profiți de situație și să furi ceva de pe aici !

Jones își încleștă maxilarele. „Să fure ? Dar cine se credea polițistul acesta ?“ gândi Faith.

— Mă duc să văd în ce stare este barca mea, spuse Jones, și le întoarse spatele. Dacă mai am cumva vreo barcă...

— Îl cunoașteți pe acest individ, domnișoară ?

— Sigur că da !

— Se vede bine că nu sunteți de pe aici. Jones Larabee nu este o companie recomandabilă. O clipă de neatenție și puteți foarte bine să vă treziți... pe lumea cealaltă.

— N-am mai auzit niciodată ceva atât de ridicol, îl asigură ea ridicând tonul. Domnul Larabee mi-a salvat viața de două ori și dumneata îndrăznești să...

— Nu este nevoie să țipați. Vă spun doar că...

Deja Jones o prinsese de mână și o trăgea după el.

— Apreciez mult încrederea pe care mi-o acorzi, Faith, dar eu n-am nevoie să mă aperi în fața acestui imbecil.

— Dar nu l-ai auzit ?! Sunt sigură că nu are nimic cu ce te-ar putea acuza.

— Îi este de ajuns reputaţia mea. Dă-mi cheile maşinii.

— Poftim. De ce ?

— Ca să-ţi pot parca maşina într-un loc mai liniştit. După aceea, te duc acasă la mine.

— Nu poti să-i laşi să povestească toţi asemenea lucruri despre tine. El a lăsat să se înţeleagă că ai fi în stare să mă omori.

— Asta încă nu auzisem...

Îi zâmbi uşor liniştitor şi se îndepărtă.

Brusc, cuvintele lui Jones reveniră în mintea ei. „Te duc acasă la mine“...

CAPITOLUL IV

Extenuată şi îngheţată, Faith se aşeză pe fundul bărcii în speranţa că astfel va fi protejată de vânt. Dar curând începu să tremure de frig.

Când Jones intră cu barca pe un braţ extrem de strâmt, ea începu să tremure şi de frică. Avea impresia că se afundă din ce în ce mai adânc într-o zonă periculoasă, bântuită de zgomote neliniştitoare şi populată de creaturi nocturne invizibile şi ameninţătoare.

Foşnete de aripi şi frunze, trosnituri de crengi şi clipocitul apei... Faith abia dacă avea curajul să caute cu privirea malul pe care apăreau uneori în întuneric ochi mari, galbeni, rotunzi, misterioşi martori ai călătoriei lor şi o treeu un fior de teamă gândindu-se că aceştia păndeau cu siguranţă o manevră greşită pentru a se arunca asupra lor.

— Este în regulă ? întrebă Jones.

— Da... da, este în regulă...

El se aplecă spre ea, evident nu prea convins de spusele ei, şi-i atinse braţul.

— Ai înghețat, spuse el. De ce nu mi-ai spus că ți-e atât de frig ?

Sălță capacul lăzii care servea și de bancă, scotoci printre frânghii și veste de salvare, găsind un impermeabil cauciucat pe care i-l întinse.

— Ține, pune asta pe tine. O să te protejeze cât de cât până ajungem. Mai avem de mers mai bine de un sfert de oră.

Faith îi mulțumi și își puse impermeabilul, prea mare pentru ea.

Cinci secunde după aceea, sărea, se zbătea, se învârtea în jurul ei, scoțând țipete de groază. Cu gesturi frenetice își scoase impermeabilul care o adusese în această stare, îl aruncă jos și se refugie în celălalt capăt al bărcii.

Jones nu avu timp să se apropie. Speriat, îndreptă lanterna spre ea.

— Ce se întâmplă ?

— Este ceva care... care mișcă înăuntru !

El lumină impermeabilul, îl ridică și-l scutură. O formă lunguiață și negricioasă căzu pe punte cu un zgomot surd. Un șarpe... Jones îl apucă și-l azvârli peste bord, fără nici o urmă de frică, apoi examină impermeabilul pe la toate cusăturile și i-l dădu din nou.

— Îmi pare rău, declară el. Ar fi trebuit să mă asigur că nu s-a strecurat nici o vietate. Așa se întâmplă mereu. Nu te speria nu era decât un șarpe de apă inofensiv.

— Nu-mi mai e frig, îl asigură ea, tremurând din tot corpul.

— Ce zi, domnișoară Kimball ! spuse el. Mai întâi, pană de motor, apoi furtuna, cortul tău dus în vârful unui copac și acum... un șarpe. Și toate astea, în compania unui individ cât se poate de dubios.

Pentru prima oară de când îl întâlnise, Jones râse. Un râs calm, spontan și molipsitor încât ea nu se putu abține să nu râdă împreună cu el.

Faith se gândi, totuși, că pe lista nenorocirilor ei el o uitase pe cea care pe ea o afecta cel mai mult : el refuzase cu încăpățânare să vorbească despre sine... și nici un bărbat nu o mai tulburase astfel de multă vreme, poate chiar niciodată.

În plus, ceea ce el îi dezvăluise despre viața lui o preocupa mult pe Faith. Astfel, misterioasa Mary-Lynn, această logodnică pe care el nu intenționa s-o ia de soție, dar căreia îi rămânea fidel... Cine era ea ? Unde se ascundea ? Știa oare că Jones era aici ?

— Așază-te aici, îi propuse el, arătându-i scaunul pilotului.

Faith se așează alături de el. Înfiorată, privea pata de lumină pe care o proiecta pe apa neagră lampa fixată la prora vasului.

Încet, încet, zgomotele din jur i se părură mai puțin amenințătoare și începu să se neliniștească. Înțelege de ce fusese cuprinsă de

liniște, în clipa când Jones îi dădu drumul mâinii ca să poată dirija barca în hangar. Așadar, în dorința ei de a se simți în siguranță, ea își strecurase mâna în palma mare a lui Jones Larabee fără să-și dea seama.

Jenată, se depărtă repede de el, ajutând să amareze barca. Apoi îl urmă în tăcere pe poteca ducând spre cabană.

Interiorul locuinței îi plăcu imediat. Mobilele rustice, șemineul de piatră din încăperea principală, micuța bucătărie plină de ustensile de aramă și scaune de răchită, biroul pe care cărțile se aflau alături de niște haltere și jocuri de puzzle. În sfârșit, dormitorul care era sub acoperiș.

Domnea o dezordine plăcută și foarte masculină. Basche ții abandonați pe covor, vesela murdară în chiuvetă — dar era, oricum, o casă fermecătoare, confortabilă și foarte primitoare.

— Ar trebui să te schimbi, îi sugeră Jones. Ești udă toată. Du-te și fă un duș cald. În timpul acesta eu voi încerca să găsesc ceva cu care să te poți îmbrăca.

Spusese toate acestea cu o voce distantă și fermă care excludea orice gânduri ascunse. Când ea se află sub duș, nu încercă nici un pic de teamă observând prin geamul mat al cabinei brațul bronzat al lui Jones punând o grămadă de haine lângă chiuvetă.

Jones nu era sigur că procedase bine. Pe de o parte, își reproșa faptul că dusese barca la terenul de camping, pe de altă parte se felicita pentru această inițiativă, care o scutise pe Faith de un zbor planat, poate fatal.

În orice caz, acum se afla expus redutabilei puteri de seducție al invitatei sale.

Când, în barcă, îi luase mâna, simțise o dorință puternică să o strângă în brațe, să o liniștească, să o sărute cu înflăcărare.

Nu ! Trebuia să uite trupul atât de îmbietor al lui Faith Kimball. Pentru asta nu era leac mai bun decât să-și facă de lucru.

Când Faith ieși de sub duș, el deja spălase vasele, ștersese barul american și pusese pe masă o turtă dulce delicioasă, dar nu spusese că asta era una din specialitățile domnișoarei Hildy.

— Oh ! nu trebuia să-ți dai atâta osteneală ! strigă ea.

— Asta nu-i nimic, murmură el încruntat.

O privea fascinat. Se îmbrăcase cu o cămașă de flanelă roșie pe care el i-o dusese în sala de baie, o cămașă care lăsa să se vadă picioarele superbe și prin care i se puteau ghici rotunjimile corpului. Era adorabilă, cu ochii ei mari și albaștri, cu buclele blonde care-i încadrau fața.

Reuşi până la urmă să-şi desprindă privirea de pe ea, umplu două căni cu ceaiul domnişoarei Hildy şi-i întinse una lui Faith.

Ea sorbi o gură şi imediat fu cuprinsă de un acces de tuse.

— Dar ce mi-ai dat aici ? întrebă ea când, putu să vorbească.

— Nişte ceai de pe aici...

Nici măcar nu-i trecuse prin minte că ea ar putea să nu aprecieze ceaiul domnişoarei Hildy. El bea în fiecare zi aşa ceva, de când venise aici, şi era obişnuit cu gustul, desigur mai puţin obişnuit al băuturii.

— O prietenă de-a mea îl prepară, explică el. Ea numeşte asta **ceai,** dar eu cred mai degrabă că este un amestec de levănţică, urzică şi... nu mai ştiu prea bine ce. Mie îmi place la nebunie. Dar, dacă nu-ţi place, o să-ţi fac un ceai adevărat.

— Ai o prietenă pe aici ?

— Da. Oricât de surprinzător ar părea, nu tată lumea mă crede o fiinţă malefică.

— Dacă nu sunt prea indiscretă, de când locuieşti aici ?

— De câteva luni.

— Şi totuşi, s-ar zice că locuieşti în această casă de ani de zile...

— Totul era aproape exact aşa cum vezi când am venit eu aici. Nu sunt decât un locatar temporar, până când...

Se întrerupse brusc. Faith reuşise să-i adoarmă vigilenţa şi se lăsase dus pe terenul

mărturisirilor. Se hotărî să fie mult mai atent pe viitor.

— Până când...

— Oh ! Nu ! strigă el, nu o să începi iarăşi. Dacă îmi mai pui întrebări, o să te las să te întorci la camping înot.

Bineînţeles că el nu vorbea serios, dar ea se simţea rănită de această ameninţare nebunească. Tăcută, luă o bucăţică de turtă dulce şi o gustă.

— Am voie măcar să te întreb cine a făcut această delicioasă turtă dulce ?

— Nu, replică el. Este vorba de o persoană foarte discretă căreia nu i-ar plăcea să vorbesc despre ea.

— Înţeleg...

Jones avea sentimentul că făcea totul exact pe dos de cum ar fi trebuit. Probabil că ea îl găsea stângaci, ursuz, poate chiar un pic nebun. Dar el nu-i putea satisface curiozitatea fără să riste să-şi dezvăluie gândurile cele mai intime. Şi aceasta nu trebuia să se întâmple în nici un caz.

Liniştea deveni curând apăsătoare. El fu cel care o rupse.

— Ai să dormi în patul meu.

Faith ridică brusc capul şi îl privi cu imensii ei ochi albaştri în care el putea citi surpriza şi panica, totodată.

— Eu mă voi culca pe canapea, se grăbi el să adauge.

Tulburat, se întreba cum ar fi reacţionat ea dacă el n-ar fi făcut precizarea că va dormi singură... După câteva clipe de gândire îşi spuse că, în ciuda interesului ei mărturisit pentru el, nu era totuşi genul care să se ofere cu uşurinţă. Imediat însă îşi reproşă aceste gânduri. Asemenea speculaţii erau în afara oricărei discuţii. Fie că era vorba despre Faith sau despre oricare altă femeie. Deodată, lucrul acesta i se păru foarte deprimant.

— Ziua a fost foarte lungă, spuse Faith la un moment dat. Mi-ar părea rău să te lipsesc de patul tău. Voi dormi foarte bine şi pe canapea. De altfel, în seara asta aş dormi şi pe pietre.

— Ei, poftim. Cu candoarea aceasta nemaipomenită, ea îl prindea în propriul lui joc.

— Te culci în pat, insistă el. Eu adorm adesea pe canapea. Este foarte confortabilă.

O clipă mai târziu, Faith se ridică, strânse masa, îi mulţumi pentru ospitalitate şi urcă cu graţie felină scara care ducea la dormitor.

Jones fu mult timp urmărit de imaginea acestor mici picioare desculţe urcând treptele de lemn. Aproape că ar fi vrut să-i ducă nişte şosete ca să nu-i mai fie frig, dar raţiunea îi spunea să nu întreprindă nimic.

Era mai bine să evite să se afle într-un spaţiu limitat, el, Faith şi un... pat.

Chiar dacă era frântă de oboseală, îi fu greu să-şi găsească somnul. Cearşafurile erau impregnate de mirosul lui şi asta o împiedica

să nu se mai gândească la el. Şi mii de întrebări năvăleau în mintea ei, cu frenezia unui roi de albine.

Cine era acest om ? De ce se ascundea ? Nu putea fi vorba de un criminal fugar căci, în acest caz, Jones i-ar fi zvârlit imediat o explicaţie pregătită cu grijă. Dădea la o parte, de asemenea, ipoteza unui tată divorţat care dorea să se sustragă plăţii pensiei alimentare, precum şi pe cea a unuia care vrea să scape de urmărirea fiscului.

Singura explicaţie valabilă rămânea depresiunea nervoasă. Sătul de toate, el se refugiase în mlaştini... Dar nu, el era, în mod evident, un tip echilibrat. Trebuia, deci, să fie altceva...

Misterul devenea de nepătruns şi ea se temea să nu se aventureze pe nisipuri mişcătoare încercând să afle mai multe. Aşa că se hotărî ca mâine să-i mulţumească gazdei sale pentru ospitalitate, să-l roage s-o ducă la camping şi să-şi ia definitiv adio de la el. Mai optimistă după această hotărâre fermă, se cufundă într-un somn adânc.

Se trezi la ora şase şi jumătate dimineaţa. Nemaiavând răbdare, se dădu jos din pat şi coborî scara în vârful picioarelor. Înfiorată de aerul rece de la parter, avu poftă de o ceaşcă de cafea caldă.

Fără să facă zgomot, trecu prin faţa canapelei pe care Jones dormea cu genunchii la

gură, învelit pe jumătate cu un palton vechi de blană. Învelitoarea lui de ocazie alunecase în cursul nopţii, expunându-i torsul musculos la răcoarea dimineţii. Era de ajuns să vezi poziţia ca să înţelegi că se luptase cu frigul.

Faith se aplecă ca să-i acopere umerii dar, răzgândindu-se repede, preferă să aprindă focul în şemineu.

De la vatra şemineului până la bucătărie nu era decât un drum... care o obligă să treacă încă o dată prin dreptul canapelei. Îi aruncă o ultimă privire admirativă şi înainte de a intra în bucătărie, băgă de seamă că era dezbrăcat... era în chiloţi.

Dar nu în orice fel de chiloţi... Pe ai lui era imprimată în toate sensurile celebra emblemă a Institutului Juridic din Harvard. Ceea ce însemna că, acest sălbatic dintre mlaştini, nu numai că nu era nelegiuit, ci era chiar om al legii !

Cuprinsă de îndoieli, ea luă în considerare şi această nouă ipoteză şi trebui să admită că era la fel de puţin credibilă ca aceea a criminalului fugar. Jones nu avea nimic din acei tineri avocaţi pe care-i vedeai la televizor, străbătând culoarele Palatului de Justiţie cu un aer grav — şi cu siguranţă, nu cu un păr lung până la umeri.

Dacă într-adevăr era avocat, imaginaţia ei fertilă nu avea nici o piedică să găsească motivele fugii lui. Jones putea fi urmărit de vreun asasin evadat, de vreun gazetar răzbu-

nător, vreo soţie sau vreun soţ răzbunător nemulţumit în urma unui divorţ delicat...

Foarte intrigată de descoperirea ei, se hotărî să-şi mai arunce ochii prin casă înainte de a bea cafea. La urma-urmei, chiar gazda sa îi arătase aseară casa... Şi nu avea de gând să scotocească prin sertare !

Începură cu biroul. Lumina slabă filtrată de afară abia dacă lăsa să se poată citi titlurile cărţilor înşirate pe rafturile bibliotecii. Ea recunoscu lucrările destinate copiilor şi care deci nu puteau aparţine lui Jones. Mai găsi o mulţime de diverse reviste şi o cutie plină cu casete de muzică clasică.

Se pregătea să iasă din încăpere, când îi atrase atenţia uşa întredeschisă a unui dulap. Ezită, apoi se apropie s-o închidă, jurându-se să nu cedeze curiozităţii. Împinse uşa dar aceasta se redeschise imediat. Absolut reflex, ea o deschise puţin mai mult.

Acolo se găseau, unul peste altul, trofee de vânătoare şi pescuit. Se gândi să pună la loc capul de cerb împăiat care bloca uşa, şi atunci remarcă haina agăţată de un umeraş. Pe una din mâneci era brodată inscripţia Holland High School, numele unui colegiu.

— Pot să te ajut ? întrebă deodată Jones, cu voce ameninţătoare.

Ea se întoarse brusc, gata să-i servească o duzină de argumente, unul mai valabil decât altul, asupra prezenţei ei aici. Dar văzu în minunaţii ochi migdalaţi că era inutil.

— Ușa nu era închisă... bolborosi ea.

Reuși cu greutate să-i susțină privirea. Văzându-l astfel, în această atitudine hotărâtă și amenințătoare, înțelegea teama amestecată cu respect pe care el le-o inspira lui Hoady și celorlalți riverani.

— Voiam doar să-ți văd cărțile, recunoscu ea. Nu m-aș fi uitat în acest dulap, dar nu pot să sufăr ușile care nu se închid și cum aceasta era întredeschisă... Și apoi, ce este atât de grav că am văzut dovada aversiunii tale pentru vânătoare și pasiunea pentru cuvinte încrucișate și muzică clasică ? Nu aș fi avut nevoie să scotocesc dacă nu ai fi fost atât de discret !

— Ah ! Deci recunoști ! replică el ironic.

— Ce vrei... Antropologii sunt curioși din fire !

Jones se mulțumi să-i arate drumul spre bucătărie cu o mișcare a capului. Faith se supuse, sigură că de acum nu o va mai pierde din ochi. La urma-urmei și-o căutase cu lumânarea....

— Ce vrei să mănânci la micul dejun ? întrebă el când ajunseră în bucătărie.

— La fel ca tine. Dacă vrei, îl pregătesc eu.

Era mai bine să nu declanșeze un incident diplomatic. De altfel, Jones părea că nu se simte bine pentru că-și freca mereu ceafa, cu un aer absent.

— Bine, mormăi el, o să găsești tot ce ai nevoie în bufet și în frigider. Poți face ce-ți place, eu nu sunt pretențios. Mă întorc în cinci minute.

Se îndepărtă cu un aer îngrijorat.

Înfometată, Faith se puse pe treabă : ouă jumări, șuncă și tartine. O clipă mai târziu, Jones se întoarse, după ce făcuse un duș, se răsese, se îmbrăcase. Fără să scoată o vorbă, se așeză și începu să ciugulească din farfuria lui, preocupat.

— Ce s-a întâmplat ? întrebă ea. Nu este suficient de sărat ?

— Nu, nu... este perfect. Nu prea mi-e foame, asta-i tot. După ce termini de mâncat, pregătește-te de plecare. Te duc la camping.

Necăjită, ea dădu din cap, se grăbi să termine de mâncat și începu să strângă masa.

— Las-o așa, îi ordonă el. Am s-o curăț eu mai târziu. Aș vrea să plecăm cât se poate de repede.

— Urc să mă îmbrac.

Urcă repede în cămăruța de la etaj și își puse hainele ei care se uscaseră peste noapte. Când coborî, Jones îi întinse un bluzon și ea îl luă recunoscătoare. Ieșiră și tocmai coborau treptele când își făcu apariția un personaj ciudat.

Faith văzu o bătrână doamnă corpolentă, îmbrăcată într-o salopetă, cu o pălărie de paie pe cap, care trăgea la mal o barcă îngustă, peticită toată cu bucăți de tablă. Era posibil

oare ca, în regiune, cineva să nu fi auzit încă de proasta reputaţie a lui Jones ? Doar dacă nu cumva era vorba de misterioasa lui prietenă. Aceea care-i pregătea delicioasa turtă dulce şi oribilele ceaiuri ?

— Oh, bombăni el. De ce ? Dar de ce tocmai astăzi ?

CAPITOLUL V

Surprins de sosirea neașteptată a domnișoarei Hildy, Jones nu știa ce să mai facă. În plus, suferea de o migrenă îngrozitoare. Și oricum, nu îl lăsa inima s-o brutalizeze pe bătrâna lui prietenă.

Se duse, resemnat, în întâmpinarea ei și o ușură de veșnica ei sacoșă cu provizii.

— Bună ziua, domnișoară Hildy, spuse el. Am avut impresia sau chiar ai trecut ieri pe la mine ?

— Lasă-ți imaginația de o parte, băiete, replică ea, înainte de a adăuga cu o voce plină de subînțelesuri. Așadar, s-ar zice că fetița te-a găsit...

— Nu este ceea ce crezi dumneata. De altfel, eram pe punctul de a pleca.

— Eu nu vreau să vă rețin. Se îndreptă spre casă cu un pas hotărât. Am venit să-ți aduc miere, explică ea fără să se întoarcă. Ieri am uitat-o.

— Oh, da, mierea... Bineînțeles, cum aș fi putut eu supraviețui fără miere ?

Jones nu avea nici o îndoială că domnișoarei Hildy îi ajunseseră la urechi poveștile despre evenimentele ce se petrecuseră în ajun la terenul de camping. Îl suspecta chiar pe polițistul care-l sâcâise că ar fi povestit cine știe ce orori. Ca de exemplu : el a profitat de furtună pentru a atrage o tânără turistă nevinovată în bârlogul lui.

— Grozavă dispoziție ai, bombăni domnișoara Hildy. Pun pariu că iarăși ai vreuna din migrenele tale faimoase.

Jones prefera să nu bage în seamă acest subiect, cu grijă de a nu-l aborda în fața lui Faith. Apoi, văzând că cele două femei se măsurau din priviri, se hotărî să le prezinte una alteia, dar domnișoara Hildy i-o luă înainte.

— Mă cheamă Hildegarde Ixman, spuse ea întinzând mâna către Faith, dar toată lumea îmi spune Hildy.

— Faith Kimball, răspunse ea, strângând cu putere mâna lui Hildy. Am auzit vorbindu-se mult despre dumneavoastră. Sunteți o legendă vie în regiune, dar nimeni nu mi-a putut spune unde locuiți.

— Este normal. Nimeni nu știe.

— Eu studiez populația de pe malurile lacului Caddo, explică Faith. Obiceiurile lor, dialectele, amintirile...

— Ești cumva din partea guvernului ? îi tăie vorba Hildy bănuitoare.

— Nu. Sunt studentă în antropologie și fac această cercetare pentru teza mea.

— Atunci, ești ca acel bătrân bun, Doc Alf. Nu-mi mai amintesc numele lui. Ah ! Ba da ! Kermit... și el era antropo... În sfârșit, ca dumneata.

— Îl cunoașteți ?

— Și încă foarte bine !... Jones, băiatule, nu ai vrea să ne faci o cafea ? Eu și această tânără doamnă avem o cunoștință comună.

— Aș petrece cu plăcere câteva clipe cu dumneavoastră, spuse Faith, dar mi-e teamă că Jones are alte planuri. M-a adăpostit peste noapte pentru că furtuna mi-a distrus cortul și tocmai ne pregăteam să ne întoarcem la camping.

Buimăcit, Jones admira ușurința cu care Faith stabilea raporturi prietenești cu o persoană total necunoscută. Au fost suficiente doar câteva minute pentru ca domnișoara Hildy s-o adopte. Dar cel mai uimitor fapt era că Faith era gata să sacrifice o mărturie de o valoare excepțională pentru teza ei, doar pentru a nu o supăra pe domnișoara Hildy.

— N-o fi foc dacă întârziem două minute, spuse el.

Cele două femei intrară înaintea lui în casă, iar el dispăru în bucătărie să se ocupe de cafea.

Una peste alta, întâmplarea nu-l deranja prea mult. Încercase să grăbească întoarcerea lui Faith la camping în dimineața asta, numai pentru că se temuse de o migrenă îngrozitoare, ca de obicei. Durerea sfâșietoare îl

aducea uneori într-o stare de apatie înfiorătoare şi nu dorise ca tocmai ea să-l vadă aşa. Nu voia să-i dezvăluie încă o piesă din jocul de puzzle pe care ea încerca să-l asambleze pentru a putea obţine portretul complet al lui Jones Larabee.

Dar astăzi avea noroc. Migrena lui începea să se estompeze. Reuşi chiar să se concentreze asupra zgomotului de voci care venea din încăperea principală.

Hildy şi Faith schimbau reţete şi amintiri ca două vechi prietene care se regăsiseră după o lungă despărţire.

Jones se gândi cu oarecare strângere de inimă că bătrâna nu i se destăinuise niciodată cu atâta bunăvoinţă. Era nevoit să se încline din nou în faţa uimitoarei sociabilităţi a lui Faith. Îşi spunea că ea ar fi în stare să vorbească chiar şi cu un perete.

Îşi făcu de lucru în bucătărie, fără să piardă un cuvânt din ceea ce se discuta dincolo. Curând, gândurile îi zburară la intonaţiile senzuale ale vocii lui Faith. La fel de caldă şi savuroasă ca o briză de vară.

— Aşadar, bunica dumneavoastră v-a învăţat să folosiţi plantele ? întrebă ea.

— Chiar ea, răspunse Hildy. Se chema Matilda Wilson, era indiană caddo pur-sânge. Nu-i ştiu numele indian. S-a măritat cu un alb şi a adoptat stilul lui de viaţă, dar niciodată n-a renunţat la folosirea plantelor şi a leacurilor.

— Profesorul Kermit a filmat-o ?

— Oh, nu. Ea murise demult când el a venit pe aici.

— Dar pe dumneavoastră v-a filmat... Ciudat, nu-mi mai amintesc... Gata ! Am găsit ! Garda Vaughn. Sunteţi Garda Vaughn !

— Vaughn era numele bărbatului meu, iar Garda este prenumele pe care el mi l-a dat pentru că nu-i plăcea Hildy. Nimeni însă nu mi-a spus vreodată Garda, doar el. Nu eram de fapt căsătoriţi, deşi Doc Alf se făcea că crede asta. Ceea ce nici nu era de mirare, din moment ce eu eram însărcinată în şase luni. Prevăzusem noi şi o nuntă la biserică, dar...

Domnişoara Hildy se întrerupse şi îl privea pe Jones cu o mutră pocăită, de parcă îşi cerea scuze că-i ascunsese toate astea până acum. Şi Jones descoperea cu emoţie că domnişoara Hildy fusese mamă. Ar fi vrut s-o întrebe ce se întâmplase cu copilul ei, dar nu îndrăznea. În ce o priveşte pe Faith, aceasta îşi stăpâni obişnuita ei curiozitate şi schimbă subiectul.

— M-am întâlnit cu majoritatea indienilor filmaţi de profesorul Kermit şi se pare că numai dumneata, Hildy, ai păstrat tradiţiile populaţiei caddo. De ce ?

Hildy ridică din umeri şi păru să se închidă oricăror altor mărturisiri. Dar Faith nu se lăsă descurajată doar dintr-atât.

— Nu am camera video cu mine aici, dar aş vrea mult să te filmez. Ai accepta să participi la o întrevedere filmată ?

— Dacă ţii neapărat, Jones o să-ţi arate cum să mă găseşti. Mi-am instalat tabăra ambulantă pe şoseaua naţională. Oh ! Dar este timpul să plec... Jones... dacă cumva răceşti, faci febră, sau te doare în gât, amestecă mierea pe care ţi-am adus-o cu oţet şi apă fiartă.

— Aşa o să fac, Hildy.

Bătrâna îşi luă la revedere de la gazda sa, care o ajută să-şi repună barca la apă şi o urmări o vreme cu privirea până se îndepărtă. Îngândurat, îşi spuse că domnişoara Hildy îi impusese prezenţa şi că el, vrând-nevrând, o acceptase. Dar, de-a lungul lunilor care trecuseră şi a nenumăratelor lor discuţii, niciodată el nu simţise existenţa acestei alte Hildy pe care o descoperise.

— Îţi mulţumesc că mi-ai permis să am o discuţie cu ea, spuse Faith. Îţi dai seama, o adevărată tămăduitoare ! Spune-mi, de ce te sfătuia să bei leacurile acelea ?

— Cu siguranţă pentru că sunt singurul care suportă să le bea.

— Ţi-a mai dat şi alte leacuri ?

— Da. Într-o zi m-am tăiat la mână şi aş fi avut nevoie de câteva copci. Ca printr-o minune, ea a apărut tocmai atunci şi mi-a pus o cataplasmă.

— A mers ?

— Da, plaga s-a cicatrizat în câteva zile. Altă dată, am avut... La naiba ! Dar cum reuşeşti asta ?

— Ce anume ?

— Ei bine, să faci oamenii să vorbească. Domnişoara Hildy nu vorbeşte niciodată despre ea, ştii ?

— Trebuie să ştii să te destăinuieşti tu însuţi pentru a-i face şi pe alţii să se destăinuiască. Dacă tu ai fi fost mai puţin rezervat, poate că ţi-ar fi povestit mai multe despre ea.

* * *

Întoarcerea la camping se făcu mult prea repede după gustul lui Jones. Natura părea să se fi înviorat în toată splendoarea, după furtună. Aerul era tare şi limpede. Briza uşoară se juca printre liane şi crengi. Florile sălbatice înveseleau malurile cu culorile lor sclipitoare. Şi ca prin minune, durerea de cap a lui Jones se evaporase.

Deodată, un locuitor al mlaştinilor, de obicei puţin dornic să vină în contact cu oamenii, apăru la o cotitură, nemişcat şi imperturbabil, în mijlocul vegetaţiei. Curios să vadă reacţia pasagerei sale, Jones îi făcu semn încet lui Faith, arătându-i spre o imensă rădăcină de copac.

— Un aligator ! exclamă ea. Incredibil ! Dar spune-mi, nu ai vrea să te apropii mai mult de el ?

Bucuros de entuziasmul ei spontan, Jones se supuse. Dar cum simţi apropierea lor, aligatorul părăsi refugiul însorit şi dispăru în apă cu o rapiditate uimitoare.

— Ce păcat ! strigă ea. Dacă măcar aş fi avut la mine camera de filmat...

— Este unul şi mai mare, în apropierea insulei. Poate că ai putea să... Dar am auzit de asemeni că există un exemplar important pe lângă camping.

Faith îi aruncă o privire bănuitoare, apoi întoarse capul fără să facă vreun comentariu. Prin ce moment penibil ar fi trecut dacă ea ar fi luat de bună invitaţia lui făcută în pripă ! Pentru că atunci, i-ar fi trebuit lui Jones o doză bună de curaj ca să înfrunte minunata ei privire albastră şi a-i spune că nu va fi binevenită pe insulă de acum înainte.

La camping îi aştepta un spectacol dezolant. O pereche îşi lua micul dejun, cu un aer întunecat şi deznădăjduit, alături de rulota răsturnată pe o parte. Pentru a pune capăt la toate astea, cortul cel roşu al lui Faith era tot în vârful pinului, ca un drapel ce semnaliza pericolul.

Crengi rupte, arbuşti dezrădăcinaţi, rămăşiţe de toate felurile acopereau pământul. Absenţa lui Hoady nu-i surprinsese, bineînţeles. Văzând acest câmp de luptă şi treaba care

l-ar fi aşteptat, proprietarul campingului dăduse bir cu fugiţii.

Faith observă că furtuna îi împrăştiase peste tot hainele. Rezultatul era mai degrabă original... Arbuştii din preajmă păreau înfloriţi cu dantelele desuurilor ei.

Jones nu se putu împiedica să zâmbească.

Roşind toată, Faith porni să-şi culeagă lucrurile. Apoi aruncă o privire necăjită spre cortul ei care flutura acolo sus, la vreo douăzeci de metri de sol.

— Când mă gândesc că abia l-am cumpărat, spuse ea. Cum să fac să-l recuperez ?

Micuţul cort roşu era evident inutilizabil. Dar poate că mai conţinea ceva obiecte intacte. Jones îşi spuse că a te căţăra în copaci era ca mersul pe bicicletă, nu se uită. Se apropie de trunchiul copăcului.

— Jones, strigă Faith, nu face asta !

— Nu-ţi face griji, o să fie în regulă.

Se căţără pe prima creangă. Lichenii care acopereau scoarţa erau încă umezi şi făceau căţărarea foarte periculoasă. La jumătatea drumului făcu o pauză şi ridică o privire plină de îndoieli spre vârf. Meritau oare lucrurile lui Faith să-şi rupă gâtul pentru ele ? Hotărî că pentru ea, era gata la orice.

La un moment dat, alunecă şi se agăţă în ultima clipă de o creangă. Auzi ţipătul înăbuşit al lui Faith şi-şi continuă ascensiunea cu mai multă energie.

Ajuns în vârful copacului, apucă creanga de care era agăţat cortul şi o scutură cu putere până ce acesta căzu cu un zgomot surd.

Faith verifică tot ceea ce mai rămăsese în cort cu un ochi distrat, apoi îşi îndreptă din nou atenţia spre Jones care începuse să coboare. Coborârea părea să fie la fel de dificilă.

Îngândurată, ea se întrebă dacă lui îi plăcea să-şi rişte viaţa pentru ea. A câta oară... Când în sfârşit, el sări pe pământ, ea fu gata să se arunce de gâtul lui şi să-l strângă în braţe.

— Mulţumesc, murmură ea. Nu era nevoie să faci asta.

— Un pic de exerciţiu nu strică. Ai găsit ceva care mai poate fi recuperat ?

— Sacul meu de dormit pare intact. Radioul este făcut praf, iar cortul este complet rupt, sfâşiat. Dar... sângerezi !

— Da ? Probabil că m-am zgâriat când am alunecat. Jones îşi ridică tricoul şi descoperi o tăietură de-a lungul coastelor. În ciuda aerului nepăsător, ea era sigură că rana era dureroasă.

— Aşteaptă, am s-o dezinfectez, declară ea. Am o trusă de prim ajutor în maşină.

— Nu, nu... te asigur că nu este cazul.

— Stai, nu-i mare lucru. Tu ai făcut deja atâtea pentru mine. Ţi-ai riscat viaţa de mai multe ori, m-ai adăpostit, te-am făcut să pierzi mult timp cu mine.

El o întrerupse cu un gest hotărât din mână. Deodată, se trezi că-i atinsese buzele cu vârful degetelor, cu o delicateţe nebănuită.

Ea îşi ţinu răsuflarea.

— Nu-mi datorezi nimic, murmură el. Şi te rog să nu te gândeşti că mi-am pierdut timpul cu tine. În realitate, am chiar prea mult timp. În sfârşit, prea mult sau prea puţin... Nu ştiu.

Ea simţi în acele cuvinte o aluzie ascunsă şi îşi cufundă privirea într-a lui, în căutarea unui indiciu care s-o pună pe drumul cel bun. Dar nu citi în ei decât tristeţe şi regret.

— Ce te face să suferi ? şopti ea. Ce nu este în regulă ?

O flacără de disperare străbătu pentru o clipă privirea lui. O flacără pe care ea o cunoştea de acum bine, pentru că o văzuse aprinzându-se de fiecare dată când ea încerca să se apropie mai mult de el.

Jones se sprijini de trunchiul copacului, cu un aer fals detaşat.

— Asta nu te priveşte, murmură el.

— Dar, eu...

— Ssst !

Brusc, o atrase spre el şi, protejat de privirile indiscrete de crengile pinului, o sărută.

Faith se prăbuşi dintr-o dată într-o lume cu contururi şterse în care ea plutea purtată de valuri de senzaţii delicioase. Se contopi atunci cu trupul vibrant al lui Jones şi îi sorbi de pe buze dorinţa înflăcărată.

Regăsi gustul acestor buze care-i dăduseră viaţă, după accident. Acum, parcă îi dăruia tot sufletul lui, făcând să se nască în ea o explozie de dorinţă şi fericire.

Pasiunea lui era la limita disperării. Totul arăta parcă se grăbea, că nu are timp. Gura lui lacomă, mâinile dornice să descopere fiecare părticică a trupului ei şi să se afunde în bogatul ei păr blond. Totul...

Şi deodată, ea înţelese. Pentru Jones, acest sărut nu era un început, ci un sfârşit. Un adio. Atunci, ea îl strânse în braţe cu o forţă renăscută, dornică să păstreze în memoria palmelor sale fiecare detaliu al acestui trup splendid. Înainte de a-l pierde...

Cu patimă, Jones îşi continuă explorarea. Atinse uşor cu degetele sânii tinerei femei şi şovăi o clipă. Mişcarea uşoară a mâinilor lui se transformă atunci într-o mângâiere senzuală. Faith avu impresia că trecuse pragul unei alte etape pe drumul nesfârşit al plăcerii.

Da. nu avură timp să meargă mai departe, pentru că, în aceeaşi clipă, se auzi un zgomot metalic de vase răsturnate. Era perechea care. după micul dejun, la fel de distrusă, îşi strângea vasele zgomotos, chemându-i la ordine într-un mod deloc romantic.

Jones îşi slăbi strânsoarea şi susţinu câteva clipe privirea lui Faith, până când ea se întoarse şi reîncepu să-şi inventarieze bunurile.

Curând veni şi Jones lângă ea. Faith ştia că înfruntarea nu va fi uşoară, dar era hotărâtă să nu abandoneze fără luptă.

— Este în regulă, Faith ? întrebă el.

— Vrei să ne mai vedem ?

— Da, aş dori, spuse el oftând, dar din păcate este imposibil.

— De ce ?

— Pentru că... este mai bine aşa. Te rog, nu-mi mai pune întrebări...

— Ba da ! Voi continua să-ţi pun întrebări până când voi obţine răspunsuri. Nu mă subestima, pot fi la fel de încăpăţânată ca şi tine.

— Nu mă îndoiesc, replică el, cu un zâmbet slab. Apoi tăcu. Faith ştia că lupta ei era dinainte pierdută, că el va pleca fără un cuvânt şi asta nu ar fi putut suporta.

— Eu va trebui să mă întorc aici peste câteva săptămâni... începu ea.

— Nu-mi cere imposibilul.

— Dacă, din întâmplare, mă voi afla prin preajma insulei...

— Nu!

— De ce ?

— Pentru că... te-aş primi prost, aş fi într-o dispoziţie masacrantă ! Şi acesta nu este un spectacol care să merite o deplasare. Promite-mi că nu te vei întoarce.

— Îţi promit, dar sub ameninţare.

Jones adună sacul de dormit pe care ea, într-un gest de furie, îl aruncase pe jos. Îl ne-

tezi, îl scutură, îl împături cu grijă și i-l întinse.

— Ador zâmbetul tău, spuse el. Aș vrea să-l mai văd înainte să plec.

— Nu-ți lipsește îndrăzneala ! spuse ea îmbufnată.

— Ei bine, cu atât mai rău. Acum trebuie să plec.

Jones se aplecă spre ea, apoi se răzgândi și se mulțumi să se joace o clipă cu una din șuvițele ei blonde. Apoi se îndepărtă.

Faith se simți la fel de neputincioasă ca după accident, când el o părăsise fără o vorbă. Ar fi vrut să-l strige. Oare se va întoarce?

— Jones ! strigă ea.

El încremeni și se întoarse încet spre ea.

Atunci, făcându-i încet semn cu mâna, ea îi zâmbi.

La rândul lui, îi adresă un salut cu mâna. cu dezinvoltura cuiva care lipsește doar câteva minute, se întoarse brusc și plecă.

CAPITOLUL VI

Faith aproape că nu se mai vedea din spatele unui teanc de ziare. Erau numere din „Moara din Holland", ziarul care apare în orașul texan Holland. Sigur, Jones o pusese să jure că nu va mai pune picioarele pe insula lui, dar nu-i interzisese să se documenteze asupra acestui subiect.

Și acest subiect era Jones Larabee.

Hotărâse să înceapă plecând de la singurul indiciu valabil pe care-l avea la îndemână : inscripția Holland High School pe vechea haină a lui Jones, ascunsă în dulapul cu trofee. Se dusese deci în orășelul din apropierea Dallas-ului și începuse prin a cerceta cartea de telefon. Nu se afla nici un Larabee, iar singurul Hoffman pe care-l găsi se numea Albert. Ca o măsură în plus, telefonase la toți cei cu numele Jones menționați în carte, dar fără succes.

Folosea acum o a doua sursă de informații pe care o avea la dispoziție : presa locală. Norocul nu întârziase să-i surâdă sub forma unui anunț de căsătorie apărut într-un ziar

vechi de şase săptămâni, care vestea căsătoria lui Dan Dinsmore cu... Mary-Lynn Hoffman.

Nevenindu-i să creadă, ea încercă să aprecieze importanţa acestei descoperiri. Era oare posibil ca Jones să-şi fi pierdut gustul de viaţă numai pentru că aleasa inimii sale îi trăsese clapa ?

Nu, era ridicol... Dacă toţi îndrăgostiţii dezamăgiţi din regiune ar urma exemplul lui, mlaştinile ar fi mai populate decât Dallas-ul !

Îşi îndreptă atenţia spre fotografia care însoţea anunţul. Cu părul ei bogat, negru ca abanosul, cu ochii mari, albaştri, tiviţi cu gene lungi şi negre, cu zâmbetul ei strălucitor, Mary-Lynn era, evident, de o mare frumuseţe. În ce-l priveşte pe soţul ei, acesta era un tânăr solid, cu trăsături regulate care, după părerea ei, nu suporta comparaţie cu Jones.

Faith mai răsfoi câteva numere, apoi negăsind nici un alt indiciu părăsi localul ziarului.

Intră în prima cabină telefonică care-i ieşi în cale şi căută în cartea de telefon, de această dată numele Dinsmore. După ce-l găsi formă numărul şi aşteptă să i se răspundă, într-o stare de înfrigurare crescândă.

În sfârşit, îi răspunse o voce caldă şi feminină.

— Aş putea să vorbesc cu Mary-Lynn ? Vă rog.

— Chiar eu sunt. Cine este la aparat ?

— Cunoaşteţi pe cineva cu numele de Jones ?

Urmă o tăcere lungă.

— Jones ? Vreţi să spuneţi L.J. ? Oh. Doamne ! Ştiţi unde se găseşte ?

— Poate că nu vorbim despre acelaşi Jones. Cel despre care îţi vorbesc eu a fost logodnicul dumitale...

— O ! Da... Şi a dispărut în septembrie anul trecut. Am făcut tot ce am putut pentru a-i da de urmă, dar fără nici un rezultat. Nu a... În sfârşit, se simte bine ?

— Depinde ce înţelegi dumneata prin asta... În orice caz, este în viaţă.

Faith făcu socoteala în minte că trecuseră doar câteva săptămâni între dispariţia primului logodnic şi apariţia celuilalt. Încercă totuşi să n-o judece pripit pe Mary-Lynn, când auzi la celălalt capăt al firului un suspin.

— Ai putea să-mi spui unde este ? reluă Mary-Lynn cu o voce schimbată.

— Nu, el doreşte ca locul unde se află să nu fie ştiut de nimeni.

— În acest caz, ai putea să-l rogi să-mi telefoneze ? Sau să scrie ? Dispariţia lui ne-a îmbolnăvit pe toţi de grijă. Nu ar trebui să stea singur. Dar... nu este singur, nu-i aşa ? Dumneata eşti alături de el ?

Faith nu răspunse.

— M-aş simţi atât de uşurată dacă aş şti că cineva are grijă de el, insistă Mary-Lynn.

— Are cineva grijă de el.

— Dar dumneata cine eşti ?

Cuprinsă de panică, Faith închise brusc şi astfel trebui să se mulţumească cu cele câteva informaţii culese. Pe de o parte, o condamna pe Mary-Lynn că trădase dragostea lui Jones, dar, pe de altă parte, bănuia că, în spatele acestui banal paravan de intrigă sentimentală, se ascunde o realitate mult mai complexă.

Şi apoi, această Mary-Lynn i se păruse mai degrabă simpatică.

Fără să mai piardă o clipă, se duse la camera ei din campusul universitar. Aruncă vreo câteva haine într-o valiză, îşi luă în treacăt camera video şi porni la drum spre lacul Caddo. La urma-urmei, mai avea nevoie de mărturia domnişoarei Hildy pentru a-şi putea termina teza.

Ajunse la destinaţie într-un timp record şi porni imediat în căutarea domnişoarei Hildy.

O găsi în spatele unei terase pline de legume, de borcane cu miere şi de prăjituri de casă.

— Te-ai întors ? spuse domnişoara Hildy. Şi eu care credeam că Jones a reuşit să te sperie...

— A încercat, răspunse ea. S-ar spune că ţine neapărat să înspăimânte toate femeile care se apropie de el.

— Femeile şi bărbaţii. În afară de mine. La vârsta mea, nu mai eşti pusă la socoteală. Eu şi... dumneata, după câte văd.

— Nu eşti chiar atât de bătrână, Hildy. Am revăzut filmele făcute de profesorul Kermit. Pe vremea aceea, nu puteai avea mai mult de treizeci de ani.

— O să fac şaizeci şi doi în iunie. Nu mai sunt totuşi chiar tânără.

În timp ce-şi încărca filmul în cameră, Faith studia faţa lui Hildy. Pielea îi era brăzdată de riduri, fiecare dintre ele fiind mărturia unui episod din viaţa ei.

— Dar eşti sănătoasă, continuă Faith pregătindu-şi camera. Asta contează. Ceaiurile dumitale au o mulţime de efecte benefice. Cu ce plante le prepari ?

— Depinde.

— De exemplu, cel care i l-ai dat lui Jones?

— Oh ! Acela... petale de levănţică, rădăcină de urzică, violete albe, rozmarin şi încă vreo două-trei ingrediente.

— Şi pentru ce este bun ?

— Nu este ceva special. Eu îl fac doar pentru că lui Jones îi place foarte mult. În orice caz, este mai bun decât băuturile lui gazoase pe care le consumă atât de des.

Băuturi gazoase ? Nu-şi amintea să fi văzut la el.

Îl alungă pe Jones din gândurile sale şi relansă conversaţia asupra activităţilor lui Hildy. Bătrâna doamnă era un izvor nesecat de

informații, chiar dacă ea își mai pierduse din spontaneitatea care o cucerise pe Faith în cursul primei lor întâlniri.

Era oare din cauza camerei video ? Sau din cauza problemelor prea intime pe care le discutaseră atunci la Jones ?

Hildy îi descrise copilăria și o compară cu viața ei actuală, aruncând un văl peste anii intermediari. Și tocmai acești ani lăsați în umbră o interesau mai mult pe Faith.

Bărbatul cu care domnișoara Hildy trebuia să se mărite, o abandonase oare ? Din această cauză ea se ascunsese în mlaștini ? Asta explica poate și prietenia care o lega de Jones ?

La sfârșitul celei de-a doua casete, Faith puse capăt întrevederii.

— Te duci să-l vezi pe Jones ? o întrebă Hildy.

— Nu. M-a făcut să-i promit că nu-l voi mai căuta niciodată.

— A făcut el asta ?... Ce idiot ! Dacă este un bărbat pe pământ căruia îi lipsește afecțiunea unei femei, acela este el.

— Sunt de aceeași părere cu dumneata, dar cred că știu motivul izolării lui. Nu este în stare să depășească suferința unei deziluzii în dragoste. Este chiar ridicol. Nu te duci să trăiești ca un pustnic în mlaștini doar pentru că o femeie l-a preferat pe altul în locul tău. O ! Iartă-mă, nu voiam să...

— Nu, nu, nu m-ai rănit spunând asta. Într-o oarecare măsură, ai dreptate. Eu însămi

regret că am trăit aici singură atâta amar de ani. Dar bărbatul meu nu m-a abandonat... a murit înainte de nuntă. Iar copilul mi-a trăit doar câteva zile. Cred că o parte din mine a plecat odată cu ei doi.

— O ! Hildy, îmi pare nespus de rău.

— Până la urmă, am depăşit aceste încercări, continuă bătrâna, dar era prea târziu. Nu-mi mai puteam imagina o altă formă de existenţă decât asta. A fost prea târziu pentru mine, dar nu este prea târziu pentru Jones. Nu trebuie să te iei după nazurile lui !

— I-am promis. Şi dacă nu-mi ţin promisiunea, nu va mai avea niciodată încredere în mine.

— Aha... Ascultă, să fii în staţiunea Sinclair mâine dimineaţă la ora unsprezece. Am eu grijă de restul...

* * *

Cum de se lăsase îmbrobodit astfel ? Jones tuna şi fulgera împotriva lui însuşi, în timp ce plutea de-a lungul canalelor strâmte ale mlaştinilor. Dacă nu se grăbea, o să întârzie la întâlnirea cu Faith, la care-l invitase domnişoara Hildy în persoană.

Nimic nu mergea aşa cum voise el. Faith n-ar fi trebuit să apară în viaţa lui... Dar dacă, aşa cum pretindea, aflase adevărul, el nu

avea decât să se întâlnească cu ea. Trebuia să o convingă să nu-i alerteze familia, nici pe Mary-Lynn, şi mai ales să-l lase în pace.

De cum o văzu, aşezată la o masă pe terasă, Jones ştiu că lupta pe care va trebui s-o ducă va fi foarte dificilă. Trebuia mai întâi să lupte împotriva lui însuşi, să-şi înăbuşe dorinţa arzătoare pe care simpla vedere a lui Faith o aprindea în el. Fiecare fibră a fiinţei lui o dorea. Dar, la ce bun...

În timp ce el se apropia de terasă, luând-o pe ponton, ea îi făcu timid semn cu mâna.

Doamne, cât era de frumoasă ! Era îmbrăcată cu o fustă lungă imprimată, o bluză asortată şi o panglică roşie care-i ţinea părul lung şi blond. Îşi dăduse chiar şi cu puţin ruj.

Bineînţeles, toate astea lui îi erau destinate. Cu inima strânsă, se apropie de ea cu un aer posomorât.

— Mi-era teamă că n-ai să vii, mărturisi ea.

— N-am avut de ales.

— Ce... vrei să spui ?

— Ai prostul obicei de a-ţi băga nasul unde nu-ţi fierbe oala. Vei începe prin a-mi spune exact ce ai descoperit despre mine. Dar te previn : dacă spui vreo vorbă familiei mele, îţi sucesc gâtul !

Jones trebui să recunoască faptul că ea nu era lipsită de îndrăzneală. Îi vorbise pe tonul cel mai apăsat şi intimidant posibil şi ea nici nu clipise.

— Te înşeli, Jones. Nu vreau să-ţi complic viaţa. Tot ceea ce vreau este să te ajut.

— Nu am nevoie de ajutorul tău.

— Poate că nu-l doreşti, dar ai nevoie de el. Mă întreb dacă nu ar fi bine să-ţi dau una în cap ca să-ţi repun ideile la locul lor.

— N-am auzit încă vorbindu-se despre acest tratament, dar mi se pare interesant... Aşadar, ce ai aflat despre mine ?

— Sunt la curent în legătură cu Mary-Lynn. Ştiu că din cauza ei, tu a trebuit să-ţi revizuieşti proiectele de viitor. Nu este un motiv serios ca să te laşi astfel în voia soartei. Trebuie să faci faţă. Viaţa merge înainte...

— Credeam că domeniul tău de cercetare este antropologia. Nu psihologia. Dar spune-mi, cum ai descoperit toate astea ?

— Ei bine, pentru început, m-am dus la Holland. Zilele trecute am dat de haina ta cu însemnele colegiului din Holland, în dulapul cu trofee. Bineînţeles, n-am găsit nici o urmă de Jones Larabee. Oricum, bănuiam că este vorba de un nume de împrumut.

Încurcat, el privea spre bărcile de pescuit care se adunaseră laolaltă în mijlocul lacului.

— Dar asta nu m-a împiedicat să dau de Mary-Lynn, încheie ea.

— Ai văzut-o ?

— Nu, n-am văzut-o personal, doar am vorbit la telefon... Dar îţi jur că nu am spus nimic compromiţător, nici măcar nu i-am spus cum mă cheamă. Chiar dacă a rupt logodna

cu tine, este încă preocupată de soarta ta. A şi plâns.

— Presupun că ţi-a povestit totul ?

— Nu, nu mai era nevoie, pentru că eu deja reconstituisem toată povestea răsfoind ziarele locale.

— Cum ?!

Curiozitatea şi spontaneitatea lui Faith erau probabil molipsitoare, căci el îşi abandonă atitudinea arogantă şi ameninţătoare. Acum tot ceea ce-l interesa era să afle ce citise ea despre el în ziare. După aceea, va hotărî.

„De nu aş fi obligat iarăşi să fug" gândi el neliniştit.

— Nu cred că acesta este locul ideal pentru acest gen de conversaţie, spuse Faith.

Într-adevăr, mica staţiune se animase şi toate mesele din jurul lor erau de acum pline. Avea dreptate. Era suficient ca o ureche indiscretă să...

— Am putea face o plimbare cu barca propuse el.

Se ridicară amândoi fără ezitare. El îi întinse mâna şi o ajută să urce la bord. Dar regretă imediat gestul lui galant, de cum atinse mâna ei. Contactul acesta, chiar atât de scurt îl înflăcără.

O clipă mai târziu barca ieşi din port.

Jones o privea pe furiş, amuzat să o vadă străduindu-se să-şi păstreze cumpătul în ciuda vântului care-i umfla fusta şi îi ciufulea buclele blonde.

În sfârşit, intră în perimetrul mlaştinii şi rătăci prin labirintul de canale până ce găsi locul care-i convenea. Un loc liniştit şi umbros.

— Aşadar, întrebă el, ce ai găsit interesant în ziarele acelea ?

Fără o vorbă, Faith scotoci în geantă şi scoase o foaie împăturită în patru. Şovăi o clipă, respiră adânc, şi totuşi i-o întinse.

Jones despături foaia şi se blocă la titlul anunţului pe care-l citi de două ori.

— Dan Dinsmore ! exclamă el. S-a măritat cu Dan Dinsmore ?...

— Jones, îmi pare rău... Am procedat atât de stângaci. Este un mod cam brutal de a-ţi aduce la cunoştinţă o asemenea veste...

— Nu a pierdut timpul... Trebuiau totuşi să se fi logodit înainte.

— Anunţul de logodnă a fost făcut în octombrie.

— În octombrie ? Dar... Eu nu plecasem decât de o lună !

— Te-ai înfuriat !... Cu atât mai bine ! Ca să fiu sinceră, îmi era teamă că vestea asta te va zdrobi.

Sentimentul care-l invadase pe Jones nu avea nimic de-a face cu furia şi cu atât mai mult cu supărarea. Era în culmea bucuriei ! Parcă plutea pe un val de fericire... Era prea vesel pentru a continua să mai joace această comedie, chiar şi un minut în plus, în faţa ei. Izbucni în râs.

— Jones ! gemu ea descumpănită. O ! lovitura a fost prea dură. Jones, te rog, nu face o criză de nervi aici, te rog...

— Nu te neliniști. Totul este în regulă ! Sunt încântat că mi-a urmat sfatul... Chiar dacă graba de care ea a dat dovadă îmi șifonează un pic amorul-propriu.

— Vrei să spui că faptul că Mary-Lynn s-a căsătorît te umple de bucurie ?

— Ei bine, ca să fiu...

— ...și nu ai nici un pic de afecțiune pentru ea ?! continuă ea dintr-o dată scoasă din fire. Nu ești decât un mincinos mizerabil. Dacă eu nu te întrebam, nu aveai de gând să-mi spui deschis de la început și nu să-mi servești această poveste ridicolă cu logodnica inexistentă ! Nu ești decât un...

— Calmează-te, Faith ! Nu te-am mințit nici o clipă. Eram sincer convins că sunt încă logodnicul ei, până când tu mi-ai adus dovada contrarie.

— Oricum, m-ai făcut să cred că o iubești, când, judecând după reacțiile tale, niciodată nu a fost vorba de așa ceva.

— Mary-Lynn și cu mine... suntem prieteni vechi. Ne cunoaștem dintotdeauna și hotărâsem să ne căsătorim, așa ziceam... din comoditate. Poate că nu eram îndrăgostiți unul de altul, dar eram foarte apropiați. În sfârșit, mai mult decât de altcineva. Niciodată nu aș fi putut să-i fiu infidel...

Jones își dădu seama că orice ar fi spus în plus, l-ar fi împotmolit și mai mult în explicații. Ochiurile plasei se strângeau din ce în ce mai mult în jurul lui. O folosise pe Mary-Lynn ca alibi pentru a o ține la distanță pe Faith. Acum când acest alibi se spulberase, ce-o să se întâmple cu el ?

Privirea pătrunzătoare pe care ea o ațintise asupra lui nu-i lăsa nici o îndoială, se vedea că ea trăsese concluziile care se impuneau.

— Bun, declară ea pe un ton hotărât. Și acum ce-ar fi să ridicăm ancora ?

— Ca să mergem unde ?

— La tine.

Ea îi adresă un zâmbet provocator. Era în avantaj și ea știa asta.

— Nici chiar așa ! Te agăți de o versiune a lucrurilor cel puțin incompletă. La urma-urmei, te-ai cam înșelat pe toată linia. Eu nu m-am ascuns aici pentru o decepție în dragoste.

— Și dacă-ți cer să-mi spui adevărul despre motivul pentru care te ascunzi în mlaștini ? Mi-l spui ?

— Nu.

— Bănuiam eu.

— De fapt, ce dorești, Faith ?

— Să te cunosc mai bine, îi răspunse ea fără cea mai mică ezitare.

Ea repeta, deci, chemarea pe care i-o lansase în noaptea aceea cu furtună. O chemare care încă răsuna în mintea lui ca o invitație

sfâşietoare, ca un ecou la dorinţa lui cea mai profundă.

„De ce să rezist ? se întrebă el. De ce să mă lipsesc de ultimele scântei de fericire care mi se oferă ?"

— Cu o condiţie... murmură el în sfârşit.

— Vrei să nu-ţi mai pun întrebări ? De acord !

— Nu... N-am să-ţi cer atât de mult, dar vor fi întrebări la care nu o să pot să-ţi răspund.

— Asta-i tot ?

— Nu, trebuie să-mi mai promiţi că nu vei mai lua legătura cu Mary-Lynn.

— Dar este îngrozitor de îngrijorată din cauza ta ! Dacă ai putea măcar să-i trimiţi...

— Nu, nici nu se pune problema. Sunt sigur că ea şi cu părinţii mei au angajat un detectiv care să-mi dea de urmă. O scrisoare le-ar putea servi drept indiciu.

Faith se dădu bătută.

— Bun, n-am să iau legătura cu Mary-Lynn, spuse ea.

— Mai devreme sau mai târziu îţi voi cere să pleci, să dispari din viaţa mea. Dacă crezi că nu vei fi în stare, mai bine ne oprim aici.

De această dată, ea ezită. Privea îngândurată spre mal. Ultima condiţie pe care el i-o impunea era de departe cea mai greu de acceptat. Merita s-o studieze cu grijă. În felul acesta, el va fi sigur că ea nu se va angaja doar formal.

După o tăcere lungă, ea ridică spre el o privire înnourată de lacrimi. El își simți inima răvășită. Bineînțeles că ea va refuza condiția lui și ar avea dreptate.

— Facem târgul, Jones, spuse ea atunci dându-i mâna.

CAPITOLUL VII

Jones apucă iarăşi cârma şi conduse barca pe meandrele canalelor. Faith se gândea că el negociase relaţia lor cu abilitatea unui om de afaceri. Îşi impusese condiţiile draconice, şi totuşi ea se arătase gata să plătească preţul, oricât de mare ar fi fost acesta.

Dar acum, o cuprindea îndoiala. Va fi ea în stare să-şi ţină promisiunea? Peste o săptămână, o lună, un an? Va avea puterea să renunţe la Jones fără a putea să-i ceară nici cea mai mică explicaţie?

Trebuia, din moment ce acceptase.

Pe de altă parte, nu avea nici un motiv să se considere lezată, deoarece obţinuse ceea ce dorise: încrederea lui Jones. De acum era rândul ei să facă tot posibilul pentru a descoperi secretul atât de aprig ascuns al acestui bărbat.

Şi apoi, chiar îmbrăcat cu aceste jerpelite bermude kaki şi un tricou îngălbenit, el era de departe cel mai frumos bărbat pe care ea îl văzuse vreodată. Şi nici nu-i interzicea să-i

mai pună întrebări. „Atunci, de ce nu aș începe chiar acum ?“

— Care este numele tău adevărat ?

Văzu mușchii spatelui lui Jones contractându-se și mâinile crispându-i-se pe timonă.

— Jones, răspunse el.

— Și prenumele ?

— Da' știu că nu pierzi timpul, bombăni el. Mă numesc Lawrence Jerome Jones.

— Este cam lung...

— Nimeni nu-mi spune așa, nici chiar mama. La nevoie, mi se spune Jones.

— Ești avocat ? continuă ea.

— De unde ți-a venit ideea asta ?

— În noaptea când m-ai adăpostit la tine purtai niște chiloți cu inscripția : Institutul Juridic Harvard.

— Dar cum ai putut să vezi așa ceva ?

— Altfel nu aveam cum... Dormeai pe canapea, gol pe jumătate. Așadar ești avocat ?

— Da ! Când îți intră în cap o idee...

— ...sunt multe feluri de a scăpa de ea. termină ea fraza pe un ton ironic.

Ajunseră la hangarul de pe insulă și amarară barca. Jones sări pe ponton și îi oferi mâna. Ea o acceptă și ascultând de un impuls profund, prelungi acest contact printr-o ușoară mângâiere pe brațul lui. Îl simți tresărind sub degetele ei.

* * *

Un pic mai târziu, așezați amândoi în bucătărie, beau câte un pahar de limonadă.

— Cu felul tău de a insista și de a o lua mereu de la capăt, mă mir că nu te-ai făcut avocat.

— Este o carieră la care m-am gândit foarte serios. Dar tatăl meu m-a convins să aleg o meserie mai feminină. Nu bănuia că antropologii vin în contact cu tot felul de oameni, uneori nu prea recomandabili.

— Ca mine, de exemplu ? Îți mulțumesc !

— Nu ! Nu făceam nici o aluzie la tine, ci la toți braconierii și bețivii pe care a trebuit să-i intervievez. De fapt, am să-mi termin teza imediat ce voi monta filmul cu domnișoara Hildy.

— Și după aceea ce ai de gând să faci ?

— Sper să găsesc un post de profesor. Și în așteptarea începerii școlilor, intenționez să-mi petrec vacanța pe o plajă, cu degetele de la picioare în evantai...

— Pe malul lacului Caddo ?

— Asta depinde de tine.

Jones se întunecă. Apoi apropiindu-și scaunul de al ei, îi luă mâna.

— Nu aș vrea să te supăr, Faith, începu el.

— Știu, dar degetul meu cel mic îmi spune că asta totuși se va întâmpla, fie că vrei sau nu... Sunt gata să-mi asum riscul.

— Nu există un viitor posibil alături de mine, nici chiar pe termen scurt. Aici și acum... asta este tot ce pot să-ți ofer. Înțelegi ?

— Da.

Ea răspunse grăbită, dornică să-l liniștească cu orice preț, să înlăture toate îndoielile pe care le-ar fi trezit în el ciudatul lor pact. Și de asemeni, pentru a se liniști ea însăși. Pentru că știa acum că se îndrăgostise de el. Doar puțin... dar de ajuns pentru a spera că va reuși într-o zi să sfâșie vălul care ascundea viața lui.

Dacă ar fi putut să-i aducă măcar o rază de lumină care să împrăștie întunericul din jurul acestui bărbat rătăcit prin lume... Da, dacă ea ar reuși asta, ar fi cea mai fericită dintre femei.

— Ei bine, atunci este perfect, declară el, strângându-i încet mâna. Ți-e foame ?

— Sunt de-a dreptul înfometată !

— În cazul acesta, hai la masă. Am pâine și friptură rece.

— Dar, mai întâi...

Faith se ridică zâmbind enigmatic, luă mâinile lui într-ale sale și îl invită să se ridice și el. Apoi, ea deschise brațele, antrenând și brațele lui în această mișcare, dând capul pe spate și închizând ochii.

Își simți inima avântată parcă într-un dans dezlănțuit, în timp ce el punea stăpânire pe buzele ei.

O sărută mai întâi reținut, cu tandrețe, apoi

gura i se făcu mai lacomă, şi îmbrăţişarea deveni mai violentă. Faith îi răspundea cu aceeaşi înflăcărare.

— Vrei să mă cunoşti mai bine... murmură el, regăsindu-şi suflul. Cât de bine ?

— Vreau să ştiu totul.

— Când ?

— Imediat.

— Imposibil... spuse el încurcat.

Ea se depărtă puţin pentru a-l privi, stupefiată şi rănită totodată.

— Imposibil ? Dar de ce ?

— Ei bine, mi-e teamă... în sfârşit, nu aş fi un tată prea bun dacă cumva...

Faith nu se putu împiedica să zâmbească. Îi plăcea simţul lui de responsabilitate şi se felicită de a fi anticipat întorsătura evenimentelor.

Eliberându-se din braţele lui, se îndreptă spre încăperea principală şi-şi luă geanta pe care o lăsase pe canapea. O deschise şi scoase trei pliculeţe mici, plate şi dreptunghiulare.

Jones o urmase.

— Aşadar, te-ai gândit... spuse el fără să-şi ascundă uimirea. Doar dacă nu cumva le porţi mereu cu tine...

— Nu, le-am cumpărat special pentru tine, mărturisi ea cu voce scăzută, plecându-şi privirea.

— Pentru mine ?...

Jones tăcu pentru câteva clipe, tulburat de această mărturisire.

— Acum ? şopti el în sfârşit, luând-o din nou în braţe.

Incapabilă să scoată o vorbă, ea dădu din cap.

— Faith... iubirea mea...

O strânse în braţe încă mult timp, fără să spună un cuvânt. Apoi se aplecă spre ea şi buzele lor se contopiră într-un sărut înflăcărat în care pasiunea unuia rivaliza cu ardoarea celuilalt.

Cu mâinile lui nerăbdătoare, el mângâia ccapsele, spatele ei, sânii, fără a înceta s-o sărute.

Când ea începu să-i descheie cămaşa şi trasă şiruri de sărutări fierbinţi pe torsul lui gol, simţea sub buzele ei cum muşchii lui fremătau. În faţa unei asemenea încurajări, ea şi-ar fi continuat nestingherită explorările senzuale aici şi acum, dacă el n-ar fi ridicat-o brusc în braţe pentru a urca împreună scara până în micuţul dormitor de sub acoperiş.

O aşeză în pătratul de lumină pe care lucarna îl desena pe cuvertură. Gesturile lui erau marcate de o oarecare încetineală, de parcă ar fi dorit să potolească un pic înflăcărarea ei, care voia totul şi imediat... El reuşise să-şi înăbuşe graba dorinţei tocmai pentru a savura până la capăt fiecare din aceste clipe miraculoase care i se ofereau.

Cu gesturi liniştite, desfăcu şireturile sandalelor ei şi îi masă tălpile mai întâi cu palma, apoi cu vârful degetelor.

— Nu te gâdili ?

— Nu, nu acolo.

Arzând de dorință, ea își duse mâna la nasturii bluzei dar privirea lui o împiedică să continue. Mesajul era clar : el dorea să se ocupe de asta... Prinzându-se în joc, ea se lăsă să cadă pe pernă și aștepta, lăsându-l pe el să ia inițiativa.

Jones se ridică, se dezbrăcă repede. Când fu gol, ea îl contemplă, subjugată de spectacolul ce i se oferea, privind acest tors puternic și viril, musculos și grațios totodată. Aproape imediat el veni lângă ea. În sfârșit, ea putu să-și dea frâu liber dorinței și să-l mângâie, în timp ce el îi desfăcea nasturii bluzei, întrerupându-se din când în când ca să o sărute ici, colo pe pielea catifelată.

Apoi, ea se aplecă ușor înainte și îl lăsă să i scoată bluza subțire de bumbac. El îi desfăcu și sutienul și ea simți o ploaie de sărutări acoperindu-i spatele.

Lăsând sutienul să cadă lângă pat, Jones privi cu admirație sânii ei, apoi revenindu-și din contemplație atinse cu vârful degetelor rotunjimea lor perfectă, înainte de a supune unui dulce supliciu vârfurile lor tari.

Faith ar fi dorit să i se ofere imediat, dar băgă de seamă că trupul ei nu o mai asculta, se supunea de acum doar legilor plăcerii.

Jones termină s-o dezbrace cu gesturi de o infinită delicatețe. Când fu în sfârșit goală, el

o privi din nou, și ochii i se opriră o clipă pe cicatricea care îi traversa fața.

— Te rog, spuse ea confuză, nu o privi astfel... Știu că este urâtă.

— Nu, draga mea, la tine totul este frumos.

El se aplecă și cu vârful limbii urmări linia fină și roșie a cicatricei. Fără să vrea, ea reacționă imediat și se cambră.

Jones continua s-o sărute, explorând acest trup atât de feminin cu degetele și buzele sale, până în cele mai intime colțuri. Faith se simți atunci purtată de un vârtej irezistibil care parcă o înălța, nestăvilit, până ce atinse culmile plăcerii.

Când reveni pe pământ, Jones o strângea cu putere în brațe, apoi îi cuprinse buzele într-o sărutare pătimașă și se rostogoliră amândoi, într-o impetuoasă luptă, trupurile contopindu-li-se într-unul singur.

Faith îl îmbăta pe Jones cu mângâieri, fascinată de frumusețea acestui trup pe care-l explora și ea cu aceeași fervoare pe care el o arătase trupului ei. Curând ea constată că el își pusese deja unul din prezervativele pe care ea le adusese. Ceea ce arăta că până acum, el avusese grijă doar de plăcerea ei. Mișcată de acest gest, ea se rostogoli pe spate și i se oferi.

Făcură dragoste cu patimă, cufundându-se și revenind pe valuri de plăcere. Ochii lui nu-i părăsiră nici o clipă pe ai ei, urmărind atent cele mai mici nuanțe ale reacțiilor ei.

Faith își împleti gemetele răgușite cu ale lui, până când el își dădu frâu liber dorinței și o purtă cu el odată spre extaz. Ea fi primi ca o eliberare.

Jones nu putea defini prea bine ceea ce se întâmplase. Tot ceea ce știa era că niciodată până în acea zi nu încercase o asemenea senzație de împlinire.

Cu un gest tandru al mâinii, șterse fruntea ei umedă. Desigur, cunoscând spontaneitatea ei, își închipuise că întâlnirea lor va fi neasemuită. Dar nu întrevăzuse ceea ce simțea acum, acest sentiment cu totul nou de încredere în sine... De parcă ea îl înzestrase cu o putere pe care el nu o bănuise până în această clipă.

Cu ochii mari deschiși rămase nemișcat, de parcă se temea ca această femeie pe care o strângea în brațe să nu dispară în prima clipă de neatenție.

Faith îi umpluse viața. De acum încolo, nu se mai temea să înfrunte un șir de zile pustii. Optimismul ei îi va lumina existența. Va savura fiecare minut al existenței ei, îi va sorbi cuvintele, îi va domina trupul de o frumusețe fermecătoare.

Deodată, își dădu seama că ea îl privește. El îi mângâie ușor pântecul.

— Ți-e foame ?

— Mai mult ca niciodată ! răspunse ea vesel.

— Niște sandvișuri cu friptură rece merg ?

— Minunat ! Și ce ar fi să mâncăm în pat ?

— Bună idee ! spuse el și se sculă din pat. Mă duc să pregătesc totul și să aduc aici. Nu te mișca...

Faith îl făcuse să întrevadă incredibila poftă de viață care se afla în ea. Iubea așa cum respira, cu înflăcărare și cu nerăbdare. El trebuia deci să fie pregătit să-și consacre fiecare minut al zilelor ce vor urma cunoașterii tuturor nuanțelor dragostei.

Nu dorea să piardă nici o secundă, pentru că zilele lui erau numărate.

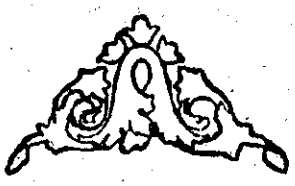

CAPITOLUL VIII

Faith își petrecu săptămâna care urmă în apartamentul ei din Dallas, lucrând zi și noapte la redactarea versiunii finale a tezei sale.

Ritmul îndrăcit al zilelor ei îi reaminti existența stresantă pe care o dusese înainte de accident, înainte de Jones... La drept vorbind, teza ei nu cerea o asemenea desfășurare de energie, dar gândul la el o determina să lucreze astfel.

Era într-adevăr preocupată de teama ca el să nu se răzgândească până la viitoarea lor întâlnire și să se hotărască de a nu o mai primi sub acoperișul lui. Preferând astfel să facă imposibilul pentru a evita o asemenea catastrofă, ea se grăbea să-si termine cât mai repede lucrarea.

La plecare, i se păruse că el avea un aer ciudat de îngrijorat, cu o expresie care arăta îndoială și remușcări, expresie care încă o urmărea, plutind în memoria ei ca o pasăre rău-prevestitoare. Își pierduse somnul și pofta de mâncare, nereușind să se stăpânească.

Lucră cu atâta înverşunare, încât putu să predea teza vineri.

Înghesuindu-şi hainele şi lucrurile într-o sacoşă de voiaj, se duse apoi la poştă să anunţe că va lipsi o perioadă nelimitată, şi porni la drum la volanul maşinii sale.

Ajunse la lacul Caddo spre sfârşitul după-amiezii, se îndreptă imediat spre camping şi închirie de la Hoady una din epavele lui plutitoare pe care îndrăznea să le numească bărci...

Se grăbea, pentru că ziua era pe sfârşite şi se temea să se aventureze noaptea pe canale. Soarele tocmai apunea când ajunse la insula lui Jones. Deja greierii cântau din răsputeri şi apăreau primele stele.

În timp ce-şi amara barca, auzi uşa de la intrare trântindu-se. Nu îndrăzni totuşi să întoarcă imediat capul, întrebându-se cu nelinişte care din cei doi Jones o privea din prag : străinul rece şi aspru care refuza orice amestec în viaţa lui particulară, sau bărbatul tandru şi pasionat pe care ea îl descoperise şi care trăia de pe o zi pe alta, doar pentru dragoste...

Când auzi paşii lui apropiindu-se de ea, se înarmă cu curaj şi se întoarse spre el. Avu imediat impresia că o mână de gheaţă îi cuprindea inima.

El era încruntat şi dintr-o dată ea înţelese motivul supărării lui.

— Ai închiriat chestia asta de la Hoady, nu-i aşa ? spuse el pe un ton dojenitor.

— N-am avut de ales, Jones, ori luam epava asta, ori aşteptam până dimineaţă.

— Ei da, asta schimbă situaţia, murmură el luând-o în braţe. Dacă ai şti cât mi-ai lipsit...

— Dar n-am plecat decât de cinci zile.

— Cele mai lungi cinci zile din viaţa mea. Mi-a fost atât de teamă că n-ai să te mai întorci.

La auzul acestor cuvinte ea se simţi uşurată şi cuprinsă de bucurie.

— Cum ai putut măcar să te gândeşti la aşa ceva, spuse ea cu tandreţe. Crezi că aş fi putut uita toată străduinţa mea de a te convinge să-mi accepţi prezenţa aici ?

— Am fost un idiot !

Luându-i faţa în mâini el o sărută cu patimă. Îndoielile tinerei femei se topiră ca zăpada la soare. Apoi, el îi luă bagajele şi o conduse până la căsuţa de bârne şi în clipa în care uşa se închise în urma lor ea se şi lipi strâns de el.

— Cina este în cuptor, murmură el.

— Nu te gândeşti decât la mâncare...

— Încerc doar să fiu o gazdă amabilă.

— Crezi că ar mai putea sta în cuptor doar un minut cina aceea ?

— Dacă vrei, şi până mâine !

De data aceasta, nici nu le mai trecu prin cap să urce în dormitor. Se rostogoliră pe covorul salonului şi într-o clipă se treziră goi.

Le era sete unul de altul și împărtășeau aceeași nevoie de a se atinge.

Nebun de dorință, Jones aprinse trupul ei cu mângâierile și sărutările sale, împărțind pe fiecare bucățică a pielii ei arsura dorinței.

— N-aș vrea să te grăbesc, șopti el.

— În geanta mea, pe canapea, spuse ea fără rețineri.

O clipă mai târziu, el o posedă cu o intensitate nebănuită. Ochii ei se umplură de lacrimi de bucurie și se cramponă de umerii lui cu o putere aproape feroce, de parcă încerca cu disperare să prelungească la nesfârșit aceste explozii de fericire.

El nu-și putea stăvili gândul că va veni ziua când va trebui să renunțe la aceste clipe magice.

Dar cum să-i mărturisească ei acest gând, chiar acum când abia se regăsiseră ?

— Cât timp mai avem ? șopti ea, cu un nod în gât.

— Nu sunt în stare să-ți spun, nu știu nici măcar dacă este vorba de zile, de săptămâni, de luni.

— ... sau de ani ?

— Te rog, nu te întrista.

— Nu, nu sunt tristă. De fapt, n-am mai fost niciodată atât de fericită. Este ca o amețeală care m-a cuprins, este... Mi-e teamă de viitor, Jones...

— Nu te gândi acum la asta.

— Uneori, nu mă pot împiedica să mă gân-

desc. Este peste puterile mele. Şi apoi, eu am fost crescută în credinţa că trebuie să sacrifici prezentul pentru viitor. Era deviza tatălui meu... până în ultimele lui zile de viaţă. Atunci însă, mi-a repetat fără încetare că trebuie să profit de clipa prezentă, de tinereţea mea, pentru că orice am face, nu ne putem alege data ultimei noastre zile pe pământ.

— Sper că-i urmezi sfatul.

— La început, nu reuşeam... Eram preocupată de teza mea, îmi spuneam că-mi voi găsi un ritm normal de viaţă după ce o voi termina. De fapt, sunt sigură că fără acest accident, după terminarea tezei aş fi făcut din nou o recădere în muncă. Cei ce nu se satură de muncă sunt greu de tratat. Dar faptul că am văzut moartea cu ochii mi-a schimbat în mod considerabil modul de a vedea viaţa. Dar, bineînţeles, o convertire definitivă nu se poate produce de pe o zi pe alta şi încă mi se pare greu să trăiesc fără să mă gândesc la viitor.

— Spune-ţi că tot ceea ce posezi cu adevărat este clipa prezentă.

— Şi dacă, totuşi, nu este numai asta...

Tăcu îngândurată, atingând cu o mână distrată torsul lui.

— Cunoşti fabula despre un greier şi o furnică ? îl întrebă ea. Greierele cânta, dansa şi se amuza toată vara, în timp ce furnica îşi înmagazina provizii pentru iarnă. Când veni iarna...

— Pentru noi, nu va veni iarna.

Aceste cuvinte îi tăiară elanul lui Faith. Deci nu trebuia să-şi facă iluzii, relaţia lor va fi temporară. De acum, era sigură că el nu va mai reveni asupra acestei probleme, indiferent care ar fi motivele. O vară, un sezon, asta va fi tot. O durere ascuţită o străbătu şi făcu tot ce putu pentru a-şi ascunde tristeţea.

Strângându-se mai tare la pieptul lui îi ascultă bătăile inimii care măsurau fiecare secundă, fiecare minut din timpul care le mai rămăsese.

Faith îşi jură să facă tot posibilul şi să trăiască doar clipa prezentă, fără a lăsa incertitudinea viitorului să-i umbrească fericirea. Oricum, nu avea de ales...

— Ascultă, Faith, şopti el, dacă tu o să plângi de fiecare dată când facem dragoste, relaţia noastră riscă să se transforme curând în melodramă.

— Nu, nu, răspunse ea grăbit. N-am s-o mai fac, îţi promit. Astăzi, oricum n-ai să mă trimiţi înapoi, nu-i aşa ? Şi, iată... Mi-e foame ! Ce ai pregătit în cuptor ?

— O friptură de pui cu cartofi. De altfel, dacă nu trecem imediat la masă, mă tem că va fi puţin cam prăjit !

— Spuneai totuşi că mâncarea poate să aştepte în cuptor şi până mâine.

— Minteam, draga mea. Aş fi spus orice atunci, ca să fac dragoste cu tine imediat. Aş fi lăsat să ardă chiar şi casa !

Cu umilința unui bucătar conștient că nu este tocmai un as, el nu fu surprins când văzu că puiul era aproape carbonizat. Dar nu-și putu ascunde uimirea când o văzu pe Faith devorându-l de parcă nu mai mâncase niciodată ceva mai gustos.

Remarcă atunci cearcănele care se desenau sub ochii ei.

— S-ar spune că nu ai dormit și nu ai mâncat nimic o săptămână, observă el.

— Te surprinde pofta mea de mâncare ? La drept vorbind, am muncit mult de când am plecat de aici și abia dacă am avut timp să mănânc... Dar mi-am termit teza.

— Acum trebuie să-ți spun Profesor Kimball ?

— Nu, nu încă. Trebuie să-mi susțin teza în fața comisiei, care va delibera apoi vreo câteva săptămâni. După aceea, dacă teza îmi este acceptată, va fi ceremonia de înmânare a diplomelor, cu privilegiul de a mă vedea împopoțonată cu toca și toga... Păcat că nu poți să vezi asta !

Jones ar fi dat orice ca să se poată bucura de acest spectacol, dar acceptase deja de mult fatalitatea care-l izola de lume. Temându-se să nu-i strice bucuria, nu spuse nimic și continuă discuția pe tonul cel mai natural posibil.

— Am trecut și eu prin asta, în timpul ceremoniei de înmânare a diplomelor la Institutul Juridic.

— Adevărat... Spune-mi, pentru care birou de avocatură lucrezi ?

— Întrebare respinsă !

— Nu mai insist, spuse ea ridicând ușor din umeri. Întrebarea mi-a venit așa, de la sine.

De data asta, Jones o crezu. Ochii ei erau lipsiți de acea mică flacără de excitație care îi trăda de obicei curiozitatea. Poate că în sfârșit, ea se resemnase să-l accepte așa cum era, fără gânduri preconcepute, și doar dornică, la fel ca și el, să savureze la maximum complicitatea lor de pe o zi pe alta.

— Este vorba de un birou foarte important, reluă el pe un ton evaziv.

— Lucrai în drept penal ?

— Nu, comercial.

— Și de ce te ocupai ? De pledoarii sau de instrucția dosarelor ?

— Un pic de amândouă.

De fapt, Jones avea un real talent în a pleda și se bucura de o excelentă reputație printre confrații lui. Totuși, preferase instrucția dosarelor, o treabă care cerea multă răbdare și precizie. Îi lipsea uneori exercitarea profesiunii sale, cu excepția programelor prea încărcate și a tensiunii permanente la care era supus.

— Ce-mi oferi ca desert ? întrebă ea deodată.

— Ca să fiu sincer, nimic ! Pentru moment nu mă interesează dulciurile.

— De ce ?

— De când locuiesc aici, alimentaţia mea a suferit serioase modificări. Mai întâi că nu am nevoie de toate acele dulciuri care mă bicIuiau când eram sleit de oboseală. Şi apoi, domnişoara Hildy m-a supus unui regim salutar : fructe, legume verzi şi pâine integrală.

— Dar îţi mai aduce şi miere.

El aprobă din cap.

— Şi untul de alune ? Şi ciocolata pudră ?

Faith îi înşiră o listă întreagă de ingrediente pe care el i le puse la dispoziţie. În câteva minute ea reuşi să pregătească un desert surprinzător de delicios.

— În mod normal, explică ea, trebuie să laşi aluatul să se odihnească vreo câteva ore în frigider ca să iasă fraged. Dar în felul acesta îţi trece orice poftă disperată de dulciuri...

Ea îşi termină porţia cu o plăcere evidentă. Amuzat, el contemplă expresia satisfăcută de pe faţa ei, apoi privi castronul.

— Am spus că nu sunt un fanatic al dulciurilor, spuse el zâmbind. N-am spus însă că aş fi alergic la alte forme de dulcegării...

*
* *

— Cât vrei să-ţi tai din el ?

Jones era așezat pe un taburet în fața oglinzii de la baie, cu un prosop de finet înnodat în jurul gâtului. Faith se afla în picioare în spatele lui, îmbrăcată cu un halat de bumbac, cu o pereche de foarfeci într-o mână și cu un pieptene în cealaltă.

— Habar n-am. Oricum, nu prea scurt. Dezvelește-mi fruntea. Dacă nu te-ai fi apucat să-mi faci codițe azi-dimineață, nu mi-ar fi dat prin minte niciodată că părul meu are atâta nevoie de o tunsoare.

— Drept să-ți spun, eu te găsesc foarte frumos așa, cu părul lung.

— Atunci, nu ești obligată să-l tai.

— O să mă mulțumesc doar să-l îndrept puțin.

— Bine. Am încredere în gustul tău.

Faith nu prea era expertă în materie de tunsori, dar de câte ori se ducea la coafor, observa cu atenție modul cum lucrau cei de acolo. Așa că se puse conștiincioasă pe treabă, străduindu-se să taie cu grijă vârfurile șuvițelor și verifică cu ochi de expert linia dreaptă a tunsorii. Jones închise ochii și părea că-și încredințase soarta în mâinile ei, fără nici o teamă.

Îngândurată, rememoră ultimele zile și constată cu bucurie că viața ei căpătase parcă un impuls extraordinar. Ceea ce trăia acum cu Jones nu avea nimic de-a face cu relațiile așa-zis serioase pe care le cunoscuse până atunci.

Merseseră împreună să înoate şi să pescuiască, să admire păsările şi florile sălbatice, pregătiseră împreună mâncarea, vorbiseră şi râseseră pe săturate, şi tăcereá o trăiseră împreună.

Apoi, făcuseră dragoste mereu şi mereu, fără ca vreunul din ei să se sature.

Totuşi, o umbră discretă dar omniprezentă scădea strălucirea acestui tablou idilic. Şi numai din cauza secretului pe care Jones refuza să-l dezvăluie. Cu toate eforturile ei de a îndepărta această umbră din minte, Faith nu reuşea decât să se gândească la ea.

Cum putea el despărţi complicitatea fizică de cea spirituală ? Nu înţelegea oare că pentru ea, ignoranţa era mai neplăcută decât orice adevăr, oricât de crud ?

Faith îşi privi în oglindă opera. Îi tunsese părul în scări, pentru a-i da mai mult volum. şi îi degajase ceafa.

Satisfăcută de cele reuşite, se hotărî să-i facă şi un masaj al capului, ca un tratament de favoare care şi ei îi făcea plăcere atunci când se ducea la coafor. Deodată, degetele ei dădură de nişte mici umflături situate în spatele urechii stângi.

— Ce-i asta ? Ai şi tu nişte cicatrici...

Mâna lui Jones căzu peste mâna ei ca gheara unui vultur asupra prăzii, şi o opri să-şi mai continue explorarea. Blocată, ea întâlni privirea lui în oglindă şi văzu sclipind mica flacără de panică pe care o ştia atât de bine.

Până la urmă Jones îi dădu drumul la mână.

— Nu-i nimic, spuse el cu un surâs slab. Am căzut de pe bicicletă când eram mic.

— Nu mă minți, Jones ! Mai degrabă spune-mi că nu este treaba mea... Dar nu mă minți ! Brusc, ea se întoarse și ieși din cameră.

Zdrobit, Jones își puse fruntea pe chiuvetă. Cicatricea... Uitase complet de ea. Acum i se părea chiar o minune că Faith nu o descoperise până acum. Ea, care făcuse inventarul celor mai mici detalii ale trupului lui, până și a pistruilor de pe degetele picioarelor !

Jones înjură pe înfundate și ieși la rândul lui din sala de baie. O văzu pe Faith în bucătărie și se gândi că este mai bine să-și acorde amândoi un moment de răgaz. Urcă în dormitor și începu să se îmbrace fără grabă, apoi coborî și el în bucătărie.

O găsi așezată în fața unei cești de cafea, care între timp se răcise, cu privirea pierdută în gol.

Pentru a-și ascunde încurcătura, el începu să inspecteze conținutul frigiderului.

— Ce preferi pentru micul dejun ? întrebă el. Clătite sau gogoși ?

Bineînțeles că nu primi nici un răspuns. Când se întoarse, privirea ei era mai jalnică decât a unui animal hăituit. Și, dintr-o dată, el hotărî că ea trebuia să știe totul. Totul.

— Nu mai suport, murmură ea dintr-o suflare. Am făcut tot ce am putut, dar este prea mult pentru mine.

— Faith...

— Lasă-mă să termin. Nu te acuz de nimic. La urma-urmei, tu ai pus condiţiile, iar eu le-am acceptat. Tăcu o clipă, înainte de a mărturisi: Dar, chiar că nu mai pot suporta, Jones. Sunt cuprinsă de îndoieli, îmi repet întruna că tu nu ai încredere în mine. În sfârşit... nu prea multă... Aşa că, prefer să nu-ţi mai pun întrebări, pentru că tot nu foloseşte la nimic. Abandonez... Este mai bine să plec înainte ca totul între noi să se deterioreze.

— Am să-ţi spun totul, draga mea.

Faith ridică spre el o privire neîncrezătoare.

— Iată, Faith... M-am refugiat aici, în mlaştini, pentru a-mi trăi ultimele zile...

CAPITOLUL IX

Era imposibil... Nu înțelesese ea bine cuvintele lui Jones.

— Sunt condamnat, reluă el. Nu-mi rămân de trăit decât câteva luni, poate chiar câteva săptămâni. Am o tumoră malignă la creier. Cicatricea pe care tu ai atins-o, este urma unei operații.

Faith rămase o clipă încremenită, fără glas. În sfârșit, adunându-și curajul, întrebă cu o voce abia auzită, de parcă nu-i venea să creadă :

— Este un cancer ?

El dădu afirmativ din cap.

— De când ai aflat ?

— De optsprezece luni. Totul a început cu banale dureri de cap. Le-am pus mai întâi pe seama stresului și a surmenajului. Dar curând durerile au devenit permanente și atât de violente încât nu mă mai puteam concentra asupra dosarelor. Am mers la medicul meu, acesta m-a trimis la un specialist... Până la urmă s-a descoperit existența unei tumori maligne.

Vocea lui i se părea lui Faith îndepărtată, de parcă povestea de pe marginea unei prăpăstii în timp ce ea se prăbuşea în vid. Strânse ceaşca în mână ca şi cum ar fi fost ultima creangă de care ea putea să se agaţe în cădere. Cuprinsă de ameţeală, îl ascultă enumerând lunga listă a dureroaselor tratamente la care fusese supus...

— Luni întregi, continuă el, nu aveam altceva de făcut decât să aştept cu răbdare rezultatele. La început, părinţii mei au fost în stare de şoc.

— Oricine ar fi fost la fel într-o asemenea situaţie, oftă ea, copleşită de povestirea care-i readucea în minte amintiri dureroase.

— Au insistat să locuiesc cu ei pentru a fi mereu în preajma mea şi a-mi acorda îngrijirile necesare. Ştiu că am să-ţi par ingrat... Îmi ador părinţii, dar îţi mărturisesc că aproape mă înnebuniseră. Şi Mary-Lynn la fel. Mi-a stat mereu alături, hotărâtă să nu rupă logodna. Şi totuşi, încet, încet, devotamentul ei mi-a devenit insuportabil. Uneori, noaptea, o auzeam plângând împreună cu mama mea.

— Dar eşti restabilit, interveni Faith. La prima vedere...

— Da, tratamentele au fost eficace. La prima vedere, aşa cum spui... Am luat în greutate, mi-a crescut din nou părul. Au trecut opt luni, fără cel mai mic semn de recidivă.

Mary-Lynn se lansase chiar în pregătirile pentru nuntă.

Tăcu şi începu să măsoare încăperea ca un leu în cuşcă.

În ciuda dorinţei ei nebune de a fugi, Faith rămase aşezată, fără să se mişte şi aşteptă în linişte ca el să continue.

— Într-o zi, migrenele au reapărut, reluă el. M-am dus din nou la medicul meu. Mi-a spus că, în această fază, dacă se forma o nouă tumoare, şansele de vindecare sunt minime, chiar sub un tratament intensiv.

— Şi ai preferat să nu te mai supui nici unui tratament.

Simţind în tonul ei dezaprobare, el adoptă o atitudine defensivă.

— Ce ai fi făcut tu în locul meu ? Deja îi supusesem pe apropiaţii mei unei teribile tensiuni psihologice. Nu văd de ce aş fi repetat aceeaşi experienţă.

— De ce ? Păi, pentru a-ţi prelungi viaţa !

— Sunt liber să aleg mai degrabă calitatea decât durata vieţii.

— Vrei să spui că pentru tine, această experienţă de pustnic, în aceste mlaştini, este o viaţă de calitate ? Dar ai tăi ? Te-ai gândit la ei ? Nu vezi că, sub pretextul de a-i scuti de o nouă încercare dură, îi cufunzi în cea mai îngrozitoare disperare ? Dacă ai fi auzit hohotele de plâns ale lui Mary-Lynn la telefon...

— Ascultă, Faith, eu am ales. Nu-mi voi schimba hotărârea.

— Aş prefera să le dezvălui unde te ascunzi...

— N-ai să faci asta.

Nu era o ameninţare, doar o simplă constatare. Într-adevăr, ea n-ar fi fost în stare să trădeze. Şi, dintr-o dată, se simţi complet dezarmată în faţa enormei mărturisiri a lui Jones. El era deci condamnat şi ea nu putea să facă nimic. După tatăl său, Jones era a doua fiinţă dragă inimii ei pe care boala i-o răpea.

Cum de putuse să fie oarbă atâta vreme şi să nu tragă singura concluzie care se impunea ? Construise interpretările cele mai halucinante în jurul existenţei secrete a lui Jones, în loc să privească faptele sub o lumină obiectivă care ar fi condus-o spre adevăr.

— Te rog, nu plânge, o imploră el.

— Ce aş putea face ?

— Speram că vei reuşi să uiţi pentru o vreme tot ceea ce tocmai ţi-am povestit, şi că vom continua să trăim aşa cum am făcut-o până acum, de la venirea ta aici.

— Este imposibil, Jones.

— Acum înţelegi de ce am vrut atât de mult să-ţi ascund adevărul ?

— Da, acum înţeleg.

Şi, incapabilă să-şi mai reţină lacrimile, izbucni în hohote de plâns.

— Vreau să stau puţin singură, spuse ea repede încercând să se calmeze.

Ştergându-şi cu stângăcie ochii, ieşi din bucătărie cât putu ea mai demn.

Jones nu se mişcă. Nu avusese încotro, trebuise să-i vorbească, dar era disperat de răul pe care putuse să-l facă lui Faith. Aproape asemănător celui pe care i-l făcuse lui Mary-Lynn. Poate chiar mai mare... Pentru că după ce trăise aceeaşi dramă cu tatăl ei, ea cunoştea acum intensitatea sacrificiilor şi a durerii care o aşteptau dacă rămânea în continuare cu el.

Desigur, el avea dreptate. Era mai bine, atât pentru ea cât şi pentru el, să se despartă cât mai curând posibil.

Acest gând trezi durerea care-i mistuia inima şi pe care reuşise să şi-o înăbuşe în aceste ultime zile. Nedreptatea situaţiei în care se aflau îi apăru dintr-o dată ca o crudă realitate.

Înţelesese că o iubea pe Faith cu o dragoste pătimaşă, foarte diferită de sentimentele pe care le încercase pentru Mary-Lynn. Şi avu certitudinea că Faith era marea dragoste a vieţii lui, o dragoste pe care boala i-o va răpi pentru totdeauna.

El care crezuse că depăşise toate etapele ce le avea de parcurs un bolnav incurabil — re-

fuzul de a crede în dragoste, depresia, rugăciunile şi resemnarea — se simţea acum inundat de un val de furie.

Deodată, prin fereastra bucătăriei, văzu pe cineva mergând pe afară. Furios, se apropie de geam. Domnişoara Hildy înainta liniştită spre casă.

Jones schiţă o mişcare de retragere, dar se gândi imediat că bătrâna lui prietenă nu putea bănui că sosise în momentul cel mai puţin potrivit posibil. Se îndreptă spre uşa de la intrare, o deschise şi o salută. Cât se putea de amabil.

Ea îi întinse sacul plin de fructe şi legume proaspete.

— Ţi-ai tuns părul ? îl întrebă ea.

— Nu, nu eu, Faith s-a ocupat de asta.

— Ştie să facă de toate, micuţa asta ! Dar unde este ?

— În dormitor. Hildy... vreau să-ţi cer un serviciu. Este foarte important.

— S-ar spune că ai necazuri...

— Va trebui s-o duci pe Faith la camping. Aş putea s-o fac eu, desigur, dar este mai bine ca ea şi cu mine să ne despărţim cât mai curând posibil.

— Dar ştii bine că eu nu iau niciodată vreun pasager în barca mea.

— Azi ai s-o faci. Este vorba despre Faith şi... şi eu ţi-o cer...

— Ce cauţi tu aici dacă spui că ea nu se simte bine ?! strigă Hildy indignată. De ce nu eşti lângă ea ?

Impresionat de gravitatea şi autoritatea cu care-i vorbise prietena lui, Jones urcă repede scara şi se duse lângă Faith, în cameră.

O găsi aşezată pe marginea patului. Nu mai plângea, dar privea fix în gol în faţa ei, palidă şi cu mâinile strânse, înerte pe genunchi.

— Faith !

Ea nu spuse nimic, nici măcar nu ridică ochii spre el.

— Faith, dragostea mea... Cred că ai face mai bine să părăseşti această casă şi insulă imediat.

Ea răspunse cu o imperceptibilă mişcare a capului, pe care el o interpretă ca un semn de aprobare.

— Domnişoara Hildy te va duce la camping. Eu mă ocup să-ţi fac bagajul.

Golind dulapul şi comoda, el puse lucrurile lui Faith pe pat. Remarcase astfel nişte haine pe care ea nu avusese încă ocazia să le pună aici. Luând prima rochie care-i pică în mână, începu să o împacheteze, apoi o desfăcu din nou şi o contemplă.

— Cât de frumoasă este rochia asta... spuse el. Nu ai vrea s-o pui ?

Faith se supuse. Se ridică şi, cu nişte gesturi automate, îşi scoase tricoul şi pantalonii.

Văzând-o aproape goală, Jones fu deosebit de şocat. Genunchii i se înmuiară şi ar fi dorit să fie cuprins de aceeaşi toropeală ca şi ea. Faith îşi punea rochia de mătase uşoară, turcoaz. Îşi reveni repede şi continuă să-i facă bagajul, coborând apoi amândoi la parter.

O găsi pe Hildy în bucătărie.

— Ce ţi s-a întâmplat, fetiţo ? întrebă ea văzând-o pe Faith. Ce s-a întâmplat ?

Fără să aştepte să audă răspunsul lui Faith, el se îndreptă spre sala de baie de unde începu să adune lucrurile ei, în afara şamponului. Nu se putea resemna să facă să dispară orice urmă a trecerii ei prin cabana de bârne...

Cu inima strânsă, se întoarse în bucătărie.

Hildy pusese să fiarbă nişte apă pe aragaz în timp ce Faith stătea aşezată la masă cu o faţă inexpresivă.

Bătrâna îl urmări cu privirea pe Jones.

— Micuţa asta n-o să plece nicăieri până ce nu va bea o ceaşcă din ceaiul meu, declară ea. Dar ce ai putut să-i faci, Jones, de ai adus-o în starea asta ?

— I-am spus adevărul.

— Ce adevăr ?

— Nu este cazul să joci teatru, Hildy, ştii foarte bine despre ce este vorba.

— Nu sunt nici eu perfectă, Jones, oftă bătrâna.

Scotocind prin sacoşa ei, scoase frunze, petale de flori, rădăcini, pe care le cufundă în apa fierbinte. Apoi acoperi oala cu o farfurie şi o lăsă să infuzeze. Două minute mai târziu, umplu o ceaşcă cu ceai, adăugă o linguriţă cu miere şi o puse pe masă în faţa ei. Supusă, ea sorbi o gură fără să ezite, mai sorbi o dată... După ce goli ceaşca, obrajii ei îşi mai recăpătaseră un pic de culoare.

— Foarte bine, spuse Hildy. Acum, dacă te simţi destul de în putere să mă însoţeşti, ia-ţi la revedere de la băiatul acesta. Încearcă cumva să nu dureze toată ziua. Eu mai am şi alte treburi !

Punându-şi pe umeri sacoşa ei plină, ieşi din bucătărie şi din casă.

Fără să piardă timp, Jones îi dădu lui Faith două plicuri : o scrisoare pentru Mary-Lynn, alta pentru părinţii lui.

— Te deranjează dacă le pui la poştă în Dallas ? o întrebă el.

Faith făcu semn cu capul că nu, şi le puse în poşeta ei.

— Îmi pare nespus de rău, continuă el. Aş fi vrut ca lucrurile să se întâmple altfel.

— Tu nu ai nici o vină. Şi apoi, eu mi-am căutat-o, nu ?

Nu, nu ea era vinovată, ci el, şi era pe deplin conştient de asta. Ea acţionase în ne-

cunoştinţă de cauză, fără să-şi poată imagina consecinţele actelor sale. Pe când el...

În ciuda sentimentului de vinovăţie care pusese stăpânire pe el, Jones nu regretă nimic din ceea ce se petrecuse între el şi Faith. Fiecare clipă petrecută cu ea era o amintire preţioasă pe care el o va păstra cu pioşenie până la ultima lui suflare.

Vru să-i spună cât de mult o iubeşte, dar nu îndrăzni.

— Este timpul să plec.

— Da...

— O să-ţi mai dau veşti din când în când.

— Ştii bine că nu trebuie...

Faith nu-l contrazise, se mulţumi să-i atingă uşor obrajii cu buzele înainte de a ieşi grăbită de parcă o urmărea ceva.

Din prag, Jones o privi îndepărtându-se spre râu, scoţându-şi sandalele şi mergând desculţă prin apă până la barca lui Hildy.

Urcă în barcă cu acele mişcări graţioase care-i aparţineau doar ei. El urmări cu privirea fragila ambarcaţiune care aluneca pe apă, hipnotizat parcă de acea siluetă turcoaz.

Dintr-o dată rămăsese singur. Se întoarse în bucătărie, se aşeză pe un scaun şi privi golul din jurul lui.

*
* *

Faith era la jumătatea drumului dintre lacul Caddo şi Dallas. Panglica neagră a şoselei

se derula printre colinele de argilă roşie şi dintr-o dată se întrebă ce căuta ea la volanul maşinii şi îmbrăcată în această rochie turcoaz pe care nu-şi amintea să şi-o fi pus.

Un val de amintiri îi invadă memoria, atât de vii încât fu nevoită să tragă pe dreapta. Tulburată, plină de îndoieli, îşi puse fruntea pe volan. Cum de putuse să-l părăsească pe bărbatul pe care-l iubea ? Era măcinat de o boală cumplită şi ea îl lăsase singur... După ce medicii îi puseseră diagnosticul, ea îl condamnase pentru a doua oară. Cum de putuse să facă aşa ceva ?

Bineînţeles, Jones profitase de starea de şoc pe care i-o provocase vestea, şi o încredinţase repede domnişoarei Hildy. Dar, totuşi... Ea nu opusese nici un pic de rezistenţă, în timp ce în aceeaşi situaţie, Mary-Lvnn, fosta lui logodnică, dăduse dovadă de generozitate şi de noblete sufletească. Jones intra într-o etapă crucială a bolii lui şi avea nevoie, mai mult ca niciodată, de dragostea necondiţionată şi de înţelegerea unei femei. De ce l-ar fi lipsit ea de toate acestea, din moment ce îl iubea mai mult decât orice pe lume ?

Era gata să se întoarcă, dar se răzgândi. Trebuia să se ferească să acţioneze necugetat. De altfel, poate că el nici nu mai voia s-o vadă. Pe de altă parte, trebuia să-şi evalueze şi ea limitele. Ar fi putut să izbucnească în

plâns cu prima ocazie, dacă l-ar fi reîntâlnit. Nimic nu putea să-i facă mai rău decât mila...

Până la urmă, Faith se hotărî să-şi continue drumul spre Dallas. Ajunsă acolo, se va informa la biblioteca medicală a universităţii şi va lua legătura cu medicul care l-a tratat pe tatăl ei. Când va avea suficientă tărie, se va întoarce la Jones.

Vor înfrunta împreună viitorul. Oricare ar fi fost acesta.

*
* *

Întins pe patul lui, Jones îşi dădu seama, după poziţia soarelui, că se apropia prânzul. Îşi simţea capul plin de zgomote, parcă un ferăstrău mecanic zumzăia în permanenţă şi parcă o bilă de popice lovea neîncetat pereţii. Îl asurzea o gălăgie insuportabilă.

Dacă ar fi fost de rea-credinţă, ar fi putut să pună pe seama bolii această durere de cap, altfel ca de obicei. Dar, cutiile goale de bere aruncate pe jos îi aminteau purtarea lui jalnică din ajun... De altfel, toată săptămâna şi-o petrecuse într-un soi de ceaţă opacă.

După plecarea lui Faith, disperarea lui se transformase foarte repede în furie. Deci, ea fugise, fără ca măcar să arunce o privire de regret în urma ei... Cum de putuse să-l abandoneze astfel ? Dar la fel se putea între-

ba de ce avusese el această speranță nebună că ea va rămâne alături de el, în ciuda oricăror probleme, împinsă de o dragoste la fel de puternică și înflăcărată ca dragostea pe care el o simțea față de ea.

Nu găsise altă soluție decât să-și înece durerea în bere... Într-o săptămână, băuse mai multă decât în tot restul vieții. Dar alcoolul nu făcea să-i dispară durerea, doar i-o atenua provizoriu și când se trezea, suferința era la fel de puternică. În plus, însoțită și de o puternică durere de cap.

Îi trebuiră câteva minute până să-și dea seama că, astăzi, zumzăitul nu venea din interiorul capului lui ci de afară. Produs de un motor de barcă...

Trebuia să fi fost tot imbecilul acela de polițist care tot îi căuta nod în papură. Cu câteva zile înainte, acesta bântuise prin împrejurimi pentru că auzise că el făcea braconaj...

Ei bine, oricine ar fi acest musafir, va avea primirea pe care o merită ! De altfel, Jones nu mai avusese ocazia să-și reînnoiască proasta reputație cam de multă vreme.

Se ridică și coborî scara cu un pas nesigur, clătinându-se. Când ajunse jos, nu mai auzi zgomotul motorului. Ciudat... Se apropie de fereastra bucătăriei și rămase câteva minute cu nasul lipit de geam, încremenit, incapabil de vreo reacție.

Faith... Faith era aici !

Era îmbrăcată într-un şort şi o bluză bleu care-i veneau de minune. Neîncrezător, el o privi apropiindu-se pe cea despre care credea că n-o s-o mai revadă vreodată... Apoi, se simţi cuprins de un val de furie. Cum îndrăznea ? De câte ori trebuia să-i spună adio ? Indignat, deschise uşa cu un gest brutal şi se înfipse în prag într-o atitudine agresivă.

Ea se apropia, cu sacul de voiaj pe umăr. Avea, deci, de gând să rămână mai multă vreme. Ce impertinenţă !

Îi aruncă privirea lui cea mai intimidantă, sigur că o va ţintui pe loc. Dar ea îl privea liniştită, cu ochii ei de un albastru mai pur decât cerul de vară. El observă că din privirea ei dispăruse orice urmă de milă sau nelinişte.

— Mi-e atât de ruşine de mine, spuse ea dintr-o dată. Nu ştiu dacă vrei să-mi mai acorzi încredere, dar sper că vei încerca...

— Ce vrei să spui ?

— Te-am abandonat...

— Eu am fost cel care te-am gonit ! Şi dacă va trebui, o voi face din nou.

— Nu. Am să te împiedic s-o faci. Voi rămâne cu tine, Jones, fie că vrei sau nu.

— Nici vorbă ! Vei face frumos cale întoarsă, te vei urca în această barcă şi vei pleca imediat.

El văzu deodată cum ei începu să-i tremure buza inferioară şi fu gata să depună armele.

Presimţea că hotărârea ei era mai puternică decât a lui.

— Ascultă, spuse ea, n-o să stăm toată ziua aici ca două statui. Lasă-mă să intru.

— De ce ?

— Pentru că vreau să rămân cu tine. Pentru că te iubesc, Jones.

CAPITOLUL X

Jones rămase încremenit în faţa lui Faith, năucit de parcă primise o lovitură în plină figură. Doar privirea îi trăda lupta ce se dădea în conştiinţa sa.

Esenţial era ca el să nu fugă din nou de ea. Şi, pentru a-şi păstra avantajul surprizei, Faith găsi puterea să-i servească un alt adevăr.

— Nu este cazul să faci pe eroul în faţa mea, continuă ea fără să-i lase o clipă de răgaz. Ce încerci să-mi demonstrezi îngropându-te aici ? Că eşti în stare să-ţi aştepţi sfârşitul fără să clipeşti ? Eşti şi tu ca toată lumea. Îţi este frică să mori şi nu ai nici un motiv valabil să-ţi impui această traversare solitară a deşertului. De altfel, sunt sigură că, în fond, tu nici nu-ţi doreşti să fii singur. De ce mă alungi de lângă tine ?

— Ceea ce spui tu, Faith, este foarte nobil, dar...

— Să ştii că nu sunt o inconştientă ! Încercarea pe care am trăit-o alături de tatăl

meu m-a învățat să trăiesc și ceea ce voi trăi alături de tine mă va face și mai puternică.

— Te-ai gândit bine ? Dacă te hotărăști să rămâi acum, n-am să mă mai pot lipsi de tine când starea sănătății mi se va degrada. Deja, ultima dată, mi-a fost cumplit de greu să te gonesc...

— N-o să mă mai goneşti acum !

O scrută cu privirea și deodată capitulă.

Se dădu la o parte ca să o lase să intre, fără să scoată vreo vorbă sau să facă vreun gest. Faith încercă să-și ascundă dezamăgirea în fața acestei aparente răceli, pentru că știa că de acum relația lor lua o altă dimensiune. Dintr-o simplă legătură efemeră, devenea un angajament absolut.

Când intră în casă, avu un șoc văzând dezordinea din interior. Până acum, admirase tocmai grija extremă pe care el o avea pentru ordine. Descoperise, cel mult, câte o pânză de păianjen ici-colo, sau câteva farfurii murdare în chiuvetă. Dar astăzi...

— În ultima săptămână am trăit ca într-un coşmar, spuse Jones.

— Văd...

Pernele canapelei zăceau prin toate colțurile camerei, la fel ca și cestile și farfuriile murdare care atrăgeau muștele si, probabil, și alte insecte. Mobila era acoperită de praf. Dar ceea ce o frapă cel mai mult erau cutiile goale de bere care erau aruncate peste tot.

Se apucase oare de băut ca să-şi uşureze durerea cauzată de boală ? Faith schiţă un zâmbet ca să-şi ascundă îndurerarea pe care i-o provoca acest gând trist.

Se hotărî să adopte imediat sinceritatea şi încrederea pe care, aşa cum îşi jurase, va fi fondată noua lor relaţie.

— Ţi-a fost foarte rău zilele acestea ? întrebă ea cu o voce deosebit de blândă.

— Cu capul este în regulă, dar aici...

Îi surâse timid, arătându-i cu un gest rapid locul în care îi bătea inima.

— Aici... mi-a fost atât de rău după plecarea ta, Faith, reluă el. Credeam că te-am pierdut pentru totdeauna.

— Aşadar, îţi face plăcere prezenţa mea aici ?

— Oh ! ştii bine doar...

La auzul acestor cuvinte, Faith se apropie de el, îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui şi i se ghemui la piept.

Şi totuşi, el nu-i răspunse cu aceeaşi ardoare ca de obicei, ci se mulţumi să o îmbrăţişeze cu o reţinere care o îngrozi.

— Cred că mi-ar face bine un duş, murmură el în sfârşit. Ţie nu ţi-e foame ?

— Oh ! Jones... Eşti incorigibil. De cum mă vezi, nu te gândeşti decât la mâncare !

— De data aceasta este altceva. Ultima mea masă datează de... Vezi, nici nu-mi mai amintesc ! La drept vorbind, mi-a fost greu

să stabilesc o ordine a priorităţilor. Să mă spăl, să mănânc, să...

Se întrerupse şi, cu un gest posesiv, o cuprinse de şolduri. În clipa aceea, ultimele îndoieli ale lui Faith se risipiră şi se simţi cuprinsă de un val de bucurie. Da, vor trăi împreună, liberi, îndrăgostiţi şi fericiţi.

— Am adus câte ceva de mâncare, spuse ea. Dacă vrei, eu pregătesc masa în timp ce tu faci un duş.

* * *

De cum ieşi din baie, ras şi îmbrăcat în haine curate, Jones se repezi spre bucătărie. Fără să spună o vorbă, o luă pe Faith în braţe şi o duse în dormitor.

Două ore mai târziu ieşiră de acolo.

Înfometaţi, devorară cu poftă sandvişurile pe care tânăra femeie le preparase mai înainte. Şi deja se apropia ora cinei...

Cu fiecare clipă, Jones se minuna şi mai mult de schimbarea de atitudine a lui Faith. Aceasta nu mai plângea... Din contră, emana o forţă incredibilă, o energie fantastică. Îi era de ajuns doar s-o privească, sau să o ştie aici, lângă el, pentru a regăsi instantaneu o imensă poftă de viaţă.

Ea îi oferise, fără condiţii, dragostea ei. Şi el aştepta momentul potrivit pentru a-i în-

toarce declarația pe care ea i-o făcuse la sosire, cele două cuvinte care-i schimbaseră cursul vieții.

Deocamdată însă, doar o privea.

Faith bău dintr-o înghițitură un pahar mare de lapte și se lăsă să cadă pe un scaun, satisfăcută și relaxată.

— Nu ți-a trecut niciodată prin minte ideea că nu ai aerul unui muribund ?

— Ei, poftim ! Cu o singură întrebare, ea distrusese utopicul castel din cărți de joc pe care el îl construise în ultimele luni cu atâta răbdare...

Se gândi că fusese, cu siguranță, naiv să creadă că dragostea pe care ea i-o purta era necondiționată. De fapt, Faith inclusese în pactul lor de îndrăgostiți o clauză de neocolit. Ea aștepta din partea lui confidențe complete asupra gândurilor lui cele mai intime, cele mai dureroase.

Și apoi, acum el o cunoștea suficient de bine pentru a ști că, atunci când ea punea o întrebare, era imposibil să o ocolești...

— Niciodată nu trebuie să te încrezi în aparențe, răspunse el evaziv..

Așa cum prevăzuse, ea insistă.

— Vorbește-mi despre tumoarea aceea. Care sunt dimensiunile ei ?

— Mi s-a spus că prima era aproape de mărimea unei migdale.

— Şi care este diagnosticul medicilor în legătură cu suferinţa ta actuală ?

— Ei bine, începu el vizibil încurcat, trebuie să-ţi... în sfârşit, nu s-a pus nici un fel de diagnostic.

— Poftim !?

— Dar aveam toate simptomele ca şi înainte. Dureri de cap, ameţeli, indispoziţie... Nu trebuie să fii mare savant să...

— Cred că acum nu vrei să-mi spui că nu este decât o supoziţie ?

— Nicidecum ! Am convingerea intimă că tumoarea s-a refăcut... De altfel, doctorul m-a prevenit asupra recidivelor care pot apărea în anul următor intervenţiei chirurgicale. Şi a ţinut să precizeze că sunt întotdeauna fatale.

Faith reflectă câteva minute, apoi întrebă, foarte calmă :

— Când ai venit aici ?

— La sfârşitul lunii august.

— Asta înseamnă opt luni, aproape nouă.... Ai observat vreo deteriorare a stării tale de sănătate de când trăieşti pe această insulă ?

— Drept să-ţi spun, murmură el, mă cam doare capul.

— Mai exact, când s-au manifestat mai violent aceste dureri de cap ?

— Azi-dimineaţă.

— Vreau să spun, reluă ea pe un ton răbdător, când ai avut dureri de cap care să nu fie rezultatul consumului exagerat de alcool?

— Ei bine, a doua zi după furtuna aceea, iar înainte, nu-mi mai amintesc prea bine.

— Dacă este să mă iau după statisticile pe care le-am consultat, mi se pare că tu eşti cazul cu evoluţia cea mai lentă descrisă vreodată de medici.

— În domeniul acesta, trebuie să eviţi să generalizezi.

— Sunt absolut de acord. De altfel, dacă aş putea pune mâna pe deşteptul acela de doctor care ţi-a băgat ideile astea în cap...

— Unde vrei să ajungi ?

— Mi se pare evident... Ţi-ai abandonat meseria, familia, i-ai aruncat pe toţi ai tăi într-o disperare profundă, când nici măcar nu erai sigur că eşti condamnat.

Făcând un ghemotoc din şervetelul de hârtie, îl aruncă spre Jones, apoi sări în picioare şi ieşi brusc din bucătărie. El o urmă.

— Nu este nici o îndoială, Faith. Sunt condamnat.

Dintr-o dată el fu frapat de întorsătura ciudată pe care o luase conversaţia lor. Până acum, el făcuse tot posibilul să-i ascundă lui Faith boala sa, şi iată că acum se străduia s-o facă să înţeleagă că era în faza terminală a bolii...

Faith deschise uşa de la intrare şi ieşi. Jones crezu că va alerga spre barcă, dar ea se opri pe verandă şi se prinse de balustradă cu ambele mâini, strângând cu atâta putere bârna de lemn încât încheieturile degetelor i se albiră.

Nu plângea, dar el observă că ochii îi străluceau de lacrimi reţinute.

Nu mai înţelegea nimic. Dacă ea avea convingerea că el va mai trăi mult timp, atunci de ce părea atât de nefericită ?

— Ştii ce aveam de gând să fac ? spuse ea într-o suflare. Voiam să te conving să părăseşti insula şi să începi un tratament medical. Voiam să consulţi un alt medic şi să-ţi demonstrez că poţi să fii salvat, sau, cel mai puţin, să-ţi prelungeşti viaţa. Şi acum...

Tăcu o clipă pentru a inspira profund şi adăugă :

— ... acum, aflu că poate tu nici nu eşti bolnav !

— Tumoarea există, Faith. Ca dovadă, durerile de cap.

— Există şi cazuri de vindecare spontană, insistă ea. M-am informat... Am citit tot ce s-a scris despre asta în revistele medicale.

— Eu nu cred în minuni.

— Şi tu crezi că domnişoara Hildy alege la întâmplare toate frunzele, florile, rădăcinile pe care ţi le aduce ca să-ţi prepari faimosul ceai ? Din curiozitate, am citit despre

efectele plantelor pe care ea le foloseşte. Cele mai mari laboratoare medicale se interesează despre efectele anticancerigene potenţiale a două dintre ele.

— Glumeşti ! Ai fi în stare să atribui asemenea efecte binefăcătoare fierturii domnişoarei Hildy ? „Ceaiului" ei, aşa cum îi spune ea ?

— Mi-ai spus chiar tu că bei în fiecare zi litri întregi... Corpul nostru ştie instinctiv ceea ce îi face bine, ajunge doar să-l asculţi. Dar, ca să-ţi răspund la întrebarea ta, nu ştiu dacă fiertura domnişoarei Hildy ţi-a vindecat tumoarea şi îţi mărturisesc că mă îndoiesc. Nici eu nu cred că s-a petrecut o minune. Adevărul este că sunt convinsă că tu nu ai făcut nici o recidivă, asta-i tot.

— Cum poţi fi atât de sigură ? Este absurd, Faith ! Dacă n-aş fi bolnav, de ce mi-aş fi abandonat familia, logodnica, meseria ? De ce mi-aş fi dat atâta silinţă să dispar, să găsesc acest colţ pierdut de lume, această mică insulă şi chiar să-mi schimb identitatea ?

— Poate că-ţi doreai teribil de mult acest lucru, fără să îndrăzneşti să-ţi mărturiseşti şi ţi-a trebuit un pretext...

— Dar ceea ce spui tu este oribil !

— Din contră, este absolut plauzibil. Acum doi ani, când te-ai hotărât să te duci la

doctor, cărui fapt atribuiai durerile tale de cap ?

— Surmenajului. Pe vremea aceea aveam enorm de mult de lucru. Apăream într-un proces, o afacere foarte complicată de faliment. În plus, părinții mei și Mary-Lynn mă hărțuiau să fixăm data nunții... Pe scurt, aveam toate motivele să fiu stresat.

— Și te-ai dus la doctor, care a diagnosticat o tumoare cerebrală. Ai fost obligat să-ți abandonezi munca, să renunți pentru moment la ideea căsătoriei. Poate că, într-o anumită măsură, te-ai simțit ușurat că scapi de aceste obligații, de aceste constrângeri...

— Nu m-am simțit niciodată... ușurat în toată această perioadă, Faith.

Privirile li se întâlniră și el văzu în ochii lui Faith că ea înțelegea toate suferințele și angoasele pe care le îndurase. Cu toate acestea, ea nu renunță la demonstrația ei.

— De acord. Dar ai putea să-mi spui cu ce te ocupai tu, în august trecut, când au început din nou durerile de cap ?

— Lucram din nou pe rupte și pregăteam iarăși un alt dosar deosebit de spinos. Și, apoi... este adevărat, Mary-Lynn se lansase din nou în preparativele ei pentru nuntă...

— Cu alte cuvinte, era o întoarcere la punctul de plecare.

— Tu chiar crezi că, nefiind în stare să depășesc o situație care îmi era insuportabi-

lă, în mod inconştient m-am refugiat în boală ?

— În orice caz, migrenele au reapărut în acelaşi moment în care se repetau împrejurările care precedaseră prima operaţie... Nu este decât o presupunere, bineînţeles, dar ea merită să fie luată în discuţie, nu ?

Iată deci unde voia ea să ajungă...

Dar Jones refuza să se lase convins. Nu se va mai supune nici unui examen medical suplimentar, pentru că ştia că, după aceea, va fi antrenat, fără îndoială, în angrenajul tratamentelor de tot felul.

— Nici nu se pune problema, declară el în sfârşit, pe un ton ferm.

— S-ar spune că ideea de a muri aproape că îţi place.

— Ce tot spui ? Delirezi !

— Ca să-ţi formulez lucrurile mai cu tact, tu dai impresia că vrei să-ţi aperi cu orice preţ viaţa actuală, adică o existenţă fără cea mai mică obligaţie profesională sau sentimentală. De aceea preferi să arunci un văl asupra stării tale de sănătate, cu riscul de a te înşela, mai degrabă decât să-ţi asumi responsabilităţi.

— Şi ce interes aş avea să trăiesc cu ideea că sunt condamnat, când, alături de tine m-ar aştepta un viitor cu braţele deschise ? În fine, vreau să spun că alături de tine viaţa îşi recapătă sensul.

Îi mângâie obrazul lui Faith, atât de fin sub degetele sale. Privirea tinerei femei se umplu de tandreţe şi, pentru o clipă, Jones speră că ea va abandona această conversaţie ridicolă.

Credea că se va refugia în braţele lui, când ea întrebă :

— Şi, înainte de declanşarea bolii, ce sens avea viaţa ta ?

Jones nu se putu împiedica să admire prezenţa ei de spirit şi-şi spuse că i-ar fi fost un adversar redutabil într-o sală de tribunal. De fapt, nu putea să nu recunoască faptul că ea avea dreptate, cel puţin dintr-un anumit punct de vedere. Într-o oarecare măsură, existenţa lui singuratică îl făcea mai fericit, îi dădea mai multe satisfacţii decât viaţa de tânăr avocat destinat unei cariere strălucitoare şi pe punctul de a se căsători cu o fată frumoasă şi liniştită.

Şi totuşi, dacă acel viitor i se păruse atunci atât de imposibil, de ce nu acţionase de o manieră mai pozitivă ?

Jones îşi imagina cu greu să-i poată spune lui Ned — unul din avocaţii cei mai bine cotaţi din Statele Unite, care-i deschisese uşile cabinetului său, şi pentru care lucrase — că s-a hotărât să renunţe la încurcatele afaceri care trebuiau apărate la Curtea din Dallas, pentru a se ocupa de micile păcate ce se petreceau în oraşul natal...

Iar, în ce privește anularea fără nici un motiv a căsătoriei cu Mary-Lynn, nu se gândise cum s-ar fi putut face. Aceasta ar fi produs un veritabil cataclism familial, cu nenumărate repercusiuni și, mai ales, neașteptate.

— Să zicem că ai avea dreptate, declară el. Dar atunci ai putea să-mi explici de ce și aici, departe de orice sursă de stres, durerile mele de cap au continuat să existe ?

— Poate din cauza altei surse de stres... de exemplu, teama de a fi atins de o boală incurabilă... De altfel, durerile tale de cap s-au diminuat, de cum ți-ai alungat din minte aceste idei morbide.

— Tu ai răspunsuri la toate, nu-i așa ?

Cu o figură îmbufnată, Jones își vârî pumnii strânși în buzunarele pantalonilor. Simțea nevoia urgentă de a fugi de privirea pătrunzătoare a lui Faith, de a fi singur, de a-și face un bilanț.

— Mă duc la pescuit, spuse el. Prefer să merg singur.

Jones regretă imediat aceste ultime cuvinte. Le pronunțase într-o tresărire ridicolă de vanitate. Până acum, Faith suportase toate accesele lui de proastă dispoziție cu o extraordinară răbdare dar, de data aceasta, el o trata cu o cruzime nedreaptă.

Faith reuși să-și ascundă tristețea.

— Cum vrei tu, replică ea. Dar reflectează la ceea ce am discutat. Nu ai ce pierde dacă

accepți niște examene medicale. Poate că ai chiar de câștigat.

— Dacă aceste controale vor dovedi existența tumorii, sunt sigur că vei căuta să mă convingi să urmez tratamentele...

— Îți promit că n-am să te împiedic nici o clipă să-ți trăiești restul zilelor așa cum vei dori. Nu voi pronunța niciodată cuvântul „tratament".

— În cazul acesta, mă gândesc.

Se ridică, ieși din bucătărie și plecă.

Faith se apropie de fereastră și îl urmări cu privirea, conștientă că își jucase ultima carte. Dacă Jones va refuza să facă aceste controale medicale acum, nu le va mai face vreodată. Și, bolnav sau nu, își va petrece toată viața aici, departe de lume.

Ca și domnișoara Hildy... Faith spera cu ardoare că examenele vor confirma ipoteza ei. Altfel, ea nu a făcut decât să trezească și să încurajeze speranțe false...

„Cel mai rău lucru este nesiguranța", gândi ea încercând să se liniștească.

Faith profită de absența lui Jones să facă curat și să aranjeze casa. Când totul fu gata, se duse să facă un duș. Cu gândul la Jones, își alese cele mai frumoase desuuri din dante-

ri neagră şi îşi puse o rochie uşoară din bumbac de culoarea lavandei.

Oricare ar fi hotărârea lui, ea va rămâne alături de el. La urma-urmei, deocamdată, dacă Jones se credea în continuare bolnav, era şi aceasta o formă de boală... Şi numai el, doar el singur, va hotărî, în ultimă instanţă, ce vrea să facă, să se trateze sau nu, să-şi hotărască viitorul, apropiat sau îndepărtat.

*
* *

Se înserase, când un zgomot de motor tulbură liniştea amurgului. Jones revenise...

Faith săltă capacul de pe cratiţa pusă pe plită. Specialitatea ei, chili cu carne, era gata.

O clipă mai târziu, Jones intră în bucătărie. Contemplă masa aranjată de Faith, cu faţa de masă roşie, cu buchetul de flori albe pus între două farfurii, schiţă un zâmbet ciudat şi obosit şi se apropie de chiuvetă să se spele pe mâini.

— Ţi-a mers bine la pescuit ? întrebă ea cu drăgălăşenie.

— N-am prins decât doi peştişori... Mmm... ce bine miroase.

Se întoarse spre ea şi o privi o clipă în tăcere. Spuse apoi, pe un ton mai vesel :

— Rochia aceasta îți vine de minune, draga mea. Ești încântătoare...

În sfârșit, aruncă o privire în living prin ușa întredeschisă.

— Am impresia că parcă nu mai este aceeași casă ! Te-ai străduit prea mult... Nu ești obligată să faci menajul.

— Oh ! trebuia să fac ceva.

— Nu aveam de gând să stau atât de mult, mărturisi el cu voce scăzută, cu o expresie gravă. Și vreau să mă ierți pentru cuvintele nechibzuite pe care ți le-am spus. Știu că tu nu vrei decât să mă ajuți.

— Hai, așază-te, dragule, spuse ea pe un ton lejer. La masă ! Se răcește mâncarea.

Jones se supuse și nu mai scoase o vorbă, în timp ce ea îi aduse un pahar de ceai cu gheață. Apoi, ridică spre el o privire strălucind de o emoție nedefinită.

— Îți mulțumesc, murmură el. Totul este altfel când ești tu aici... Este minunat. Și îți mulțumesc pentru că mi-ai lăsat timp să reflectez, în după-amiaza asta.

— Nu doream ca prezența mea să te stinghereacă.

— Tu nu mă stinghereștî niciodată, Faith, dar îți mărturisesc că simțeam nevoia să fiu singur. Nu mai știu deloc unde mă aflu... Și nu reușeam să mă concentrez la nimic. Acum este mult mai bine...

Ea se aplecă să pună cratița pe masă și el zâmbi privind prin decolteul rochiei de culoarea lavandei.

— Văd o margine dantelată... Spune-mi, aș fi indiscret dacă te-aș întreba ce porți sub această rochie fermecătoare ?

— Da, foarte indiscret, răspunse ea, prefăcându-se indignată. În orice caz, deocamdată...

Faith ar fi trebuit să se simtă flatată, dar dezamăgirea ei era prea mare pentru a mai aprecia licărirea senzuală care înviorase privirea lui Jones. Ea știa prea bine că el nu schimbase subiectul decât pentru a evita să vorbească despre hotărârea lui în privința controalelor medicale.

Jones se ridică, înconjură masa și, ajuns la ea, o cuprinse în brațe. O strânse o clipă la pieptul lui în tăcere, apoi o sărută cu patimă. Faith nu mai fu în stare să se gândească decât la buzele lui care puseseră stăpânire pe ale ei și la dulceața fierbinte a acestui sărut...

— În privința controalelor, murmură el în sfârșit lângă buzele ei, m-am hotărât să mă supun...

Se îndepărtă puțin ca s-o privească.

— Cu două condiții. Prima este ca tu să vii cu mine.

— Bineînțeles !

— Şi a doua... este ca eu să pot vedea, acum, ce porţi sub rochia asta...

Fără să mai aştepte răspunsul ei, el îşi strecură mâna prin decolteu şi, cu vârful degetelor, mângâie uşor dantela sutienului.

— Dantelă neagră ? spuse el abia auzit.

Faith se simţi purtată de un vârtej de emoţii — bucurie, dorinţă, pasiune şi... teamă.

Ce se va alege de ei doi, dacă ea îl va determina să renunţe la această singurătate pe care el şi-o cucerise cu preţul unor imense sacrificii şi ipotezele ei nu se vor adeveri ? Dacă el era într-adevăr atins de această teribilă boală, fără speranţă de vindecare ?

— Faith !

— Da, murmură ea, dantelă neagră...

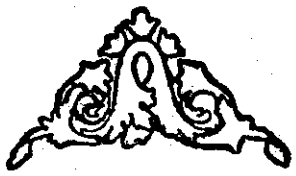

CAPITOLUL XI

— De ce, întotdeauna, sălile de aşteptare ale spitalelor sunt atât de reci şi neospitaliere ? întrebă Faith, străbătută de un fior.

— S-ar spune că sunt special concepute pentru a spori nervozitatea pacienţilor, răspunse Jones. Şi, după cum arăţi, văd că merge ! Nu ai putea să te opreşti o clipă, să nu te mai mişti pe scaunul acela ? Calmează-te, draga mea. O să mă înnebuneşti !

— De fapt, aşteptarea mă face să fiu aşa de nervoasă, nu sala.

Trecuseră trei săptămâni de la prima lor vizită la medic şi de la recoltările necesare analizelor. Astăzi fuseseră programaţi să vină la spital să ia rezultatele, şi neliniştea lor era la maximum.

Chiar dacă Jones, deja obişnuit cu astfel de aşteptări, părea mai răbdător decât Faith.

În timpul acestor trei săptămâni, nervozitatea lui Faith căpătase o asemenea amploare, încât se temea ca, până la urmă, să nu aibă şi ea probleme cu sănătatea.

Faith reacţionase de parcă viaţa ei depindea de rezultatul acestor analize. Şi, bineînţeles, într-un anume fel, chiar aşa era.

— Sunt aproape două ore de când aşteptăm, reluă ea.

— Te-am prevenit că vom petrece aici toată ziua. Asta este, nu avem ce face.

— Iartă-mă. Sunt un pic cam...

— ... nervoasă, da, ştiu. Ascultă, închide ochii şi imaginează-ţi că eşti în barcă, pe o căldură infernală, şi că ţi-ai vinde şi sufletul diavolului pentru un pahar cu limonadă cu cuburi de gheaţă.

Faith oftă.

Sigur, şi el ar fi preferat să fie în altă parte.

El îi promisese că va face aceste analize, dar în privinţa rezultatelor nu-şi făcuse iluzii prea mari. Chiar şi azi-dimineaţă, trebuise să ia patru aspirine ca să-i vină de hac durerii care făcea să-i plesnească tâmplele şi o făcuse pe ascuns ca să n-o neliniştească pe Faith.

Recunoştea, totuşi, că iniţiativa tinerei femei îl obligase să-şi reconsidere situaţia dintr-un alt unghi. Şi concluziile la care ajunsese erau uimitoare.

— Dę fapt, spuse el, m-am gândit.

— La ce ?

— La teoria ta asupra fugii mele inconştiente din faţa responsabilităţilor. Nu voi

pretinde niciodată că m-am prefăcut bolnav în mod intenţionat, dar admit că boala mi-a oferit o portiţă de scăpare ideală... Mai ales pentru a mă sustrage aceluí proiect de căsătorie cu Mary-Lynn fără a mă face de râs.

— Adevărat ? strigă ea. Deci, crezi că este ceva adevărat în teoria mea ? Ştii, în timpul acestor trei săptămâni, mi s-a întâmplat să am îndoieli în ce priveşte necesitatea acestor analize.

— Nu-mi spune asta acum !

— De ce ? N-o să laşi totul baltă, aşa, pur şi simplu ?

— Nu, bineînţeles. Acum, simt nevoia să ştiu şi eu ce este cu mine. Şi m-am hotărât să-mi revăd familia, indiferent de rezultate.

Jones nu şi-ar fi închipuit vreodată că ochii lui Faith vor deveni vreodată aşa de mari...

— Fuga mea se bazează pe o teorie simplă : ochii care nu se văd se uită... Iată de ce eram sigur că absenţa mea va atenua durerea părinţilor mei. În realitate, mă ascundeam în spatele unui pretext generos, pentru a nu fi nevoit să-mi explic motivul refuzului de a mă supune tratamentelor. Pe de o parte, ştiam că această alegere va duce la interminabile confruntări cu părinţii mei. Pe de altă parte, mă temeam de toate tratamentele medicale. Cred că începusem să mă tem de ele mai mult decât de moarte.

— Şi acum, întrebă Faith, te simţi în stare să-ţi aperi poziţia în faţa familiei tale ?

— Va trebui. Refuz în continuare să fiu spitalizat pentru tratamente, dar nu pot să-i mai las pe cei care mă iubesc să nu ştie nimic de soarta mea... Chiar dacă astăzi, după tot ce am făcut, n-ar fi de mirare să-mi trântească uşa în nas.

— Vor înţelege, sunt sigură.

— Domnul Jones ? Lawrence Jones ?

El se ridică şi, înainte de a se apropia de infirmiera care-l aştepta în pragul cabinetului, se aplecă spre Faith şi o sărută pe obraz.

— Te iubesc, Faith, murmură el.

Imediat ce el ieşi din încăpere, ea se repezi la toaletă şi plânse toate lacrimile ochilor ei.

Jones o iubea...

Ea jucase un rol determinant în viaţa lui. Dacă rezultatele analizelor vor contrazice ipoteza pe care o clădise, el se va întoarce printre ai săi şi va muri fără remuşcări...

După ce se mai linişti puţin, îşi dădu cu apă rece pe faţă şi se întoarse în sala de aşteptare. Ajunsă aici, închise ochii şi începu să se roage cu atâta ardoare cum n-o mai făcuse vreodată în viaţa ei.

Minutele treceau insuportabil de lent, măsurate de intrările şi ieşirile pacienţilor şi vizitatorilor.

În sfârşit, îl văzu pe Jones apărând în vastul hol de la recepţie.

Ca împinsă de un arc, sări în picioare şi se repezi spre el, în timp ce acesta achita la ghişeu costul consultaţiilor. Ea observă că gesturile lui erau calme şi liniştite şi faţa lui nu trăda nici cea mai mică emoţie.

— Ei ? întrebă ea încet.

— Să ieşim... Într-un spital, liniştea este obligatorie.

— Pentru că îţi închipui că eu nu mă pot controla ?

— Nu spuneam asta pentru tine, ci pentru mine...

El nu mai adăugă nici un cuvânt până nu intrară în lift. Aici, un zâmbet fericit îi lumină faţa, un zâmbet atât de minunat încât ea crezu că va leşina de bucurie.

— Au dreptate toţi când te consideră un bandit pe lacul Caddo ! exclamă ea. Toate poveştile acelea... pentru ce ? Radiezi de sănătate !

— Adevărat, draga mea. M-am purtat ca un imbecil. Toate analizele arată că sunt într-o perfectă stare de sănătate...

Faith ridică privirea spre cer şi se aruncă în braţele lui Jones. Bucuria ei se transformase repede într-o criză de râs molipsitor şi, când ajunseră la parter, trebuiră să iasă fugind din spital.

Cum ajunseră afară, Jones scoase un strigăt de bucurie şi alergă împreună cu ea pe peluza scăldată de soare.

Se rostogoliră pe gazon agăţaţi unul de altul cu toată înflăcărarea vieţii regăsite.

Faith sorbea de pe buzele lui Jones elixirul unei pasiuni pe care nimic de acum încolo nu o va putea face să dispară.

— Să ne întoarcem repede acasă, spuse el. Te doresc, Faith, te doresc...

— Mai bine să mergem la mine. Apartamentul meu este la douăzeci de minute de aici.

Alergară până la maşină.

Traseul fu scurt şi neaglomerat, dar mâinile ei tremurau în aşa fel pe volan, încât trebui să facă apel la tot talentul ei de a conduce pentru a evita vreo tamponare. Este adevărat că Jones profita de orice oprire de circulaţie pentru a o săruta pe gât, pentru a-i scoate agrafele care-i ţineau cocul, sau pentru a-i mângâia braţele goale...

În sfârşit, ajunseră la destinaţie, surescitaţi, dar nevătămaţi.

Faith parcă maşina chiar în faţa casei în care locuia, o clădire mică cu două etaje, care dispărea în spatele unui zid de vegetaţie.

— Am ajuns ! spuse ea. Eu locuiesc la etajul doi. Şi, cu accidentul meu şi cu toată munca la teză, nu prea m-am mai ocupat de grădină...

Dar lui Jones puţin îi păsa de aceste detalii. Trepida de nerăbdare în timp ce ea scotocea prin geantă în căutarea cheilor. În sfârşit, ea deschise uşa şi urcară împreună la etajul doi.

Făcând abstracţie de căldură şi de cele câteva plante care suferiseră vizibil de sete, apartamentul ei era la fel de primitor de parcă ar fi plecat abia de ieri din el.

Dădu drumul imediat aerului condiţionat, deschise geamurile şi uşa care dădea spre balconul umbrit de iederă. Respiră apoi profund briza care făcea ca această zi să fie atât de plăcută.

Jones îşi semnală prezenţa în spatele ei şi îi scoase din păr ultimele agrafe.

— Nu te-am văzut niciodată coafată astfel, remarcă el. Există vreun motiv pentru care ai făcut această inovaţie ?

— Întotdeauna mă coafez aşa, atunci când vreau să am un aer mai serios, mai profesional... sau, dacă vrei, când trebuie să par mai sigură pe mine, în deplinătatea forţelor mele. Şi, Dumnezeu ştie că azi era nevoie de aşa ceva !

El o privea cu încântare, trecându-şi degetele prin buclele ei blonde.

— Sper că acum nu mai ai nevoie de a fi în deplinătatea forţelor tale, murmură el.

Prinzând-o de talie, îi mângâie uşor şoldurile, apoi palmele sale urcară încet spre

rotunjimile sânilor. Faith se simți dintr-o dată foarte slabă și se sprijini de balustrada din fier forjat.

— Am putea aștepta să se mai răcorească în casă...

— Nu pot să mai aștept !

— Dar, Jones, nu o să... Ce faci cu pernele acelea ?

— Nu ne vede nimeni aici, doar dacă nu o fi cineva ascuns printre ramurile copacilor.

Fremătând, ea aruncă o privire neliniștită prin frunzișul care înconjura balconul dar, foarte repede, uită de restul lumii. Jones o făcu să se întindă lângă el pe perne, și începu să-i scoată bluza de mătase.

Dimineața, îmbrăcându-se ca să meargă la spital, desigur, nu prevăzuse că vor face dragoste pe balcon... Și se trezea acum, fremătând de dorință, îmbrăcată cu desuurile ei cele mai austere.

Evident, Jones nu se formaliză pentru atâta lucru și o privea cu sete și încântare.

— Așteaptă... spuse ea deodată.

Într-o clipă fu goală, profilându-se pe motivele de fier forjat ale balustradei.

— Faith !

— Ei bine, ce ? Nu mai ești așa de grăbit să facem dragoste ?

— Oh ! ba da...

— Ai fi preferat să rămân în acest oribil șort de bumbac ?

— Nu, nu...

— Şi tu ? Nu ai de gând să-ţi scoţi cămaşa ?

— Totuşi, iubito, poate că ne vede cineva...

Ea râse cu poftă şi începu să-l dezbrace, improvizând pe pielea lui mângâierile cele mai rafinate şi mai fierbinţi.

Când, în sfârşit, gol la rândul său, îşi simţi trupul atins de briza verii, Jones fu cuprins de un extraordinar sentiment de libertate, de parcă fiecare părticică a fiinţei sale respira deodată un aer nou şi îmbătător.

Tocmai întorsese spatele morţii... Era ca şi cum i se acordase o graţiere. Şi se gândi că datorează această graţiere îngerului pe care-l răsfăţa în acea clipă cu o mare tandreţe, cu senzaţii unele mai delicioase ca altele.

Cu atingeri delicate ale buzelor pe pielea ei catifelată, Jones o acoperi cu sărutări, până când, cu vârful limbii mângâie perlele brune ale sânilor.

Faith se cambră, cu un suspin voluptuos.

Curând, urcară împreună primele trepte ale plăcerii, unduindu-şi trupurile în ritmul dorinţei lor.

Jones o privea pătimaş şi îşi cufundă privirile în faţa senină a iubitei lui care îl privea cu ochii dilataţi. Ea fu ghidul şi lumina lui până în clipa când, ajunşi la capătul călă-

toriei lor, trupurile li se contopiseră într-unul singur.

Când el reveni pe pământ, ea era ghemuită în braţele lui.

— Pot să-ţi vorbesc, draga mea ?

— Da...

— Ştii că nu prea sunt priceput să spun fraze frumoase, dar vreau să ştii că eşti cea mai frumoasă şi mai senzuală dintre femei... Eşti o amantă minunată. Sunt nebun după tine... şi...

Făcu o pauză pentru a-şi regăsi suflul.

— Te iubesc, Faith. Te iubesc cum n-am iubit pe nimeni vreodată şi, pentru că din nou viitorul se deschide în faţa mea, aş dori ca acest viitor să fii tu...

Faith ridică spre el ochii ei albaştri, care i se părură puţin prea strălucitori. Apoi, ea îşi dădu cu un gest nonşalant părul pe spate, şi spuse cu indiferenţă :

— Este cea mai frumoasă declaraţie care mi s-a făcut vreodată, Jones. Nu ştiu ce să spun. De altfel, acum mi-e prea cald, mă duc să fac un duş. Nu te superi că dispar câteva minute ?

— Nu, nu...

Când rămase singur, Jones se întrebă în ce moment făcuse un pas greşit. Ştia că Faith îl iubeşte. Ea i-o spusese şi, oricum, totul în ea îi vorbea despre asta, felul în care-l pri-

vea, felul cum îi zâmbea, cum făcuse dragoste.

Şi apoi, i se părea ciudat ca ea să aibă reţineri, când el îi propusese o relaţie stabilă din moment ce simboliza pentru el încrederea în viitor.

Atunci ? Ce se întâmplase ?

Se arătase oare prea grăbit, iar ea ar fi preferat să facă proiectele de viitor etapă cu etapă ? Probabil. Trebuia, mai întâi, să se obişnuiască amândoi cu ideea că Jones are o viaţă înaintea lui şi când existenţa lui va lua un curs normal, vor putea să reconsidere împreună viitorul.

Jones ştia prea bine ce-şi doreşte. O dorea pe Faith, îşi dorea copii, o familie...

Se simţea de acum incapabil să mai conceapă viaţa fără ea. El îi salvase viaţa, înainte ca ea să-l scoată din obsesia morţii. Amândoi erau un fel de supravieţuitori pe care nimic nu-i va mai putea despărţi.

Faith îşi lipi obrazul de faianţa rece care acoperea pereţii sălii de baie. Încercă o clipă să-şi stăpânească lacrimile, apoi le lăsă să curgă în voie şi să se amestece cu apa călduţă care o învăluia.

Luată prin surprindere de propunerea lui Jones, preferase să fugă.

Faith nu refuza să devină soţia lui. Din contră, nu-şi dorea nimic altceva. Ştia că ei doi ar forma un cuplu echilibrat, găsind unul

în altul putere și vitalitate, așa cum au făcut până acum.

Și apoi, ea își dorea să aibă copii. Cine le-ar fi putut fi un tată mai bun decât Jones ? El ar fi știut mai bine ca oricine să-i învețe ce înseamnă răbdarea, blândețea, respectul pentru celălalt. Dar rămânea un obstacol important.

Ultima tentativă de căsătorie a lui Jones se soldase cu un eșec lamentabil și, dacă ar fi acceptat să se căsătorească cu el, se temea să nu creeze din nou condițiile care provocaseră acest derapaj necontrolat în viața acestui om.

De altfel, era aproape sigură că propunerea lui fusese rodul unui impuls de moment.

Fără să mai pună la socoteală că într-o zi, viața idilică pe care ei o duceau acum pe insula dintre mlaștini trebuia, oricum, să ia sfârșit.

Faith ar fi fost atunci obligată să investească timp și energie în cariera sa întreruptă, iar Jones ar fi trebuit să reînnoade legăturile solide cu familia lui.

În aceste ultime săptămâni ei nu trăiseră decât cu un singur gând în minte : rezultatul analizelor medicale. Și acum, când această scadență trecuse și ei aveau dovada stării lui de sănătate, Faith vedea viitorul destul de neclar și misterios.

Ea nu se putea căsători cu Jones dacă aceasta ar fi compromis întoarcerea lui la o viață normală.

Și, pe de altă parte, nu voia să-l piardă...

CAPITOLUL XII

Casa părinților lui Jones, cu coloanele ei albe și frontonul de piatră, era la fel de frumoasă și impunătoare ca și cea care adăpostise aventurile lui Scarlett, eroina din „Pe aripile vântului". În față se întindea o imensă peluză mărginită de copaci maiestuoși și o alee cu pietriș roșcat ducea spre intrare, după ce făcuse înconjurul unei fântâni fantastice unde tritoni de bronz aruncau apa care cădea apoi pe copitele unor superbi cai, și ei tot din bronz.

— Părinții tăi sunt, probabil, cei mai bogați oameni din zonă, dacă locuiesc într-un palat ca acesta, spuse Faith.

— S-ar putea, într-adevăr... Împreună cu familia Hoffman.

— Familia Hoffman ? Vorbești despre familia lui Mary-Lynn ? Ah ! înțeleg... Mi-e teamă că, în cazul acestora, nu vor accepta atât de ușor ca eu să urmez unei atât de bogate moștenitoare...

Faith descoperi cu uimire că familia lui Jones poseda într-adevăr o avere imensă.

Cum o vor primi pe ea, care nu avea nici un ban şi care se îmbrăca cu haine cumpărate cu preţ redus ?

— Nu te nelinişti, spuse Jones. N-am să le dau explicaţii prea amănunţite asupra relaţiei noastre. Am să le spun, pur şi simplu, că eşti o prietenă.

O prietenă... Faith se gândi că părinţii lui Jones îşi vor da seama imediat că ea reprezenta mult mai mult pentru fiul lor. Şi spera că nu o vor acuza pe ea că i-a sucit capul şi nu o vor face răspunzătoare de dispariţia lui. Dar îşi păstră numai pentru sine temerile. La urma-urmei, o interesa prea puţin ce vor gândi ei despre ea.

Dacă acceptase să-l însoţească astăzi pe Jones aici, era doar pentru a-i fi un sprijin moral de care avea atâta nevoie pentru a trece şi de această ultimă încercare.

De altfel, după această vizită, numai Dumnezeu ştia ce se va alege de ei doi... De când ea primise cu o deosebită dezinvoltură propunerea lui Jones, exista între ei o tensiune uşoară, dar constantă.

— Poate că ar fi fost mai bine să telefonăm înainte, spuse ea în timp ce cobora din maşină. Nu ţi-ai văzut părinţii de aproape un an. Ar putea avea un şoc teribil revăzându-te aşa, brusc.

— Îşi vor reveni repede. Prefer să apar pe negândite şi să nu le las prea mult timp să aprecieze tot răul pe care l-am făcut.

— Vor fi atât de fericiţi să te vadă, încât vor uita totul ! Şi, în definitiv, sunt părinţii tăi... Sunt sigură că vor înţelege ce s-a petrecut în sufletul tău.

— Nu sunt chiar atât de sigur ca tine... Dar vom vedea.

Ajunseră în faţa uşii de la intrare şi el apăsă butonul soneriei.

— Tu suni înainte de a intra în casa părinţilor tăi, adică la tine acasă ?

— Da. Ei nu mă aşteaptă.

— Ah...

Le deschise o femeie de vreo şaizeci de ani. Faith o găsi frumoasă, mândră şi foarte elegantă. Purta o rochie din in de culoarea nisipului şi nişte pantofi din pânză, albi.

Părul ei negru cu câteva şuviţe argintii era strâns la spate cu o eşarfă de mătase. Faţa cu pometii înalţi era luminată de un machiaj discret şi sobru. Îi întâmpină cu un zâmbet distant, apoi strigă :

— L.J. !

Şi se prăbuşi.

— Mamă !

Jones se repezi s-o prindă ca să nu cadă pe dalele de marmură ale holului.

În aceeaşi clipă apăru şi camerista, îmbrăcată toată în negru, cu un mic şorţuleţ de dantelă albă. Văzându-l pe Jones, păli, îşi făcu cruce şi se lansă într-un enigmatic discurs în limba spaniolă.

Cu toată necunoașterea acestei limbi, Faith înțelesese că femeia spunea ceva despre poliție.

Din fericire, doamna Jones își reveni înaintea cameristei și aceasta nu avu timp să ia vreo inițiativă nefericită care i-ar fi condus pe cei doi vizitatori la postul de poliție.

— Calmează-te, Juanita ! Nu sunt niște hoți ! Vezi bine că este fiul meu... Se întoarse spre Jones. Aș vrea să știu ce te-a apucat, L.J. ! Ce idee ți-a venit să dispari timp de aproape un an fără să dai vreun semn de viață părinților tăi, în afara acelei scrisori ridicole de trei rânduri ? Nu-ți dai seama că noi te-am crezut mort ?

— Trebuie să-ți explic, mamă...

— Chiar aștept să-mi explici !

Instinctiv, Faith se depărtase de mama lui Jones. Femeia aceasta nu avea nici un pic de sentiment matern ?! Și el... Doamne ! Părea un adolescent care luase pe ascuns, pentru prima dată mașina tatălui său și o aducea înapoi cu o aripă șifonată...

Dar dintr-o dată, doamna Jones se transformă, deveni mai umană. Cu ochii înecați de lacrimi, își îmbrățișă fiul.

— Oh ! L.J. ! Îmi vine să înnebunesc ! Nu pot să cred că ești aici, în fața mea... În viață !

Apoi, la fel de brusc și imprevizibil ca prima dată, se produse o nouă metamorfoză și

reuşi să se stăpânească. Descărcarea sentimentală se terminase...

— Dacă te-ar fi întâmpinat tatăl tău, ar fi putut face un infarct, spuse ea. Din fericire, acum nu este acasă. Am să-i anunţ vestea cu prudenţă. Dar este tare neplăcut... Va trebui să-i telefonez la club...

— Înainte de asta, mamă, aş vrea să ţi-o prezint pe Faith Kimball, interveni Jones. Fără ea, cu siguranţă că eu n-aş fi aici.

— Sunt încântată să vă cunosc, domnişoară Kimball, declară doamna Jones, aruncându-i o privire rece.

— Spuneţi-mi Faith...

Mama lui Jones dădu din cap şi părea că şi uitase de ea. Repeta întruna că trebuia să-l prevină pe soţul ei fără întârziere, şi îi conduse într-un salon imens.

— Şi Mary-Lynn ? continuă ea. Când mă gândesc că ai abandonat-o pe biata copilă fără o explicaţie... În ce stare ai lăsat-o ! Dar nu ai de unde să ştii, desigur... Şi, bineînţeles, nu eşti la curent despre...

— Despre căsătoria ei cu Dinsmore ? Ba da, am aflat. A făcut foarte bine că s-a măritat cu el. Era cel mai bun lucru pe care-l putea face.

— Cum îndrăzneşti să spui asemenea lucruri ? Ne-ai băgat într-o încurcătură teribilă, L.J. Tot oraşul a vorbit despre dispariţia ta. S-a spus chiar că Mary-Lynn a acceptat

oferta lui Dinsmore doar de necaz că te-a pierdut. Tatăl ei nu şi-a revenit nici acum. El, care-şi pusese atâtea speranţe în căsătoria asta care trebuia să pecetluiască o alianţă solidă între familiile noastre. În ce-l priveşte pe tatăl tău... poţi să-ţi imaginezi dezamăgirea lui...

— O să mai vorbim despre asta altă dată, promise el. Acum telefonează-i tatei.

— Da, da... Dar ştii că tatăl tău nu poate suferi să-şi întrerupă partida de golf!

Începând din această clipă, lucrurile nu puteau să se mai degradeze.

Nu se putea spune că părinţii lui Jones erau nişte oameni răi, dar Faith nu aflase până acum că pot exista nişte fiinţe atât de afectate şi convenţionale. Înţelegea acum mai bine de ce Jones avea tendinţa să-şi interiorizeze toate problemele. Probabil că o mare parte a existenţei lui şi-o petrecuse încercând să le fie pe plac. Ceea ce, ascultându-le reflecţiile, nu era o treabă uşoară.

Astfel că, în ciuda incontestabilei bucurii de a-şi fi regăsit fiul sănătos, nu se jenară, la cină, la care fusese şi Faith invitată, să critice atitudinea iresponsabilă a lui Jones.

— Îţi dai seama de consecinţele ireparabile ale gestului tău? spuse domnul Jones. Ţi-ai ruinat cariera! Este de neconceput să dispari timp de un an de zile! Şi acum, cazi

ca din cer şi ai vrea probabil să-ţi reiei cursul vieţii de acolo de unde ai lăsat-o !

— Ştiu, tată.

— O să încerc să vorbesc cu bătrânul Creasey, adăugă domnul Jones cu un aer satisfăcut. Pentru ştiinţa dumitale, domnişoară Kimball, Creasey este unul dintre oamenii legii cei mai prestigioşi ai acestei ţări, şi Jones, înainte să dispară ca o haimana, lucra pentru el.

— Nu este nevoie să faci asta, tată. Am să-i vorbesc eu însumi. Cred că n-o să am dificultăţi în a găsi un loc acolo, fie chiar şi cu un salariu mai mic decât cel pe care l-am avut.

— Înainte să te duci să-l vezi pe Creasey, sper că te vei tunde.

Remarca aceasta venise din partea doamnei Jones, care îşi privea fiul cu o mutră disprețuitoare.

Faith fu gata să-i interzică să se atingă de un singur fir de păr de pe capul lui Jones, dar, prudentă, nu spuse nimic.

Acest interminabil dineu luă sfârşit. Faith se aştepta să-i vadă pe bărbaţi retrăgându-se în bibliotecă, să bea împreună un whisky, să fumeze o ţigară. Dar nu avură ocazia, pentru că se auzi soneria. Câteva clipe mai târziu, o tânără brunetă, adorabilă, se aruncă în braţele lui Jones.

— Oh ! L.J., dragul meu L.J. ! strigă ea sărutându-l.

Jones se făcuse roşu ca racul. Doamna Jones profită de confuzia generală şi o luă pe Faith de braţ.

— Nu ai vrea să vezi colecţia de bonzai a soţului meu ? Da, sunt sigură că te interesează. Ah ! cred că soţul meu s-a şi retras, de altfel...

„Iată cum sunt aruncaţi unul în braţele celuilalt, amanţii despărţiţi..." gândi Faith cu amărăciune.

Din fericire, în clipa aceea Jones îi aruncă o privire imploratoare, ca pentru a o anunţa că era depăşit de evenimente. Faith îi făcu un semn discret cu capul şi încercă să-şi stăvilească sentimentul de gelozie care o invadase.

— Spune-mi, aş vrea să ştiu... începu doamna Jones. Dumneata şi fiul meu... în sfârşit, cum să spun ? Este ceva serios în... prietenia voastră ?

— Fără îndoială. Dar nu am intenţia să mă căsătoresc cu el, dacă asta vă îngrijorează.

— Ah ! da, mărturisesc că-mi iei o piatră de pe inimă... Nu că aş vrea să-ţi fac nici cel mai mic reproş, draga mea copilă, dar după toate prin care a trecut Jones, cred că va avea nevoie de timp ca să-şi facă ordine în viaţa lui.

— Sunt cu totul de părerea dumneavoastră, doamnă, o liniști Faith.

Atunci apăru și Jones, singur.

— Dar unde a dispărut Mary-Lynn ? întrebă mama sa, vizibil neliniștită.

— S-a dus acasă, îi răspunse el. Lângă soțul ei... De altfel, cred că este timpul să plecăm și noi.

— Nu dormi aici ?

— Nu, rămân în noaptea asta în Dallas. Dar nu te îngrijora, mă întorc peste câteva zile să mă apuc să-mi fac ordine în casă. Noapte bună, mamă.

O sărută pe obraz și ea îi întinse o mână moale lui Faith, apoi plecară.

— Ai urme de ruj pe bărbie, Jones, și sunt sigură că nu sunt de la mine.

— Ești geloasă ?

— De ce n-aș fi ? O fată superbă, cu niște picioare care nu se mai terminau, se aruncă de gâtul tău, te sărută, iar eu ar trebui să aplaud sau să tac ?

— Mary-Lynn era foarte tulburată.

— Despre ce ați vorbit ?

— Crede-mă, nu a fost un moment prea plăcut. Mai întâi, mi-a reproșat că am abandonat-o fără nici un motiv. Când eu i-am amintit că ea s-a consolat destul de repede în brațele altuia, a schimbat subiectul. M-a chestionat în legătură cu tine și, în concluzie, a declarat că, în toată această poveste, mie mi se cuvine premiul pentru infidelitate !

— Doar atât ? Hotărât lucru, merg din surpriză în surpriză... Nu avusesem deloc în vedere acest gen de primire din partea părinților tăi, nici din partea logodnicei tale...

— Fostei mele logodnice, o corectă el. Mary-Lynn este prea preocupată de micile ei nimicuri pentru a fi în stare de vreo urmă de compasiune la adresa mea. Iar în ce-i privește pe părinții mei... Îmi pare rău, Faith. Și eu, care voiam să te conving ce bunici minunați ar fi fost...

Bunici... Faith nu se simțea în formă ca să abordeze subiectul acum, dar simțea că nu-l va mai putea ocoli prea mult timp.

Va putea să evite căsătoria fără a distruge legătura lor ? La acest gând, se simți străbătută de un fior și își aminti că era în joc sănătatea lui Jones, viața lui.

Făcură restul drumului în tăcere. Când ajunseră la ea acasă, Faith remarcă aerul îngrijorat al lui Jones.

— Te doare capul ? îl întrebă ea.

— Puțin... Ai cumva o aspirină ?

Faith n-ar fi putut spune că este surprinsă. Domnul și doamna Jones erau în stare să dea dureri de cap oricui...

Luându-l pe Jones de mână, îl conduse până la canapea.

— Hai să încercăm, măcar o dată, un re-

mediu natural, spuse ea. Întinde-te şi pune-ţi capul pe genunchii mei.

Ea îi masă îndelung ceafa şi tâmplele şi când observă că el închide ochii, începu să-i vorbească încet, în şoaptă, îndemnându-l să-şi relaxeze fiecare muşchi.

— Acum, imaginează-ţi că eşti la pescuit. Ai aruncat ancora într-un loc minunat, însorit, ţi-ai preparat un pahar mare din ceaiul domnişoarei Hildy. Începe să sufle o briză uşoară...

— Eşti şi tu la bord ? întrebă el cu voce somnoroasă.

— Dacă tu o doreşti...

— Absolut.

— Atunci, sunt şi eu. Deci, începe să sufle o briză uşoară şi...

— Faith, vrei să te căsătoreşti cu mine ?

Smulsă brusc din ambianţa languroasă pe care încerca să o creeze, ea oftă.

— Oh ! Jones... gemu ea, nu ai vrea să vorbim altă dată despre asta ? Eu va trebui să-mi susţin în curând teza şi va trebui să-mi caut în mod serios ceva de lucru. Iar tu, tu va trebui să începi totul de la zero. În loc să te gândeşti atât de repede la căsătorie, ar fi mai bine să-ţi oferi un timp de gândire...

— Dar, Faith, eu am avut o doză mai mult decât suficientă de timp de gândire în cursul ultimelor luni. Credeam că mă iubeşti. Dar poate că declaraţiile tale de dragoste se a-

dresau doar acelui Jones, de atunci, cel care era un condamnat.

— Cum poţi să-mi pui astfel dragostea la îndoială ? Voiam doar să spun că mi se pare prost ales momentul pentru a lua o asemenea hotărâre. Nu uita că este vorba de viitorul nostru.

— Nu te mai obosi, Faith. Am înţeles. Tu te-ai devotat acelui Jones, cu trup şi suflet, pentru că ţi se părea un caz interesant, nu-i aşa ? Redevenind sănătos, am pierdut orice interes în ochii tăi, am devenit un om obişnuit, banal...

— Eşti odios ! Cum poţi gândi astfel ?

— Ei bine, îmi cer scuze că mă aflu în viaţă şi că ţi-am încurcat planurile şi cariera.

Se ridică şi se îndreptă cu pas hotărât spre uşa de la intrare.

— Jones ! strigă Faith. Unde te duci ?

— La hotel.

— Ah ! Nu ! Ar fi prea simplu... Mă acuzi pe nedrept şi apoi vrei să pleci fără să asculţi ce am şi eu de spus în apărarea mea ?

— Foarte bine. Te ascult.

— Sunt abia douăzeci şi patru de ore de când ai certitudinea că eşti sănătos şi tu ce faci ? Te grăbeşti să creezi din nou situaţia care, după părerea mea, a fost la originea primelor tale simptome. S-ar spune că, dinadins, cauţi situaţiile de stres ! Mai întâi, fii

promiți tatălui tău că-ți vei relua vechea muncă, pe care nu o agreai înainte. Apoi, vrei din nou să te căsătorești. Eu nu vreau să fiu martora unei a doua catastrofe.

La auzul acestor cuvinte, Jones simți că toată furia care-l cuprinsese dispare, reveni spre canapea și se lăsă să cadă pe perne.

Faith rămase cât se poate de tăcută și discretă în timp ce el contempla peretele din fața lui cu un aer absent.

— Doamne, Faith ! Câtă dreptate ai ! Am reacționat iarăși fără să gândesc. Ca și cum toate aceste luni petrecute departe de lume n-au servit la nimic... Dar, dacă n-am să reîncep să lucrez la vechiul cabinet, ce altceva voi putea face ? Eu care mi-am făcut studiile la unul dintre cele mai prestigioase institute din țară, nu pot să pun cruce la toate astea. Nu-mi voi petrece tot restul vieții pescuind într-un colț de paradis, este adevărat, dar complet rupt de lume !

— Și de ce nu ? Până acum părea să-ți placă ideea.

— Da, dar asta numai pentru că ajunsesem să cred că zilele mele pe pământ sunt numărate. Acum știu că trebuie să fac și eu ceva în viață. Nu vreau să devin un ratat !

— Nu ai decât să-ți găsești o activitate care într-adevăr să-ți placă.

Jones tăcu mult timp și ea rezistă dorinței de a-și exprima câteva idei personale.

După accidentul ei, avusese prilejul să reflecteze câteva luni asupra subiectului. Jones nu avusese la dispoziție decât o singură zi.

— Aș putea să-mi deschid propriul meu birou de avocatură aici, în Holland.

— Crezi că asta ți-ar face plăcere ?

— Oh, da ! Aș prefera de o mie de ori acest gen de activitate celorlalte exerciții de drept pe care le-am avut până acum. M-am săturat de afaceri financiare unde o singură vorbă prost interpretată poate duce la un faliment ce se măsoară în milioane de dolari. Mi-ar plăcea să lucrez pentru oamenii mai apropiați mie. Și apoi, ideea de a deveni propriul meu patron este destul de neplăcută...

— Nu este chiar atât de ușor să-ți conduci propria afacere, știi.

— Da, dar măcar știu că nu mai depind de nimeni și eu sunt cel care ia toate deciziile. Și nu ar fi acesta cel mai bun mijloc de a scăpa de stres ? Să fii liber și să alegi soluțiile ?

— Ba da.

— Aș putea să-mi păstrez cabana de pe insulă și, la cea mai mică amenințare de recidivă a bolii, am unde să mă retrag.

Pe măsură ce-și imagina viitorul, Jones se înviora. Faith observă că el nu făcea nici o aluzie la rolul pe care ea l-ar fi jucat în această poveste, dar nu se formaliză. Impor-

tantă era întorsătura radicală care se produsese în modul lui de gândire.

De acum încolo, el nu va mai urma un drum dinainte trasat, ci își va găsi propria cale.

— Era să uit ceea ce a declanșat această discuție, spuse el. Tu te-ai îndrăgostit de un singuratic a cărui principală distracție era aceea de a pescui câțiva peștișori pe care apoi îi arunca în apă, și acum descoperi cealaltă fațetă a personalității lui, aceea a unui avocat... predispus stresului. Ți-ar plăcea un om care să cuprindă ambele fațete, nu-i așa ?

— Uiți ce este mai important, Jones. Aceea că, în situația ta, cel puțin deocamdată, căsătoria este contraindicată.

— Contraindicată ?... Nu crezi că exagerezi puțin ? Zâmbi ușor. Recunosc că perspectiva de a-mi petrece toată viața alături de Mary-Lynn... nu prea mi-a plăcut. Numai că n-o iubeam. După câte știu însă, excesul de dragoste nu face rău sănătății și mi se pare că a mă căsători cu tine ar fi pentru mine cel mai bun remediu.

— Da, Jones...

Faith se întoarse neștiind ce să mai spună. Ultimul argument aprinsese în ea o mică licărire de speranță. Poate că el avea dreptate.

— Dacă ți-e teamă că o logodnă de lungă durată m-ar aduce din nou în pragul depresiei, ți-aș propune o soluție. Să plecăm ! Să

ne ducem imediat la Las Vegas şi să ne căsătorim cât mai repede.

Ea îl privi cu un aer bănuitor, de parcă el ar fi înnebunit. O nebunie delicios de molipsitoare... Faith nu se putu împiedica să viseze imposibilul.

— Am învăţat amândoi să trăim cu intensitate clipa prezentă, reluă el cu pasiune. De ce nu continuăm aşa, iubito ? Să mergem la aeroport, să luăm primul avion spre Las Vegas. Oh ! Cât te iubesc !

Ultimele incertitudini ale lui Faith dispărură când citi în privirea lui Jones expresia unei iubiri sincere. Avu impresia că îl vede pentru prima oară în lumina clară a zilei, de parcă ieşea din întuneric.

— Te voi urma până la capătul lumii dacă tu mi-o ceri, răspunse ea simplu.

Jones o cuprinse în braţe şi o sărută cu o tandreţe infinită. Când îşi dezlipi buzele de ale ei şi îşi desfăcu uşor braţele, Faith putu să vadă sclipind în ochii lui o luminiţă maliţioasă.

Cinci minute mai târziu, ieşeau din apartament, gata să-şi înfrunte viitorul.

EPILOG

Aşezată în veranda căsuţei de bârne, Faith savura cu o încântare reînnoită această clipă magică în care primele raze de soare goneau ceaţa dimineţii, ultima clipă de răcoare înaintea căldurii înăbuşitoare a zilelor de vară.

Se simţea invadată de o minunată senzaţie de mulţumire, în timp ce-şi alăpta fiica.

Deodată, o umbră se văzu în depărtare, rupând valul de ceaţă care mai plutea încă deasupra apei. Se apropia cu rapiditate, despicând apa cu lovituri regulate de vâsle.

Faith distinse curând silueta domnişoarei Hildy.

Bătrâna doamnă dispăruse toamna trecută. De atunci, nu mai dăduse nici un semn de viaţă şi Faith împreună cu Jones se temuseră de ce putea fi mai rău.

Punând copilul în leagănul de răchită instalat pe verandă, Faith alergă în întâmpinarea musafirei.

— Domnişoară Hildy ! exclamă ea. Dar

unde ai dispărut ? Am fost atât de îngrijoraţi...

— Aşadar, nu poate omul să hoinărească puţin fără ca toată lumea să te creadă plecat pentru totdeauna ? mormăi bătrâna, trăgându-şi barca la mal.

— O hoinăreală ? Dar ai fost plecată luni de zile, domnişoară Hildy ! De ce nu ne-ai prevenit ?

— Mi-am zis că, dacă îmi dezvălui cuiva gândul, nu mai am curajul să plec. Am plecat iarna în Mexic. Recunosc că am stat mai mult decât avusesem de gând...

— În Mexic ? Şi eu care credeam că..

— Am visat mereu să fac o plimbare acolo. Şi, de ani de zile, fac economii ca să-mi pot plăti călătoria. Când am văzut că Jones este în stare să plece din mlaştini, mi-am spus : eu de ce n-aş fi ?...

— Este minunat ! Ei, şi cum e în Mexic ?

— Splendid ! De neimaginat ! Mi-am instalat şi eu o tarabă cu de toate şi, în trei luni, mi-am scos costul călătoriei. Mi-ar plăcea s-o mai fac la anul... Dar, spune-mi, mi se pare mie sau într-adevăr eşti schimbată ? Erai slabă ca o trestie şi acum...

— Vino, domnişoară Hildy. Aş vrea să-ţi prezint pe cineva.

Luând-o de mână, Faith o conduse pe verandă, lângă leagănul unde dormea fetiţa.

Domnişoara Hildy scoase o exclamaţie admirativă şi, emoţionată, luă copilul în braţe.

— Cât de frumoasă este ! Cum o cheamă ?

— Tatăl ei a vrut s-o cheme Hildegarde...

— Ce idee să dai un nume aşa îngrozitor acestei creaturi minunate ! Sper că propunerea asta trăsnită a fost repede respinsă.

— De fapt, nu de către noi. Bunica din partea tatălui s-a amestecat şi a decretat că trebuie să-i punem un prenume al unuia din membrii familiei. Nu este nevoie să-ţi mai spun ce gândea, se gândea la numele ei. Dar, dacă am fi ascultat-o, am fi rănit-o pe mama mea. De aceea ne-am botezat fata cu un nume care este doar al ei. O cheamă Rachel.

— Frumos. Îmi place, declară Hildy. Jones ce mai face ?

— Se simte minunat şi afacerile merg bine.

— Şi durerile lui de cap ?

— Aproape că au dispărut.

— Şi tu ? Ce mai faci cu munca ta ?

— Am terminat teza, slavă Domnului !

Faith aşteptase un an ca să găsească un post în învăţământ la o distanţă rezonabilă de casa lor. Apoi, aflând că aşteaptă un copil, a preferat să se consacre maternităţii.

— Dar cred că, totuşi, nu ai abandonat antopo... în sfârşit, am uitat cuvântul.

— Oh ! Nu ! Anul viitor voi preda antropologia la colegiul din Holland. Voi avea atunci mai mult timp pentru așa ceva.

— Foarte bine, aprobă Hildy. Și socrii tăi ?

— De când s-a născut Rachel, s-au calmat. Mama lui Jones este înnebunită după ea, încât face niște demonstrații de afecțiune... nedemne de rangul ei !

Până la urmă, Faith se împrietenise și cu Mary-Lynn, devenită între timp și ea mamă. Nu locuiau prea departe una de alta și se vedeau destul de des. Descoperise astfel că, în ciuda comportamentului ei uneori excesiv, Mary-Lynn era o persoană plină de sensibilitate și capabilă de compasiune.

Ușa de la intrare se deschise și Jones apăru în prag. Văzând persoana care strângea copilul în brațe, făcu ochii mari.

— Domnișoara Hildy ! Ce fericire să te revăd !

Aceasta i-o dădu pe Rachel mamei sale ca să-l îmbrățișeze pe Jones.

— Iată-te în sfârșit, ticălosule ! exclamă ea. Tocmai am făcut cunoștință cu fiica ta... O adevărată comoară !

Se așezară cu toții și Jones ascultă cu interes povestirea lui Hildy despre iarna petrecută în Mexic.

Legănată de vocea blândă a lui Hildy, Faith se cufundă în propriile gânduri. Reluă firul

evenimentelor din acea faimoasă zi când Jones o salvase de la o moarte sigură. La rândul ei, și mulțumită ajutorului dat de domnișoara Hildy, ea îl convinsese pe Jones de necesitatea de a reveni la o viață normală. Și, în sfârșit, urmând exemplul lui Jones, însăși domnișoara Hildy găsise curajul să-și ducă la îndeplinire visul ei cel mai drag.

Jones o luase între timp pe Rachel în brațe și o legăna ușor, ținând-o la pieptul lui, cu toată tandrețea din lume.

— Plângi, Faith ? spuse el deodată.

— Nu, spuse ea, m-a orbit lumina soarelui, atâta tot...

— SFÂRȘIT —

Jones Larabee venise să se refugieze într-un colț retras al Floridei pentru a scăpa de ghinioanele care se țineau de el în ultima vreme.

Aici, în mijlocul unui peisaj idilic cu păduri și mlaștini, ducea de câteva luni o experiență sălbatică și lipsită de griji. Până când Faith Kimball îi dă de urmă și... s-a terminat cu liniștea lui... Prin ce miracol ajunsese ea până aici, Jones chiar că nu-și putea imagina. N-ar fi putut spune că este indezirabilă, dar...

Cum de putuse să fie oarbă atâta vreme și să nu tragă singura concluzie care se impunea ? Construise interpretările cele mai halucinante în jurul existenței secrete a lui Jones, în loc să privească faptele sub o lumină obiectivă care ar fi condus-o spre adevăr.

THE BEST

ISBN 973-580-023-3

Lei 2150 + 43 T.L. = 2193